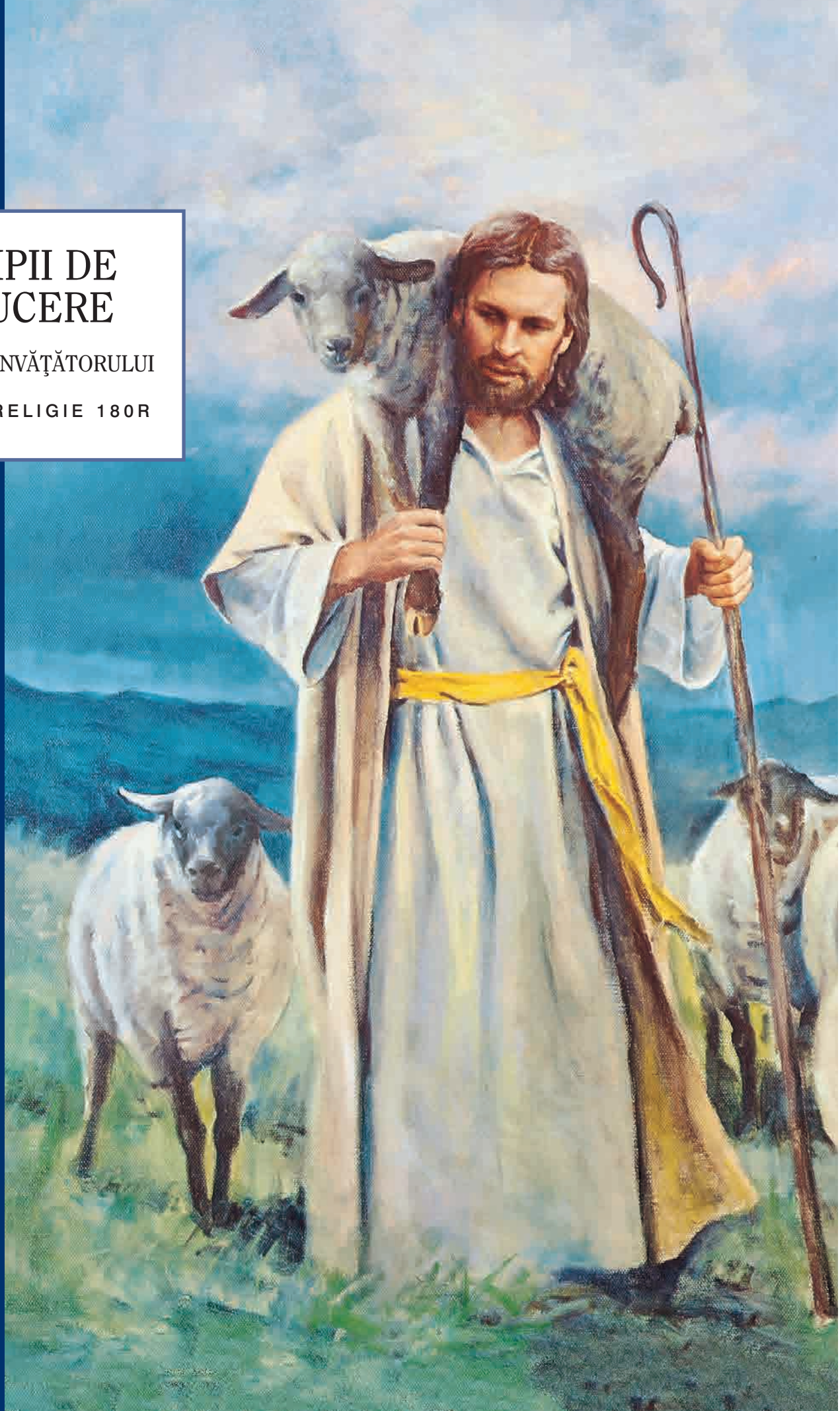

PRINCIPII DE CONDUCERE

MANUALUL ÎNVĂȚĂTORULUI

CURS DE RELIGIE 180R

PRINCIPII DE CONDUCERE MANUALUL ÎNVĂȚĂTORULUI

CURS DE RELIGIE 180R

Pregătit de
Sistemul Educațional al Bisericii

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Salt Lake City, Utah

Trimiteți comentarii și corecturi,
inclusiv erori de tipărire, la
CES Editing, 50 E. North Temple Street,
Floor 8, Salt Lake City, UT 84150-2722, SUA.
E-mail: <ces-manuals@ldschurch.org>

© 2001 by Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate
Tipărit în Germania

Aprobarea versiunii în limba engleză: 5/99
Aprobarea traducerii: 5/99
Titlul original: *Principles of Leadership Teacher Manual: Religion 180R*
Romanian

CUPRINS

Introducere	v
Lecția 1	Conducătorii și potențialul nostru divin 1
	Vârstnicul Vaughn J. Featherstone:
	Fragmente din <i>The Incomparable Christ: Our Master and Model</i> (<i>Incomparabilul Hristos: Învățătorul și Exemplul nostru</i>) 3
Lecția 2	Să respectăm libertatea de a alege a celor pe care-i conducem 7
	Fratele Neal A. Maxwell, „Looking at Leadership” („Despre conducere”) 9
Lecția 3	Să devenim păstori buni 14
	Vârstnicul James E. Faust, „These I Will Make My Leaders” („Pe aceștia îi voi face conducătorii Mei”) 16
Lecția 4	Stabilirea unui exemplu bun 20
	Președintele Gordon B. Hinckley, „Sfatul unui profet și rugăciunea pentru tineret” 21
Lecția 5	Să învățăm îndatoririle noastre de conducători 28
	Vârstnicul Elder Dallin H. Oaks, „Parental Leadership in the Family” („Conducerea părintească în familie”) 29
Lecția 6	Să-i slujim pe cei pe care îi conducem 33
	Vârstnicul Vaughn J. Featherstone, Fragmente din <i>More Purity Give Me</i> (<i>Dă-mi mai multă puritate</i>) 36
	Vârstnicul M. Russell Ballard, Fragmente din The Greater Priesthood: Giving a Lifetime of Service in the Kingdom (Preoția mai mare: să slujim toată viața în împărăție) 36
Lecția 7	Să învățăm să conducem având caritate 38
	Fratele Stephen D. Nadauld, Fragmente din <i>Principles</i> <i>of Priesthood Leadership (Principiile conducerii preoției)</i> 40
Lecția 8	Conducerea necesită, deseori, sacrificii 44
	Vârstnicul Gordon B. Hinckley, <i>The Loneliness of Leadership</i> (<i>Singurătatea conducerii</i>) 45
Lecția 9	Să abordăm conducerea cu voioșie 48
	Vârstnicul Joseph B. Wirthlin, „Lessons Learned in the Journey of Life” („Lecțiile pe care le-am învățat din viață”) 49
Lecția 10	Să ne cunoaștem prioritățile 57
	Vârstnicul M. Russell Ballard, „Keeping Life’s Demands in Balance” („Să păstrăm cerințele vieții în echilibru”) 60
Lecția 11	Să cinstim preoția și calitatea de femeie 64
	Vârstnicul Russell M. Nelson, „Honoring the Priesthood” („Să cinstim preoția”) 66

Lecția 12	Să-i ajutăm pe alții să se angajeze cu sârguință	71
	Vârstnicul Hugh B. Brown, „The Currant Bush” („Tufa de coacăze”)	73
	Sora Margaret D. Nadauld, „The Joy of Womanhood” („Bucuria de a fi femeie”)	75
Lecția 13	Lucrarea de conducere	78
	Vârstnicul Mark E. Petersen, „The Image of a Church Leader” („Imaginea unui conducător al Bisericii”)	79
Lecția 14	Conducere și consilii	85
	Vârstnicul M. Russell Ballard, „Strength in Counsel” („Tărie în consilii”)	88
	Vârstnicul M. Russell Ballard, „Counseling with Our Councils” („Să ne sfătuim cu membrii consiliilor noastre”)	91
Lecția 15	Importanța delegării	95
	Președintele N. Eldon Tanner, „Mesajul: Leading as the Savior Led” („Să conducem așa cum a condus Salvatorul”)	97
Lecția 16	Principii ale luării deciziilor	101
	Președintele Ezra Taft Benson, „Suggestions on Making Decisions” („Sugestii în privința luării deciziilor”)	101
Lecția 17	Cum să conducem adunări pline de succes	107
	Președintele Boyd K. Packer, <i>The Unwritten Order of Things</i> (<i>Ordinea nescrisă a lucrurilor</i>)	108
Lecția 18	Introspecția	116
	Președintele Spencer W. Kimball, „Jesus: The Perfect Leader” („Isus, Conducătorul perfect”)	117

INTRODUCERE

SCOPUL CURSULUI DE RELIGIE 180R

Cursul de religie 180R, *Principii de conducere*, prezintă cursanților principiile conducerii și metodele care-i vor ajuta să conducă într-un mod care Îi este plăcut lui Isus Hristos, Conducătorul perfect. Așa cum a explicat președintele Spencer W. Kimball: „Ni se va părea foarte dificil să fim conducători însemnați, dacă nu recunoaștem existența Conducătorului perfect, Isus Hristos, și nu-L lăsăm pe El să fie lumina cu ajutorul căreia vedem drumul!” („Jesus: The Perfect Leader”, *Ensign*, august 1979, p. 7).

Pe măsură ce Biserica crește, nevoia de a pregăti conducători crește și ea. Membrii Bisericii pot învăța să fie conducători. Președintele Gordon B. Hinckley a citat următoarea declarație dată de generalul Mark W. Clark, din armata Statelor Unite: „În contrast cu vechea zicală care spune că un conducător se naște, nu se face, arta de a conduce poate fi învățată și poate fi stăpânită” (din *Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], p. 306).

Principii de conducere este un curs care aduce cursantului una dintre notele necesare absolvirii și are loc o dată pe săptămână. Poate fi oferit tuturor cursanților sau adaptat pentru anumite grupuri, cum ar fi conducătorii consiliului studențesc al Institutului de religie. În cazul în care cursul este oferit unui anumit grup, asigurați-vă că includeți o notiță după lista cu participanții în catalogul oferit tuturor claselor (de exemplu, „Pentru conducătorii consiliului studențesc”). Cu toate că *Principii de conducere* este conceput ca un curs de 18 săptămâni, puteți suplimenta lecțiile cu materiale care să vină în întâmpinarea nevoilor locale, în vederea furnizării materialelor necesare lecțiilor pentru tot anul pentru consiliul studențesc al institutului.

Principii de conducere – manualul învățătorului include mai multe lecții decât pot fi predate într-un sistem cu 15 săptămâni pe semestru. Lecțiile suplimentare permit învățătorilor o anumită flexibilitate în deciderea subiectelor care vor fi prezentate la clasă. În școlile unde se lucrează cu trimestre de

9 săptămâni, lecțiile pot fi împărțite în două grupuri de câte nouă lecții care pot fi prezentate timp de două trimestre. Atât cursul din primul trimestru, Religie 180R, cât și cel din al doilea trimestru, Religie 181R, pot fi numite *Principii de conducere*.

PRINCIPII DE CONDUCERE – MANUALUL ÎNVĂȚĂTORULUI

Principii de conducere – manualul învățătorului include o lecție pentru fiecare dintre cele optsprezece principii de conducere luate din scripturi. Ordinea în care prezentați lecțiile poate fi stabilită în funcție de situația dumneavoastră. Poate dura mai mult decât timpul necesar unei lecții pentru a discuta suficient de mult unele dintre principii. Organizați lecțiile astfel încât să puteți discuta principiile care simțiți că sunt mai importante pentru cursanții dumneavoastră pe măsură ce ei se pregătesc pentru rolul de conducători în Biserică, școală, comunitate și în casele lor.

Fiecare lecție începe cu o scriptură pe care este bazat un principiu general de conducere. Pe lângă aceasta, fiecare lecție include:

- *Concepte de lecție* – principiile specifice pentru a ajuta cursanții să pună în practică principiul general al conducerii.
- *Comentariu* – Explicații ale conceptelor de lecție, incluzând scripturi suplimentare și declarații ale Autorităților generale.
- *Idei de predare* – Metode sugerate pentru predarea conceptelor.
- *Resursele învățătorului* – Cuvântările sau scrierile Autorităților generale privitoare la principiile de conducere. Acestea sunt urmate de întrebări referitoare la lecție.

Cuvântările din secțiunea Resursele învățătorului și întrebările incluse în lecție v-au fost destinate dumneavoastră, învățătorul, să vă ajute atunci când vă pregătiți lecțiile. De asemenea, puteți alege să folosiți în clasă cuvântările și întrebările sau să le dați cursanților să le studieze acasă. Observați că anumite cuvântări se referă direct la lecțiile respective, în timp ce altele sunt despre conducere în general.

Fie ca acest manual al învățătorului să vă ajute să pregătiți conducătorii de mâine și să îndepliniți speranța președintelui Ezra Taft Benson: „Preaiubiți tineri, veți avea parte de încercările și ispitele dumneavoastră prin care trebuie să treceți, dar există momentele mărețe ale eternității care vă așteaptă. Vă

puteți baza pe dragostea și încrederea noastră. Ne rugăm să fiți pregătiți pentru a lua în mâini frâiele conducerii. Vă spunem «Ridicați-vă și străluciți» (D&L 115:5) și fiți o lumină pentru lume, un stindard pentru ceilalți” („To «the Rising Generation»”, *New Era*, iunie 1986, p. 8).

CONDUCĂTORII ȘI POTENȚIALUL NOSTRU DIVIN

„Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu” (D&L 18:10).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

O înțelegere a potențialului nostru divin ajută conducătorii să-i îndrume pe ceilalți spre Hristos.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Avem potențial divin deoarece suntem copii ai Tatălui Ceresc.
2. Isus Hristos este Salvatorul nostru.
3. Conducătorii trebuie să urmeze *regula de aur* („Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”).

CONCEPTUL 1. AVEM POTENȚIAL DIVIN DEOARECE SUNTEM COPII AI TATĂLUI CERESC.

COMENTARIU

Psalmistul întreba: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?” (Psalmii 8:4). Unii oameni cred că omul este, pur și simplu, un animal rațional motivat de instincte, influențe sociale și economice sau porniri naturale. Alți oameni cred că purtarea omului este controlată de recompense promise sau de pedepse amenințătoare. Anumiți oameni susțin că existența noastră este lipsită de sens.

Din contră, sfinții din zilele din urmă înțeleg că toți oamenii sunt copii ai Tatălui Ceresc și că au potențialul de a deveni asemănători Lui (vezi Faptele apostolilor 17:29; Efeseni 4:6; Evrei 12:9). Îndemnul Salvatorului de a deveni perfecți așa cum El este perfect, este o dovadă a potențialului nostru divin.

Noi credem că toți oamenii sunt foarte valoroși (vezi D&L 18:10, 15), sunt capabili să deosebească binele de rău (vezi 2 Nefi 2:5), iar datorită ispășirii lui Isus Hristos sunt liberi să aleagă între bine și rău (vezi v. 26-27) și de aceea sunt responsabili pentru alegerile lor (vezi v. 10). Susținem că scopul lui Dumnezeu atunci când a stabilit planul salvării a fost ca noi să putem avea bucurie (vezi v. 25).

IDEI DE PREDARE

Trageți o linie verticală pe mijlocul tablei. În partea stângă scrieți titlul *Unele păreri lumești privind natura umană*. În partea dreaptă scrieți titlul *Crezurile sfinților din zilele din urmă referitoare la natura umană*. Discutați comentariul de mai sus și scrieți sub titlul potrivit rezumatul părerilor lumești și al înțelegerii inspirate privind natura și potențialul nostru. Îndreptați atenția cursanților asupra înțelegerii pe care o avem în calitate de sfinți din zilele din urmă despre faptul că suntem copii ai Tatălui Ceresc și avem potențialul de a deveni asemănători Lui.

Discutați despre modul în care cunoașterea noastră referitoare la cine suntem și ce putem deveni ne ajută să fim conducători mai buni. Încurajați cursanții să dezvolte o înțelegere mai profundă a naturii umane și a planului salvării. Spuneți cursanților că, făcând aceasta, își vor mări dorința și abilitatea de a aduce oameni la Isus Hristos.

Discutați despre felul în care înțelegerea naturii noastre divine poate influența planificarea programelor Bisericii și ale familiei.

Rugați cursanții să citească Moise 1:27-39. Adresați întrebări cum ar fi:

- Ce ne învață aceste versete despre cine suntem noi?

- Ce ne spun aceste versete despre potențialul nostru?
- Credeți că Moise a fost mai capabil să-și conducă poporul după ce a avut viziunea descrisă în aceste versete? De ce?
- Ce adevăruri din aceste versete vă pot ajuta să fiți un conducător mai bun?

Împărțiți clasa în grupuri mici. Spuneți membrilor fiecărui grup să-și imagineze că au fost chemați să planifice o conferință la nivel de țară pentru tineri. Rugați-i să schițeze liniile generale ale conferinței și să planifice activitățile care vor ajuta tinerii să știe că sunt copii ai Tatălui Ceresc și au potențial divin. Invitați grupurile să se gândească la modul în care planurile conferinței ar fi fost diferite dacă ar fi fost făcute de o organizație lumească pentru un grup asemănător de tineri. Dați-le timp să termine și, apoi, rugați-i să împărtășească clasei descoperirile lor.

CONCEPTUL 2. ISUS HRISTOS ESTE SALVATORUL NOSTRU.

COMENTARIU

Viziunea noastră despre natura umană este influențată de înțelegerea pe care o avem despre natura și misiunea lui Isus Hristos. Evanghelia ne învață că Isus este Mesia, Salvatorul nostru și Fiul Divin al lui Dumnezeu, Tatăl.

Îngerul i-a spus lui Nefi: „Aceste cronici de pe urmă [Cartea lui Mormon]... vor confirma adevărul celor dintâi [Biblia]... și vor face cunoscut tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor că Mielul lui Dumnezeu este Fiul Tatălui cel Veșnic și Salvatorul lumii; și că toți oamenii trebuie să vină la El, altfel ei nu vor putea fi salvați” (1 Nefi 13:40).

Salvatorul știa încă din copilărie că misiunea Sa făcea parte din planul Tatălui Său Ceresc. Așa cum a explicat vârstnicul Neal A. Maxwell din Cvorumul Celor Doisprezece: „El a știut atât de multe la o vârstă așa de fragedă” (*Men and Women of Christ* [1991], p. 115). Apostolul Ioan consemna că Isus „n-a primit plenitudinea de la început, ci a continuat, din har în har, până când a primit plenitudinea” (vezi D&L 93:13). Pe măsura ce slujirea lui Hristos progresa, El a vorbit celorlalți despre

identitatea și misiunea Sa. „Eu și Tatăl una suntem”, a spus El ucenicilor Săi (Ioan 10:30). El i-a revelat femeii samaritene de la fântâna lui Iacov că El era mult așteptatul Mesia (vezi Ioan 4:19-26, 42). Vârstnicul Bruce R. McConkie, care a fost membru al Cvorumului celor Doisprezece, a rezumat mărturia Domnului despre El Însuși la scaldătoarea din Betesda: „El a lucrat prin puterea Tatălui; El avea să împlinească învierea; El trebuia să fie onorat împreună cu Tatăl; El va judeca toți oamenii; El avea să predice spiritelor din închisoare și să deschidă mormintele celor care muriseră; El avea viața în El Însuși, chiar așa cum avusese Tatăl – toate acestea și mult, mult mai multe [vezi Ioan 5]” (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ* [1978], p. 154).

Amulec le-a explicat zoramiților: „Căci este potrivit ca o ispășire să aibă loc; căci în acord cu marele plan al Dumnezeului cel Veșnic, o ispășire trebuie să fie înfăptuită sau altfel, toată omenirea trebuie să dispară fără scăpare...

Căci este potrivit ca să fie o jertfă mare și finală; da, nu jertfa unui om și nici a unui animal și nici a vreunui fel de pasăre; căci nu va trebui să fie o jertfă omenească; ci va trebui să fie o jertfă nesfârșită și veșnică...

Și iată, acesta este întregul înțeles al legii, fiecare particică indicând acea jertfă mare și finală; iar acea jertfă mare și finală va fi Fiul lui Dumnezeu, da, nesfârșit și veșnic” (Alma 34:9-10, 14).

IDEI DE PREDARE

Rugați cursanții să găsească pasaje din scripturi care descriu aspecte ale personalității divine a lui Isus Hristos sau ale scopului Său divin. Invitați câțiva cursanți să citească în clasă un pasaj pe care l-au găsit. Discutați ce predau scripturile și profeții din zilele noastre despre cine este Isus Hristos și ce a făcut El pentru fiecare dintre noi prin sacrificiul Său ispășitor.

Explicați că ispășirea este centrul planului salvării. Ea face posibilă învierea noastră și întoarcerea la căminul nostru ceresc. Discutați de ce este important ca familia și conducătorii Bisericii să înțeleagă rolul lui Isus Hristos în cadrul planului.

CONCEPTUL 3. CONDOCĂTORII TREBUIE SĂ URMEZE REGULA DE AUR.

COMENTARIU

Conducătorii trebuie să trateze oamenii cu blândețe și respect. Fiecare persoană este un copil al Tatălui Ceresc cu potențial divin pentru care Salvatorul a suferit și a murit. Oamenii sunt mai înclinați să răspundă pozitiv conducătorilor care le arată dragoste și respect.

Salvatorul ne-a învățat: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii” (Matei 7:12). Această învățătură a devenit cunoscută ca fiind *regula de aur*.

Alma ne-a învățat: „Domnul le îngăduise tuturor națiunilor ca unii din același neam și limbă să predice cuvântul, da, în înțelepciune, tot ceea ce El crede de cuviință că ei trebuie să aibă” (Alma 29:8). Nu trebuie să ne surprindă când oameni cărora Evanghelia nu le-a fost revelată înțeleg multe adevăruri ale Evangheliei.

Multe religii au precepte similare cu această învățătură a Salvatorului. În tabelul următor sunt menționate câteva dintre ele.

Judaism	Nu-i răni pe alții într-un mod pe care-l consideri dureros pentru tine însuși” (<i>Udana-Varga</i> , 5, 18).
Budism	„Nu face semenului tău ceea ce urăști. Aceasta este întreaga lege; tot restul nu-i decât comentariu” (<i>Talmud</i> , Shabbat, 31a).
Confucianism	„Cu siguranță acesta este principiul de blândețe iubitoare: nu face celorlalți ceea ce nu dorești ca ei să-ți facă” (<i>Analects</i> , 15, 23).
Islamism	„Niciunul dintre voi nu este credincios până când nu dorește fratelui său ceea ce-și dorește pentru el însuși” (<i>Sunnah</i>).

Adaptare după David Wallechinsky și Irving Wallace, *The People's Almanac* (1975), p. 1314-1315.

IDEI DE PREDARE

Întrebați dacă poate cineva din clasă să recite *regula de aur*. Dacă nu răspunde nimeni, puneți cursanții să citească Matei 7:12 și explicați că această învățătură a Salvatorului este numită deseori *regula de aur*. Amintiți-le cursanților că Domnul inspiră învățători drepecți în fiecare națiune

(vezi Alma 29:8) și explicați că există o versiune a acestei reguli în multe religii. Președintele Ezra Taft Benson ne-a învățat că *regula de aur* este „formula pentru a avea relații pline de succes cu ceilalți” (*The Teaching of Ezra Taft Benson* [1988], p. 447).

Discutați cu clasa care sunt caracteristicile conducătorilor care trăiesc în conformitate cu *regula de aur* și scrieți-le pe tablă. Următoarele exemple v-ar putea fi de folos:

Conducătorii care trăiesc în conformitate cu *regula de aur*:

- văd oamenii și sarcinile lor într-un context mai larg;
- sunt optimiști în ceea ce privește oamenii pe care-i slujesc și sarcinile pe care și le asumă;
- dezvoltă o abilitate și o dorință mai mari de a sluji celorlalți.

(Vezi, de asemenea, listele vârstnicului Vaughn J. Featherstone din secțiunea de mai jos, Resursele învățătorului.)

Citiți Luca 10:25-37 și discutați ce vă învață această pildă despre *regula de aur*. Luați în considerare întrebări cum ar fi:

- Ce sacrificii ar trebui să facă o persoană pentru a fi un „bun samaritean”? Este vreodată prea mare prețul pe care trebuie să-l plătească conducătorii? Explicați.
- Trebuie conducătorii să trăiască în conformitate cu *regula de aur*, chiar dacă nu se așteaptă ca ceilalți să-i trateze în mod similar? De ce?
- În ce fel credeți că s-ar schimba țara noastră dacă cetățenii și conducătorii ar trăi în conformitate cu *regula de aur*?

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Vaughn J. Featherstone

din Cei Șaptezeci

Fragmente din The Incomparable Christ: Our Master and Model (Incomparabilul Hristos: Învățătorul și Exemplul nostru) (1995), p 106-108, 110-111, 113-116, 119-120, 123-125, 128-132

[Căpitanul Moroni a încheiat astfel scrisoarea sa către Amoron]: „Acum eu închei scrisoarea mea. Eu sunt Moroni; *eu sunt un conducător*” [Alma 54:14; subliniere adăugată].

În exemplarul meu Cartea lui Mormon am scris pe margine: „Nu s-au spus niciodată cuvinte mai adevărate decât atunci când Moroni a declarat «eu sunt un conducător»”. Și ce conducător!

Mulți ani mai târziu, Moroni a fost descris cu aceste cuvinte: „Dacă toți oamenii ar fi fost și ar fi și vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, însăși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie; da, diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor” (Alma 48:17).

Când Moroni era comandantul-șef al oștirilor nefiților:

„Și-a sfâșiat veșmântul său; și a luat o bucată din el și a scris pe ea – În memoria Dumnezeului nostru, a religiei și libertății noastre și a păcii noastre, a nevestelor noastre și a copiilor noștri – și a prins-o la capătul unui par.

Și și-a pus pe cap coiful și platoșa și scuturile sale; și s-a încins cu armura sa în jurul coapselor; și a luat parul care avea la capăt veșmântul lui sfâșiat (și l-a numit pe acesta drapelul libertății) și s-a plecat până la pământ și s-a rugat cu putere la Dumnezeul său pentru ca binecuvântările libertății să fie asupra fraților săi atât timp cât un grup de creștini va rămâne să stăpânească țara” (Alma 46:12-13).

Nu era nicio îndoială în mintea lui Moroni că el era conducător. El își cunoștea rolul și intenționa să îl îndeplinească. El a ales calea dreaptă din tot sufletul. Și-a pus credința la lucru prin fapte și îngenunchind în rugăciune și nu s-a rușinat s-o facă nici în public.

Moroni a fost un conducător neînfricat cu un spirit de neînving. Inima și sufletul său erau angajate într-o cauză mai presus chiar decât el însuși; nu a simțit nici un pic de frică. Oricând citește despre căpitanul Moroni, un foc arde chiar în măduva oaselor mele. Cât ați da ca să luptați umăr la umăr cu un bărbat ca acesta?

Bărbați, femei și tineri se vor alătura întotdeauna unei cauze când au un conducător; cu toate acestea, este dificil pentru Dumnezeu sau pentru orice organizație să folosească un conducător fără tragere de inimă...

Sunt sigur că Moroni nu a știut cu adevărat cât de mareț a fost. Mă îndoiesc că el a studiat vreodată un principiu de conducere dintr-o carte admirată sau la un seminar costisitor. Pur și simplu se aflau în mare nevoie și Moroni, în puritatea și încrederea sa, a pășit înainte și l-a permis Domnului să-l folosească.

În Biserică, noi, toți, suntem conducători și adepți. Biserica este organizată astfel, încât chiar și cel mai neînsemnat dintre noi conduce în timpul vieții sale. Această conducere poate lua forma predării acasă la câteva familii, în cadrul vizitelor de acasă sau poate fi o chemare la nivel de țară, regiune sau zonă; poate fi o clasă de Tineri Fete sau pot fi toate tinerele fete din Biserică...

Președintele Harold B. Lee a spus că, numai atunci când suntem disponibili în totalitate, putem deveni ucenici demni ai lui Hristos. Este interesant faptul că lipsa de încredere în sine sau sentimentele că nu suntem demni nu sunt în contradicție cu această idee. Moise și Enoh, ambii au fost „lenți la exprimare” și au fost surprinși de chemare. Ne putem simți necorespunzători, dar când există o lucrare de făcut, cineva trebuie să iasă înainte și s-o facă.

A patra secțiune din Doctrină și legăminte declară: „Dacă doriți să-L slujiți pe Dumnezeu, voi sunteți chemați la această lucrare” (versetul 3)...

Toți cei care se declară disponibili și au inimile dornice vor fi chemați să conducă. Aceasta face parte din planul Evangheliei...

Un conducător trebuie să fie capabil să aibă o viziune în ceea ce privește lucrarea...

„Când nu este nicio descoperire dumnezeiască poporul este fără frâu” iar ei, de asemenea, nu îndeplinesc lucrarea (Proverbe 29:18). Nu au dorința să îndeplinească lucrarea și, inevitabil, o vor împiedica în loc s-o ajute. La fel, un conducător care nu are o viziune va limita în mod considerabil eficiența lui...

Dacă viziunea este atât de importantă, cum o dobândim? Aceia care au viziune au multe lucruri în comun:

- văd toată lucrarea înaintea lor;
- vizualizează ce trebuie să se întâmple pentru a obține rezultatele pe care le doresc;

- iau în considerare toate resursele, potențialul și capacitatea lor colectivă;
- își imaginează ce lucruri minunate și mărețe se pot întâmpla când toată forța de muncă este implicată în mod activ în același scop;
- trec, apoi, la lucru pentru a-și îndeplini scopul;
- au abilitatea de a comunica viziunea lor celor din jurul lor într-un mod convingător, astfel încât ceilalți să dorească să ajute la îndeplinirea scopului;
- văd în ceea ce fac o cauză, nu un proiect;
- conducătorii religioși simt o „mână sfântă” care-i ajută în lucrarea lor...

Imaginați-vă împreună cu mine măreția cauzei în care suntem angajați. Ne-au fost date cheile, preoția și programul pentru cea mai măreață cauză din eternitate. Numai noi, dintre toți copiii lui Dumnezeu, avem cheile cunoașterii salvării și exaltării...

Cauza este mai măreață decât oamenii sau profeții. Este cauza Salvatorului. Este cauza lui Dumnezeu, Tatăl Veșnic. Înrolându-ne în cauza Sa și îndurând cu credință, vom primi tot ceea ce predăm și împărtășim. Un verset pe care-l cităm atât de des, uneori fără să ne gândim, este: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Imaginați-vă o cauză cu implicații și consecințe eterne, o cauză atât de măreață încât toată eternitatea atârână în balanță în timp ce noi o acceptăm sau o respingem. Nu înțelegem pe deplin ce privilegiu magnific este să fii înrolat în totalitate...

Un cvorum sau o clasă pot avea o cauză – munca misionară, activități de bunăstare, activarea tuturor membrilor cvorumului, pregătirea pentru templu, legăturile dintre frați sau surori (unitatea) și zeci de alte cauze. Când suntem implicați cu toții, obținem rezultate care ni se par imposibile.

Lucrurile pe care le îndrăgim cel mai mult au posibilitatea de a deveni cu adevărat cauze mărețe. Familiile, religia, țara, drepturile, libertatea, liberul arbitru și munca – sunt lucruri pe care majoritatea dintre noi le prețuim foarte mult...

Cauza căreia ne dedicăm noi înșine trebuie să fie reală și de mare însemnătate; nu poate fi una imaginară. Domnul ne oferă multe cauze individuale, cum ar fi botezul în singura Biserică adevărată,

pecetluirea în templu, relațiile familiale eterne, munca misionară, grija față de cei nevoiași și propriul nostru sens al destinului, împreună cu posibilitatea exaltării...

Conducătorul trebuie să fie un exemplu...

Exemplu în tot ce facem. Conducătorul trebuie să fie consecvent. El nu poate avea un anumit tip de caracter când este pe câmpul de luptă și un altul când este singur...

Aceasta este lucrarea Domnului. Ea trebuie să meargă înainte. Domnul înzestrează cu talent bărbați și femei, iar acele talente și capacitatea de a conduce se cuvine să fie folosite acolo unde pot aduce cele mai mărețe rezultate...

Conducătorii își vor face întotdeauna datoria. Ei îi înalță spiritual pe toți cei aflați în preajma lor...

Se cuvine să ne rugăm pentru a avea conducători spirituali care vor înalța și vor motiva oamenii, care vor crește numărul de membri activi și realizările lor...

Vom afla că aceia care au cea mai mare influență asupra vieților noastre sunt cei care își folosesc rolul lor de conducători pentru a sluji. Aceia care sunt egoiști, aroganți sau mândri urăsc să slujească dar sunt grăbiți să-și mărească puterea. Le place să dețină controlul, să domine și să supună prin constrângere...

Conducerea prin slujire este bazată pe un profund respect față de copiii oamenilor. Necesită calități de conducere care să nu înjosească, să nu devalorizeze sau să-i facă pe cei pe care îi conducem să se simtă inferiori în vreo privință. Conducerea prin slujire înalță, binecuvântează și schimbă viețile într-un mod pozitiv...

Conducătorii care slujesc exercită următoarele trăsături și comportamente în rolurile lor. Ei:

- înțeleg valoarea fiecărui suflet omenesc;
- au un simț al datoriei față de ceilalți înnașcut sau și-l dezvoltă;
- se oferă repede voluntari pentru a prelua greutățile altcuiva;
- se grăbesc să ajute pe cineva care trece printr-o experiență stânjenitoare sau umilitoare;
- tratează toți oamenii în mod egal;

- nu simt că sarcinile pe care se așteaptă să le îndeplinească alții sunt prea degradante pentru ei înșiși;
- nu sunt ofensați de izbucnirile oamenilor care trec prin traume emoționale sau stres;
- așteaptă mai mult de la ei înșiși decât de la oricine altcineva;
- se grăbesc să facă anumite complimente, să recunoască meritele și să-i întărească pe cei care îndeplinesc o sarcină dată;
- judecă oamenii după capacitatea lor, dar nu neapărat după o singură experiență negativă;
- nu-și însușesc realizările altcuiva și le place să împartă cu alții oricare dintre propriile lor realizări;
- află ce s-a întâmplat înainte de a găsi vină sau de a critica altă persoană;
- ajută toți oamenii să simtă că au contribuit cu adevărat la succesul unui proiect;
- detestă glumele sau declarațiile care pun o persoană într-o situație umilitoare;
- critică întotdeauna în mod constructiv în particular și laudă în public;
- sunt complet cinstiți în munca lor;
- sunt la fel de corecți cu toți cei pe care-i conduc;
- ascultă întotdeauna ambele părți implicate într-o ceartă, discuție sau problemă. Ei știu că în aceste situații adevărul se află întotdeauna la mijloc;
- sunt la dispoziția tuturor, nu numai la dispoziția celor care dețin o poziție sau au putere.

Adevărații conducători care slujesc nu au nevoie de o listă cu aceste trăsături de caracter, pe care s-o urmeze, căci ei pun zilnic în practică aceste trăsături...

Conducătorii care slujesc înțeleg, de asemenea, unicitatea și individualitatea fiecărei persoane. Îmi amintesc că am auzit cu ani în urmă legenda greacă despre Procust. Legenda se referea la „Patul lui Procust”. A avea 1,8 m lungime.

Cei care nu aveau 1,8 m înălțime erau întinși, alungiți pentru a se potrivi cu patul. Celor care aveau peste 1,8 m li se tăia surplusul. Fiecare trebuia să se potrivească în patul lui Procust. Din fericire, aceasta nu este calea Domnului sau a împărăției Sale. El a chemat întotdeauna femei și bărbați neobișnuiți, integri, ambițioși, disciplinați și cu credință în Hristos. Nu toți se vor potrivi în aceeași lungime de pat, nici nu vor fi potriviți toți pentru aceeași chemare.

Nu va fi fiecare – și nici nu trebuie să fie – conducătorul perfect la nivel de episcopie, de țară sau în conducerea generală a Bisericii, dar fiecare își poate aduce contribuția sa maximă în calitate de conducător care slujește într-o chemare și în condiții deosebite. Și aceasta este tot ceea ce Salvatorul așteaptă de la noi – să ne străduim cât mai mult, oriunde ne-am afla.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Care este exemplul de conducător ideal al vârstnicului Featherstone? Ce calități îl fac să fie un asemenea conducător?
- Ce altceva în plus trebuie să avem pe lângă inimă dornică pentru a deveni buni conducători?
- Ce putem face pentru a dezvolta caracteristicile pe care le au în comun conducătorii vizionari?
- În ce cauză putem noi fi angajați atunci când conducem și slujim în familiile noastre, în organizațiile episcopiei și ale țării?
- De ce este important pentru un conducător să fie un exemplu bun?
- Care credeți că este cea mai importantă caracteristică pe care trebuie să o dezvoltați în continuare pentru a sluji mai bine în conducerea dumneavoastră? Cum ați putea începe să vă dezvoltați această caracteristică? (*Notă:* Dacă folosiți această întrebare în clasă, rugați cursanții să se gândească în liniște la răspunsurile lor.)
- Ce legătură există între „patul lui Procust” și calitatea de conducător?

SĂ RESPECTĂM LIBERTATEA DE A ALEGE A CELOR PE CARE-I CONDUCEM

„De aceea, înveseliți-vă inimile și aduceți-vă aminte că voi sunteți liberi să acționați pentru voi înșivă – să alegeți calea morții nepieritoare sau calea vieții veșnice” (2 Nefi 10:23).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii trebuie să slujească într-un mod care să le permită celorlalți să-și folosească libertatea de a alege.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii Bisericii și ai familiilor trebuie să respecte libertatea de a alege a celor pe care-i conduc.
2. După cum este potrivit, conducătorii trebuie atât să îndrume, cât și să permită celorlalți să ia parte la decizii.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII BISERICII ȘI AI FAMILIILOR TREBUIE SĂ RESPECTE LIBERTATEA DE A ALEGE A CELOR PE CARE-I CONDOC.

COMENTARIU

Vârstnicul Boyd K. Packer, care era pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a spus: „Singura libertate de a alege despre care se vorbește [în scripturi] este *libertatea morală de a alege*” (din Conference Report, aprilie 1992, p. 92; sau *Ensign*, mai 1992, p. 67; vezi D&L 101:78). Această libertate de a alege este capacitatea de a alege între bine și rău. Lehi a explicat că: „[suntem] liberi să [alegem] libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să [alegem] robia și moartea, potrivit robiei și puterii diavolului” (2 Nefi 2:27). Isus Hristos a respectat întotdeauna libertatea de a alege a acelora pe care El i-a învățat în timpul slujirii Sale din viața muritoare. El nu i-a silit niciodată să I se supună (Vezi Matei 22:15-22; Luca 18:18-30; Ioan 6:28-71).

Planul etern al Tatălui Ceresc ne permite să avem libertatea de a alege. Libertatea de a alege este importantă pentru ca noi să devenim asemănători Lui. De aceea Lucifer a încercat să distrugă libertatea noastră de a alege, iar Dumnezeu a „făcut ca el să fie alungat;

Și el a devenit Satana, da, chiar diavolul” (Moise 4:3-4).

Lehi ne-a învățat că, pentru ca noi să ne folosim libertatea de a alege, trebuie „să fie o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11). Adam și Eva și-au folosit libertatea de a alege în grădina Edenului pentru a grăbi căderea. Când ne folosim libertatea de a alege pentru a face bine, devenim mai buni, iar când o folosim pentru a face rău, devenim mai răi. Suntem responsabili pentru alegerile noastre în măsura în care le facem de bunăvoie. Fără libertatea de a alege nu ar mai exista dreptate sau nedreptate.

Conducătorii trebuie să conducă în dreptate și să-i încurajeze pe ceilalți să-și folosească libertatea de a alege pentru cauze drepte.

IDEI DE PREDARE

Discutați înțelesul expresiei *libertate de a alege* așa cum este folosită în Evanghelie. Ajutați cursanții să înțeleagă de ce este important pentru conducători să înțeleagă acest principiu.

Discutați cu ei Doctrina și legăminte 121:41 și ajutați-i să înțeleagă termenii *convingere*, *răbdare îndelungată*, *bunătate*, *blândețe* și *dragoste sinceră*. Invitați cursanții să găsească și să împărtășească din scripturi exemple de oameni care au demonstrat aceste calități în calitatea lor de conducători.

Întrebați în ce fel pot fi tentați conducătorii să nu respecte libertatea de a alege a celorlalți. Ați putea pune întrebări cum ar fi următoarele:

- Dacă un conducător folosește vinovăția pentru a convinge o persoană să facă ceva, acel conducător mai respectă libertatea de a alege a acelei persoane? Explicați răspunsul dumneavoastră.
- În ce fel folosirea competiției pentru a motiva oamenii are legătură cu respectarea libertății de a alege? De exemplu, credeți că ar fi o idee bună să le cereți vârstnicilor și înalților preoți să vadă cine poate obține cel mai mare procent de vizite de acasă? De ce da sau de ce nu?
- În ce fel oferirea de premii când cineva face ceva bun are legătură cu respectarea libertății de a alege a acelei persoane? (Un exemplu ar fi un părinte oferind bani unui copil pentru a obține note bune.)

CONCEPTUL 2. DUPĂ CUM ESTE POTRIVIT, CON- DUCĂTORII TREBUIE ATÂT SĂ ÎNDRUME, CÂT ȘI SĂ PERMITĂ CELORLALȚI SĂ IA PARTE LA DECIZII.

COMENTARIU

Scripturile ne învață cum să ne comportăm fără să încălcăm libertatea de a alege a celorlalți. Profetul Joseph Smith, în timp ce era în închisoarea Liberty, a fost inspirat să scrie aceste cuvinte: „Când încercăm să ascundem păcatele noastre, sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelui om...

Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră” (D&L 121:37, 41).

Vârstnicul Vaughn J. Featherstone, membru al Celor Șaptezeci, a spus despre aceste versete din scriptură: „Când analizăm principiile din acest minunat sfat, vedem că acesta contrastează puternic cu părerea pe care o are lumea în general despre conducere. A conduce oamenii prin convingere este o poruncă sfântă a lui Dumnezeu. Convingerea sugerează o restaurare, o schimbare

a inimii, o încredințare sau reînnoire.

Convingerea îi aduce pe cei pe care-i conducem la același nivel de înțelegere cu al nostru. Nu forțează oamenii împotriva voinței lor dar îi ajută pe ucenicii doritori să se schimbe; astfel, voința celui care convinge și voința celui convins devin una și aceeași.

Răbdarea îndelungată sugerează că Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem că felul Lui de conducere nu înseamnă o rezolvare rapidă și întâmplătoare a problemei. Noi predăm, instruiem și iar instruiem și, apoi, așteptăm cu răbdare rezultatele pe care le dorim. Răbdarea îndelungată este mai profundă decât răbdarea. Ea necesită sentimente de empatie și înțelegerea că fiecare persoană este diferită. Unii pot să nu înțeleagă un concept sau un principiu; alții pot să nu fie de acord și astfel e nevoie de putere de convingere; totuși, unora le poate lipsi motivația. Un conducător îndelung răbdător este mai interesat de dezvoltarea și instruirea sufletelor decât de rezolvarea mai rapidă sau în alt mod a problemei sau de rezolvarea ei de către oricine altcineva.

Președintele Harold B. Lee și-a concentrat atenția asupra a două cuvinte din sfatul oferit de Domnul: «fiecare om să-și învețe îndatorirea sa» (D&L 107:99). Cuvintele erau *să-și*. O viață asemănătoare cu a lui Hristos necesită căutarea și creșterea constantă” (*The Incomparable Christ: Our Master and Model* [1995], p. 125-126).

Neal A. Maxwell, care a fost chemat mai târziu în Cvorumul celor Doisprezece, a scris că, de fapt, conducătorii urmează unul dintre cele trei stiluri de conducere: *prin manipulare*, *prin îndrumare* și *prin participare*. În conducerea prin manipulare, conducătorul manipulează oameni și circumstanțe pentru a atinge țelurile grupului. În conducerea prin îndrumare, conducătorul ia decizii, cu sau fără implicarea grupului. În conducerea prin participare, grupul împărtășește responsabilitatea în luarea deciziilor. Citiți părerea fratelui Maxwell despre aceste principii din secțiunea de mai jos, Resursele învățătorului. Rețineți că fratele Maxwell a recomandat să se folosească o combinație a stilurilor prin îndrumare și prin participare.

IDEI DE PREDARE

Discutați cele trei stiluri de conducere identificate de Neal A. Maxwell (prin manipulare, prin

îndrumare și prin participare) și scrieți-le pe tablă. Sub fiecare stil, faceți o listă cu punctele lor tari și cu cele slabe. Citiți următorul fragment din declarația fratelui Maxwell:

„Atât experiența, cât și scripturile sugerează nevoia unui stil de conducere combinat – *prin îndrumare și prin participare*, aceste stiluri fiind folosite în condițiile cele mai potrivite pentru ele. Noi avem în Biserică o combinație unică de conducere prin îndrumare și prin participare în care fiecare persoană se dezvoltă, crește și fiecare înaintea în privința Țelurilor eterne” („...A More Excellent Way: *Essays on Leadership for Latter-day Saints*” [1967], p. 26).

Invitați cursanții să se gândească la conducători din Biserică sau la conducători de familii care au avut succes și întrebați ce i-a făcut pe aceștia să aibă succes. Discutați în ce mod au folosit aceștia stilurile combinate de conducere definite de fratele Maxwell.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Fratele Neal A. Maxwell

A făcut parte din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Looking at Leadership”

(„Despre conducere”), din

„...A more Excellent Way:

Essays on Leadership for

Latter-day Saints” („...O cale

mai excelentă: Eseuri despre

conducere adresate Sfinților

din Zilele din Urmă”) (1967),

p. 15-29

Conducerea [presupune cooperare]. De asemenea, ea presupune un risc. Dificultatea de a explica trăsăturile sau caracteristicile necesare pentru o conducere bună constă în complexitatea analizării personalității conducătorului, dificultate care devine și mai mare când este combinată cu personalitățile acelor care sunt conduși. A încerca să descrii conducerea este ca și cum ai avea mai mulți observatori care compară ceea ce văd într-un caleidoscop în timp ce simplul fapt al trecerii caleidoscopului de la unul la altul îi schimbă desenul.

În căutarea de a descrie misterul conducerii, numeroase încercări au fost făcute de savanți și cercetători pentru a identifica anumite trăsături

cheie care, dacă sunt deținute de către conducători, se pare că-i vor face mai eficienți datorită acestor înzestrări superioare.

În timp ce majoritatea dintre noi putem recunoaște o conducere bună când avem ocazia, este greu pentru noi să identificăm sau să deosebim într-un mod distinct trăsături specifice conducerii...

Probabil că cel mai bine este să te îndepărtezi de copaci pentru a putea vedea pădurea. O trăsătură este ca un „copac” ce are în mod clar o semnificație individuală, dar toți copacii formează o pădure sau un tipar al personalității unui conducător, chiar dacă nu putem deosebi în mod clar toți copacii sau nu putem vedea semnificația relațiilor dintre ei.

Stilul de conducere adoptat de cineva (chiar dacă nu în mod conștient) provine din ideile și sentimentele sale despre natura umană. Thomas Jefferson a spus unui corespondent: „Noi amândoi considerăm oamenii ca fiind copiii noștri și îi iubim cu dragoste paternă, dar tu îi iubești ca pe niște bebeluși în care nu ai încredere dacă n-au dădacă, iar eu ca pe niște adulți pe care-i las de bunăvoie să se conducă singuri”. Pentru unii, vederile lui Jefferson sunt prea optimiste. Profetul Joseph Smith, vorbind despre conducerea membrilor Bisericii, a spus: „Îi învăț principii corecte și ei se conduc singuri”. Totuși, este nevoie ca Spiritul să ne ajute să ne autogovernăm.

Cele mai importante exemple pentru noi sunt, desigur, Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos. Joseph Smith ne anunță în *Lectures on Faith* că Dumnezeu a perfecționat fiecare dintre calitățile care Îl fac să fie Dumnezeu. Aceasta înseamnă că El este perfect în cunoaștere, în putere sau credință, în dreptate, judecată, milă, adevăr și dragoste. După cum descrie profetul perfecțiunea Sa în fiecare dintre aceste calități, putem vedea ușor că, dacă nu ar fi fost perfect în fiecare dintre aceste calități, El nu ar fi putut să fie Dumnezeu. Cunoașterea perfectă fără dragoste perfectă ar fi periculoasă. A avea putere absolută fără milă perfectă ar fi insuportabil și a fi perfect în dragoste fără a fi perfect în adevăr ar putea să ne provoace un sentimentalism nestăvilat. Orice conducător din această lume muritoare, care nu caută să-și îmbunătățească aceleași calități, nu poate fi foarte eficient sau foarte sigur de puterea pe care o deține pentru a influența și îndruma viețile celorlalți...

Este dificil pentru grupuri sau organizații să atingă un nivel de cunoștere mai mare decât al celor pe care-i conduc și, în timp ce conducerea supremă este divină, conducerea noastră muritoare este făcută din ființe imperfecte ale căror proprii slăbiciuni au un impact inevitabil asupra familiei, grupului, bisericii și asupra indivizilor care le alcătuiesc.

Se pare că există trei stiluri de bază de conducere, fiecare cu propriile sale limite, avantaje, diferențe și idei deosebite. Există, mai întâi de toate, *conducerea prin manipulare*, variind de la forma sa mai sinistră a stilului machiavelic până la felul de manipulare modestă, pe care, uneori, în mod conștient sau inconștient, o exercităm fiecare dintre noi asupra celor din jurul nostru.

Conducerea prin manipulare are unele avantaje: poate da, uneori, rezultate imediate pe termen scurt, rezolvă o problemă sau depășește o criză prin manipularea oamenilor, a sentimentelor și a motivelor. Poate, uneori, să aducă celor care o aplică un sentiment de acțiune și împlinire, totuși nu este necesar ca un conducător să ia în considerare sentimentele și ideile membrilor din grupul său deoarece este liber să-i manipuleze, să treacă peste ei sau să se folosească de naivitatea lor.

Dezavantajele acestui stil de conducere sunt: poate fi și, de obicei, este opresiv; caută să îndeplinească dorințele conducătorului și să vină în întâmpinarea nevoilor sale, nu neapărat ale nevoilor grupului; poate avea un final neplăcut pentru un conducător rău sau poate să se sfârșească în haos când un conducător care nu este priceput să manipuleze este, de aceea, în situația de a fi descoperit mai devreme; folosește sau ignoră oamenii și sentimentele lor fără să inspire oamenii să devină mai buni.

Al doilea stil de conducere de bază este *conducerea prin îndrumare*, în care conducătorul caută să-și mențină poziția de persoană cu „calități superioare” în relațiile cu membrii grupului. El este figura dominantă și, deși el poate fi foarte sincer și dedicat, susține ferm că trebuie făcut ceea ce crede el și ia deciziile cele mai importante.

Acest stil de conducere are următoarele avantaje: poate avea adesea rezultate foarte rapide; le dă celor implicați sentimentul că acționează și îndeplinesc sarcini; le dă un anumit sentiment de siguranță, mai ales pentru că au un conducător

care este un exemplu pe care-l urmează toți; evită unele limite ale nepotrivirii grupului, deoarece conducătorul poate chema membrii grupului ca să ajute unde trebuie dar nu este nevoie să împărtășească cu ei toate deciziile pe care le ia.

Am văzut cu toții exemple ale acestui stil de conducere atunci când a existat o criză. Nu este un stil popular de conducere în unele zone astăzi, dar trebuie să ne amintim că are avantaje reale. Herbert Hoover [fost președinte al Statelor Unite] a observat că oamenii din Statele Unite le place să aibă drept conducător politic un „om obișnuit”, dar când există o problemă, cum ar fi un război, ei doresc un „general extraordinar” care să-i conducă...

Dar există și dezavantaje ale conducerii prin îndrumare: poate crea adepți foarte dependenți care se bazează pe conducător prea mult timp, pentru prea multe lucruri și în prea multe împrejurări. Fără îndoială că Brigham Young a vorbit despre acest fel de îngrijorare când s-a plâns:

„Mi-e mai teamă că acești oameni au atât de multă încredere în conducătorii lor încât nu-L vor ruga ei înșiși pe Dumnezeu, să afle dacă ei (conducătorii) sunt conduși de El. Mă tem că se vor mulțumi să aibă o încredere orbească, bazându-se cu o încredere nesăbuită pe conducătorii lor pentru a lua toate deciziile în locul lor, fapt din cauza căruia nu vor vedea scopurile lui Dumnezeu pentru salvarea lor și care va slăbi acea influență pe care ei o pot avea asupra conducătorilor dacă ar cunoaște, prin revelație de la Isus, că sunt conduși în mod corect”. [*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1941), p. 135]...

Președintele Young încearcă să explice un principiu important al adepților și al conducătorilor în acest caz special. Nu este important numai pentru creșterea membrilor implicați ca ei să-și exercite propria lor abilitate de a primi inspirație de la Dumnezeu despre deciziile luate de conducătorii Bisericii, ci este, de asemenea, important pentru adepți să se pregătească ei înșiși să acționeze în asemenea fel, încât influența lor să poată fi mult mai folositoare conducătorilor în atingerea țelurilor stabilite de comun acord. Nu numai că acei adepți, care procedează așa cum a spus Brigham Young, cu „o încredere nesăbuită”, nu-și vor dezvolta propriile lor puteri și resurse, dar, de asemenea, îi vor priva și pe conducătorii lor de sprijinul pe care îl merită și de care au nevoie câteodată de

la adepții care își îmbunătățesc singuri calitățile necesare. Secțiunea 58 din Doctrină și legăminte arată că Domnul se așteaptă ca membrii Bisericii să îndeplinească multe lucruri din proprie inițiativă, fără insistență sau motivație nesfârșite din partea instituției. Nu este nici realist, nici înțelept, să aștepti ca numai conducătorii să aibă toate răspunsurile tot timpul, să aibă soluții la toate problemele care vor apărea. Aceasta ar însemna ca ei, conducătorii, să fie atotștiutori; mai mult, s-ar cere de la ei un fel de energie susținută și un timp care, pur și simplu, din punct de vedere omenesc, nu sunt disponibile pe perioade prelungite.

Sfatul lui Brigham Young este la fel de potrivit în ziua de azi cum a fost la vremea când l-a dat. În lumea de azi, se dorește în mod special în cadrul unei biserici, ca ea să crească în mărime, înțelegere și să-și dezvolte o metodă de a-și atinge scopurile.

Există un alt principiu subtil care trebuie subliniat aici. Este legat de sfatul lui Ietro dat lui Moise când cel dintâi a sugerat căi prin care Moise și-ar fi putut conduce oamenii într-un mod mai eficient. Ietro l-a îndemnat pe Moise să delege, nu numai pentru binele oamenilor, ci și al său, deoarece, așa cum a observat Ietro: „Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine; căci lucrul este mai pe sus de puterile tale și nu-l vei putea face singur” (Exodul 18:18).

Deși avea calitățile Sale superioare și divine, erau momente când Isus trebuia să se retragă din situații decisive în care avea nevoie să se consulte direct cu Tatăl Său din Cer. Trebuia să fie capabil să primească tărie spirituală, mai ales că dăruia tot timpul din puterea Sa. Intervine o oboseală reală care poate copleși conducătorii în anumite situații; în aceste împrejurări ei au nevoie disperată să aibă adepți eficienți, nu adepți care sunt dependenți de ei și pe care trebuie să-i sfătuiască tot timpul.

Dependența excesivă de alții poate stânjeni scopurile lui Dumnezeu, care dorește creșterea și dezvoltarea noastră personală, și adepți care pot fi mult mai eficienți și pot susține conducătorii împărțind angajamentul față de aceștia.

Conducerea prin îndrumare are, de asemenea, marele dezavantaj că respectivul conducător, deseori nu este conștient de toate acțiunile și sentimentele prezente printre adepți. Talentele adepților și ale membrilor grupului pot să nu fie complet dezvoltate dacă ei nu sunt implicați mai

mult în luarea și implementarea deciziilor. Acest stil de conducere poate eșua chiar cu un conducător care îndrumă sincer, dedicat, deoarece el nu se străduiește să folosească toate resursele de care dispune grupul său, nici nu este întotdeauna suficient de atotștiutor pentru a evita greșeala.

Conducerea prin îndrumare, cu toate avantajele pe care le are, poate crea, pentru unii conducători, o atitudine împotriva adepților când aceștia încearcă insistent să le împărtășească păreri și informații. Este aproape ca și cum acești conducători aflați în această situație au vrut să se dispenseze repede de orice era de spus – din punct de vedere al instruirii sau al informației – și să considere treaba făcută! Există situații în care ne putem asuma spiritual responsabilitatea spunând pur și simplu altora ce trebuie făcut, dar acest lucru nu trebuie să devină în totalitate un stil de conducere. Decât să afișeze felul de dragoste care este precum „știința foarte răbdătoare”, unii dintre noi sunt dornici să se sacrifice pentru omenire, așa cum a scris Dostoievski, dacă „chinul nu durează mult, ci se termină repede, cu toată considerația și aplauzele”.

Foarte des persoanele talentate care conduc devin foarte nerăbdătoare cu persoanele neîndemănănice și mediocre. O persoană talentată poate, de asemenea, să manifesteze ostilitate sau resentimente atunci când este supravegheată de cineva pe care îl consideră inferior ei. Abraham Maslow a observat: „Când porumbelul (adeptul) dirijează vulturul, vulturul (conducătorul) se simte frustrat”. Dar într-o biserică de vulturi și porumbei, oamenii trebuie să învețe cum să urmeze, precum și cum să conducă, și există momente când porumbeii conduc vulturii pentru o perioadă și vulturul are responsabilitatea de a învăța din această experiență, așa cum învață și porumbelul. Dar cei talentați au, de asemenea, și alte poveri, după cum a observat și Maslow. Ei pot deveni atât de îngrijorați de superioritatea lor încât pot înăbuși în totalitate efectul talentelor lor de teamă că vor fi percepuți de alții ca fiind prea dominanți și prea pricepuți. Ceea ce, adesea, ia naștere în aceste situații este un fel de falsă afișare a umilinței. Dacă, totuși, „porumbelul și vulturul” au un angajament unul față de celălalt și față de bunăstarea fiecăruia, există o cale prin care ei se pot bizui unul pe altul în ceea ce privește aptitudinile, talentele și ajutorarea – dar aceasta necesită deschidere, sinceritate și încredere...

Al treilea stil de conducere este *conducerea prin participare*, în care membrii grupului participă în mare măsură la luarea deciziilor, în care grupul funcționează în mod democratic, în care procedurile sunt adoptate și tradițiile stabilite pentru a oferi asigurarea că așa se va proceda. Acest stil de conducere are aceste avantaje: deseori folosește într-un mod foarte eficient talentele, sentimentele și acțiunile membrilor grupului; oferă membrilor grupului șansa de a investi în realizarea scopurilor și în rezolvarea problemelor, în așa fel încât există o aprobare mai mare a grupului și muncă în echipă în vederea atingerii acestor scopuri; crează, adesea, condiții excelente pentru dezvoltarea personală.

Conducerea prin participare caută să folosească maximum de resurse de la membrii grupului. Când reușește, acest fel de conducere obține realizări mai mari decât poate obține o persoană singură; conducerea prin participare presupune ca fiecare să aibă ceva de oferit, ceea ce concordă cu învățătura că „...nu tuturor le este dat fiecare dar; pentru că sunt multe daruri și fiecărui om îi este dat un dar prin Spiritul lui Dumnezeu” (D&L 46:11).

Conducerea se sprijină într-un mod semnificativ pe felul de decizie luată care face eficientă folosirea feedbackului (comunicarea cu o altă persoană sau cu un alt grup care dă acelei persoane informații despre modul în care aceasta i-a afectat pe ceilalți și în ce stadiu de îndeplinire se află scopurile și intențiile sale). Conducerea prin participare ușurează munca celor care sunt preocupați să furnizeze un feedback folositor, pe când conducerea prin îndrumare suferă adesea de faptul că, pe măsură ce conducătorul acumulează mai mult prestigiu și mai multă putere, cei care-l urmează pot să-i ascundă tot mai mult adevărul, chiar dacă el nu dorește aceasta.

Dezavantajele conducerii prin participare sunt că, uneori, grupurile se concentrează prea mult asupra sentimentelor și devin prea puțin eficiente în luarea deciziilor necesare. Un grup poate asculta și auzi numai semnalul unei „anumite revendicări a conducerii”. Când rezolvarea problemei de către grup eșuează, aceasta poate avea ca rezultat înăbușirea creativității individuale și promovarea în mare măsură a mediocrității.

Evocând munca sa asupra teoriei relativității, Albert Einstein nota: „Un sentiment al direcției,

de a merge drept înainte spre ceva concret”. Acest fel de introspectivă creativă – „de a merge drept înainte spre ceva concret” – poate, în anumite condiții, să fie stopat de conducerea prin participare. Deși discuțiile cu colegii săi ar fi putut fi folosite pentru Einstein, introspectiva creativă este obținută adesea în singurătate.

Un critic al conducerii prin participare a întrebat: „Ar fi putut fi pictată Mona Lisa de un comitet?”. Același critic al procesului în grup spune că acesta conduce la „anularea reciprocă a convingerilor interioare”. Conducerea prin participare are uneori, de asemenea, dezavantajul ajungerii la manipulări inconștiente și neintenționate ale membrilor grupului de către o persoană dominantă, în timp ce fiecare presupune, fără cunoștință de cauză, că ia parte la luarea deciziilor, ceea ce nu este adevărat.

Fiecare dintre aceste stiluri de conducere este în conflict cu problemele centrale și frecvente ale conducerii, cum ar fi echilibrul între nevoia de a rezolva problema și nevoia de a fi preocupat de sentimentele vreunuia dintre colegi și adepți. Noi, toți, am fost membri ai unor grupuri în care conducătorul era atât de preocupat de sarcină, atât de nerăbdător să vadă munca înfăptuită încât, atunci când acest lucru se realiza în final, cu mari costuri emoționale, nu rămânea astfel, deoarece eșecul grupului de a se conforma, anula în final ceea ce părea a fi un efort plin de succes. Am văzut, de asemenea, felul în care membrii grupului se simțeau ofensați sau se retrăgeau deoarece conducătorii erau prea concentrați asupra sarcinii.

Am văzut, de asemenea, conducători care devin ineficienți din cauza preocupării lor pentru sentimentele membrilor grupului. Grupul poate suferi sincer din cauza unei astfel de greșeli în conducere. Există anumite împrejurări în care trebuie acționat...

Citind versetele din Cartea lui Mormon care descriu adevărata libertate de a alege ca fiind acționarea pentru ei înșiși și nu pentru „a se acționa asupra lor” (2 Nefi 2:26) vedem că cel de-al doilea aspect este echivalent cu nefericirea...

Atât experiența, cât și scriptura, sugerează nevoia unui amestec de stiluri de conducere – *prin îndrumare* și *prin participare*, stiluri care sunt folosite în acele împrejurări care sunt cele mai potrivite pentru ele. În Biserică avem un amestec unic de conducere prin îndrumare și de conducere prin participare, în

care fiecare se dezvoltă și fiecare avansează din punctul de vedere al scopurilor eterne.

Un președinte al cvorumului vârstnicilor care clădește sprijinul cvorumului pentru un proiect de bunăstare și care nu este sigur dacă grupul trebuie să semene porumb sau mazăre va fi sfătuit bine, mai ales dacă el nu este expert în agricultură, dacă îi ascultă pe membrii cvorumului care pot să-i spună care dintre cele două culturi este cea mai potrivită pentru ca solul să rodească. De asemenea, el va fi bine sfătuit să implice membrii grupului în luarea deciziei, mai ales că ei trebuie să sape porumbul sau să plivească mazărea – numai dacă președintele nu dorește să facă totul singur! Conducerea prin participare ne ajută să ajungem la faptele și sentimentele, care sunt o altă formă de acțiune, de care trebuie să fim profund preocupați.

Există totuși momente când conducerea prin îndrumare este în mod clar cel mai potrivit stil de conducere. Probabil că Brigham Young ar fi putut să petreacă ani lucrând cu unii membri neioiali ai Bisericii după martiriul profetului Joseph Smith, încurajându-i să i se alăture și să plece spre vest. Dar în final sfinții trebuiau să treacă fluviul Mississippi; trebuiau să părăsească orașul Nauvoo. Venise timpul să se acționeze. În anumite condiții, conducătorii trebuie să acționeze.

Cel mai bine este ca un conducător să fie capabil să combine conducerea prin îndrumare și conducerea prin participare dacă el se angajează în mod personal și foarte serios în procesul divin de îmbunătățire a atributelor sale de cunoaștere, credință, dreptate, judecată, milostenie, adevăr și dragoste. El va fi atunci mai eficient și probabilitatea de a fi înzestrat cu putere și influență va fi mai mare. Dacă el iubește mai mult, va avea o sensibilitate mai mare față de sentimentele membrilor grupului și va ști când este potrivit să accentueze conducerea prin participare. Dacă el își îmbogățește în mod constant rezerva de cunoaștere și adevăr, va avea o introspectivă mai bună pe care să se poată baza când trebuie să acționeze prin îndrumare. Membrii grupului sunt mult mai înclinați să aibă încredere într-un conducător când îl văd că se străduiește în mod activ să dezvolte aceste feluri de calități. Un conducător căruia nu-i pasă de putere, este insensibil față de sentimentele membrilor grupului sau care este

prea sigur de propriile sale păreri, fără să aibă cunoașterea sau informarea potrivită, nu-și poate inspira adepții prea mult timp. Un conducător care își folosește statutul și autoritatea pentru a-și acoperi păcatele, pentru a-și mulțumi mândria sau ambiția, sau pentru a exercita control sau dominare va eșua din punct de vedere organizatoric, precum și din punct de vedere spiritual.

Doctrina Bisericii, pe care o avem noi, este divină. Avem toate avantajele de a fi o parte a împărăției organizate în care Isus Hristos este Împăratul împărățiilor și Fondatorul legii cu un profet în viață în calitate de purtător de cuvânt al Său pe pământ. Aceasta ne conferă avantajul scopului divin mai înalt, al introspecției și instruirii și avantajul autorității care poate produce fapte în circumstanțe care necesită viteză și răspuns. Dar Biserica, de asemenea, participă la faptul că lucrarea lui Dumnezeu este cu adevărat a noastră. Există o mare ocazie pentru noi – mult mai mare decât credem – de a ne implica fiind conducători și adepți în acțiunile care vor clădi împărăția și care, de asemenea, ne vor ajuta să creștem. Avem mai multe ocazii decât am recunoaște vreodată de a ne folosi talentele și de a ne pune sentimentele și faptele în procesul Bisericii de luare a deciziilor în acele situații în care conducerea prin participare este potrivit să fie folosită...

Dacă Îl vom cinsti pe Dumnezeu prin stilul de conducere pe care fiecare dintre noi și-l asumă, Îl vom cinsti cel mai bine emulându-I exemplul în dezvoltarea acelor calități care asigură înțelepciunea, eficiența și siguranța conducerii...

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Conform fratelui Maxwell, în ce sens este conducerea, cel puțin parțial, un mister?
- Care sunt cele trei stiluri de bază ale conducerii, pe care le identifică fratele Maxwell? Care sunt punctele tari și cele slabe ale fiecăruia?
- Ce stil recomandă fratele Maxwell pentru conducătorii Bisericii?
- Cum credeți că și-ar putea îmbunătăți conducătorii conducerea, lucrând mai mult asupra calităților organizatorice sau lucrând asupra înțelegerii și aplicării principiilor de bază ale conducerii? Explicați.

SĂ DEVENIM PĂSTORI BUNI

„Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele” (Ioan 10:14-15).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii trebuie să arate dragoste și grijă pentru cei pe care îi conduc.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Isus Hristos este Păstorul cel Bun.
2. Familia și conducătorii Bisericii trebuie să se străduiască să urmeze exemplul de conducere stabilit de Domnul.

CONCEPTUL 1. ISUS HRISTOS ESTE PĂSTORUL CEL BUN.

COMENTARIU

În Biblie, cuvântul păstori este folosit pentru a-i reprezenta pe conducătorii poporului lui Dumnezeu (vezi Isaia 63:11; Ieremia 23:2). Păstorii feresc oile de inamicii care le-ar putea ataca și le apără când este necesar. Ei îngrijesc oile bolnave sau rănite, le caută și le salvează pe cele pierdute sau prinse în capcană. În învățăturile lui Hristos, păstorii își iubesc oile și încearcă să le câștige încrederea. Oile îl cunosc, îl iubesc și se încred în păstor mai mult decât în ceilalți. Un păstor bun își va da chiar viața pentru oile sale. Hristos este opusul păstorului plătit, care își abandonează oile când sunt în pericol, deoarece nu le iubește (vezi Ioan 10:11-13).

Isus Hristos este Păstorul cel Bun. În Ioan 10:14-15, Isus explică despre faptul că El și oile Sale se cunosc unii pe alții, chiar așa cum El și Tatăl Său Se cunosc unul pe altul. Acest fel de relație se dezvoltă de-a lungul timpului și necesită experiență personală. (Pentru alte referințe despre Isus în calitate de păstor, vezi Genesa 49:24; Psalmii 23; 80:1; Ioan 10:1-30; Evrei 13:20; 1 Petru 2:25; 5:4; Alma 5:37-38, 58-60; Helaman 7:18; 15:13; Mormon 5:17; D&L 50:44.)

Vârstnicul Henry B. Eyring din Cvorumul celor Doisprezece a comentat: „Un păstor veghează asupra oilor. În povestirile din scripturi, oile sunt în pericol; ele au nevoie de protecție și hrană. Salvatorul ne avertizează că trebuie să veghem asupra oilor așa cum veghează El. El și-a dat viața pentru ele. Ele sunt ale Lui. Nu putem atinge standardele Sale dacă, la fel ca slujitorul plătit, veghem doar atunci când ne convine și numai pentru o răsplată...”

Membrii Bisericii sunt oile. Ei sunt ai Lui și noi suntem chemați de către El să veghem asupra lor. Trebuie să facem mai mult decât doar să-i avertizăm în privința pericolelor. Trebuie să-i hrănim” (în Conference Report, martie–aprilie 2001, p. 49; sau *Ensign*, mai 2001, p. 38).

IDEI DE PREDARE

Rugați mai mulți cursanți să citească clasei scripturile citate în al doilea paragraf al comentariului, dând atenție titlaturilor atribuite lui Isus Hristos în aceste pasaje.

Adresați întrebări asemănătoare cu cele care urmează. Folosiți informațiile din comentariu pentru a vă ajuta în discuție.

- De ce sunt păstorii atât de importanți?
- Ce trebuie să facă păstorii?

- În ce fel diferă slujitorii plătiți de păstori?
- În ce fel pot să reacționeze oile diferit la grija păstorilor față de cea a slujitorilor plătiți?
- Ce lucruri a făcut Isus în timpul slujirii Sale muritoare care ne învață ce înseamnă să fii un păstor?

CONCEPTUL 2. FAMILIA ȘI CONDUȘĂTORII BISE- RICII TREBUIE SĂ SE STRĂDUIASCĂ SĂ URMEZE EXEMPLUL DE CONDUCERE STABILIT DE DOMNUL.

COMENTARIU

Domnul le spune conducătorilor Bisericii și familiilor să fie păstori. Președintele James E. Faust ne-a învățat: „În această seară aș dori să le vorbesc preoților lui Dumnezeu în calitatea lor de păstori ai Domnului. Vârșnicul Bruce R. McConkie a declarat: «Oricine care slujește în orice calitate în Biserică, în care este responsabil pentru bunăstarea spirituală sau temporală a oricărui dintre copiii Domnului este păstorul acelor oi. Domnul îi consideră pe păștorii Săi responsabili de siguranța [adică de salvarea] oilor Sale» [*Mormon Doctrine*, a 2-a ed. (1966), p. 710]. Deținătorii preoției au această mare responsabilitate, indiferent dacă slujesc în calitate de tată, bunic, învățător de acasă, președinte al Cvorumului Vârșnicilor, episcop, președinte de țară, sau dețin orice altă chemare în Biserică” (în Conference Report, aprilie 1995, p. 62; sau *Ensign*, mai 1995, p. 45-46).

Putem să devenim păstori buni doar atunci când ne apropiem de Domnul. Vârșnicul Henry B. Eyring a explicat: „El, care vede toate lucrurile, a cărui dragoste este nesfârșită și care nu doarme niciodată – El veghează împreună cu noi. El știe de ce au nevoie oile în orice moment. Prin puterea Duhului Sfânt, El ne poate spune și ne poate trimite la ele...”

Dragostea este cea care trebuie să-i motiveze pe păștorii lui Israel. Poate părea dificil la început, deoarece, poate, nici nu-L cunoaștem pe Domnul bine. Dar, dacă începem chiar cu un mic grăunte de credință în El, slujirea noastră față de oi va mări dragostea noastră pentru El și pentru ele. Ea vine din lucrurile simple pe care trebuie să le facă fiecare păstor. Ne rugăm pentru oi, pentru fiecare dintre cele pentru care suntem răspunzători. Când întrebăm: «Spune-mi, te rog, cine are nevoie de mine?», răspunsul va veni. Un chip sau un nume ne va veni

în minte. Sau putem avea ocazia unei întâlniri, în legătură cu care simțim că nu este nicio șansă. În acele momente vom simți dragostea Salvatorului pentru ele și pentru noi. Pe măsură ce vegheați asupra oilor Sale, dragostea voastră pentru El va crește. Iar acest lucru va mări încrederea și curajul vostru” (în Conference Report, martie-aprilie 2001, p. 51; sau *Ensign*, mai 2001, p. 39-40).

IDEI DE PREDARE

Afișați fotografiile de la sfârșitul acestei lecții. Care dintre ele exemplifică ce a făcut Salvatorul? De ce?

Citiți în clasă Moroni 7:47. Discutați despre caritate și subliniați că, întrucât caritatea este dragostea pură a lui Hristos, atunci când demonstrăm caritate față de alții, noi îi iubim precum El ne iubește pe noi. Discutați de ce este importantă această atitudine pentru familii și pentru conducătorii Bisericii.

Discutați de ce conducătorii Bisericii și ai familiilor pot fi păștorii acelor pe care-i conduc (vezi comentariul).

Citiți declarația vârșnicului Eyring din comentariu. Discutați despre întrebările următoare:

- Conform vârșnicului Eyring, ce poate mări încrederea și curajul nostru când suntem conducători?
- Ce fel de legătură există între slujire și dragoste?
- Ce împrejurări din lume necesită ca ai noștri conducătorii să fie păstori buni?
- În ce fel putem determina care dintre exprimările dragostei și grijii sunt potrivite în rolul nostru de conducători?

Rugați cursanții să citească Alma 56:3-11, 17, 43-49, 55-56 și să discute despre aceste versete în clasă. Adresați întrebări cum ar fi:

- Credeți că Helaman a fost un păstor bun? De ce?
- În ce fel au răspuns conducerii sale cele două mii de tineri băieți conduși de Helaman?
- Credeți că aceste două mii de tineri băieți ar fi avut mai puțin succes sub un stil de conducere diferit? De ce?

Încurajați cursanții să dezvolte o dragoste asemănătoare cu a lui Hristos față de fiecare, astfel încât să fie pregătiți să fie păstori buni când se ivește ocazia.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul James E. Faust
din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli
„These I Will Make My
Leaders” („Pe aceștia îi voi fa-
ce conducătorii Mei”), în
Conference Report, octombrie
1980, p. 50-54; sau Ensign,
noiembrie 1980, p. 34-37

Mă simt smerit în fața oportunității de a mă adresa preoției în această seară. Aș dori să-mi adresez cuvântarea conducătorilor Bisericii și, mai ales, viitorilor conducători, tinerii băieți din Preoția aaronică. Mulți dintre voi, tineri băieți, veți avea responsabilități de conducere mai devreme decât credeți. Nu mi se pare că a trecut mult timp de când am fost președintele cvorumului diaconilor. În ceea ce privește creșterea rapidă a Bisericii în întreaga lume, conducerea este una dintre cele mai mari provocări ale noastre.

Conducătorii primesc și dau sarcini

În urmă cu aproximativ un an, mă aflam într-o adunare a cvorumului vârstnicilor. Membrii președinției erau tineri băieți buni, capabili; dar când trebuiau să împărtășească responsabilitățile cvorumului și să îndeplinească sarcinile, se limitau la cei care erau prezenți și care s-ar fi oferit voluntari. Nu fusese dată nicio sarcină.

Unul dintre primele principii pe care trebuie să le ținem minte este că lucrarea Domnului înaintază prin însărcinări. Conducătorii primesc și dau sarcini. Aceasta este o parte importantă a principiului necesar al delegării. Nimeni nu apreciază mai mult decât mine un voluntar harnic, dar întreaga lucrare nu poate fi făcută așa cum vrea Domnul să fie făcută numai de către cei care își fac munca și de cei care pot fi prezenți la adunări. M-am întrebat adesea cum ar fi arătat pământul dacă Domnul, în timpul Creației, ar fi lăsat ca lucrarea să fie făcută numai de voluntari.

Dacă avem în vedere îndeplinirea sarcinilor ca făcând parte din clădirea împărăției lui Dumnezeu și le considerăm ca fiind o ocazie, precum și un privilegiu și o onoare, atunci sarcinile și provocările trebuie să fie date cu siguranță fiecărui membru al cvorumului. O asemenea implicare trebuie să-i

incluă, cu înțelepciunea și discreția potrivită, pe cei care, probabil, au cea mai mare nevoie de ele – frații inactivi și cei parțial activi. Sarcinile trebuie întotdeauna să fie date cu cea mai mare dragoste, considerație și bunătate. Cei cărora li se cere să răspundă trebuie tratați cu respect și apreciere.

Autoritățile generale primesc în mod regulat sarcini de la Prima Președinție și de la președintele Consiliului celor Doisprezece. Indiferent dacă asemenea însărcinări sosesc în scris, cum se întâmplă cu majoritatea, sau sunt date personal, ele sunt totdeauna exprimate într-o manieră specifică, „dacă doriți” sau „dacă este convenabil” sau „ați putea fi atât de amabil, vă rog, să participați la aceasta sau la aceea”. Niciodată aceste însărcinări nu sunt formulate ca o poruncă sau o pretenție.

Urmați exemplul Salvatorului

Încă de când am fost în Egipt în cel de-al doilea Război mondial am fost interesat de ruinele vechi. Este fascinant să observi de ce unele coloane au rămas încă în picioare și altele au fost doborâte. Foarte frecvent cele care au rămas încă în picioare au rămas pentru că poartă o greutate la vârf. Cred că există un principiu paralel în conducere. Cei care rămân credincioși preoției sunt deseori cei care poartă unele greutăți ale responsabilității. Cei implicați sunt cei care probabil își vor asuma obligații. Astfel, un conducător de cvorum care are succes va dori ca toți cei din cadrul cvorumului să aibă ocazia să slujească într-o chemare anume potrivită împrejurărilor.

Cel mai cuprinzător curs scurt despre conducere a fost oferit de Însuși Salvatorul. „El le-a zis: «Veniți după Mine»” (Matei 4:19). Un conducător nu trebuie să ceară celorlalți să facă ceea ce el însuși nu dorește să facă. Drumul nostru cel mai sigur este să urmăm exemplul Salvatorului și siguranța noastră este să ascultăm și să urmăm calea arătată de profetul Său, președintele Bisericii.

Un conducător bun „se așteaptă la mult, inspiră în mare măsură”

Cu mai mulți ani în urmă, călătoream în Misiunea Rosario, Argentina, în partea de nord a Argentinei. Pe când călătoream de-a lungul drumului, am depășit o cireadă mare de vite care se deplasa. Cireada se deplasa liniștit și fără dificultate. Era tăcută. Nu erau câini. În frunte, conducând cireada, se aflau trei gauchos (văcari) călare pe cai, fiecare la

o distanță de aproximativ 13 până la 18 m între ei. Acei trei călăreți erau aplecați înainte în șeile lor, complet relaxați, încrezători că cireada îi urma. În urma cirezii era un singur călăreț care mâna din spate. Și el era aplecat înainte în șaua lui, ca și cum ar fi fost adormit. Întreaga cireadă se mișca liniștit, în pace și era potolită. Din această experiență mi se pare evident că a conduce înseamnă trei sferturi să arăți calea și un sfert să urmezi.

Conducătorul însuși, când conduce, nu trebuie să fie pretențios și zgomotos. Cei care sunt chemați să conducă în lucrarea Învățătorului nu sunt chemați să fie șefi sau dictatori. Ei sunt chemați să fie păstori buni. Ei trebuie să-i instruiască în mod constant pe alții pentru ca aceștia din urmă să le ia locul și să devină conducători mai mari decât învățătorii lor. Un conducător bun se așteaptă la mult, inspiră în mare măsură și îi pune la muncă pe cei pe care este chemat să-i conducă.

Un conducător trebuie să ajute ca lucrurile să aibă rezultate și ca viețile să fie influențate. Ceva trebuie să se miște și să se schimbe. El trebuie să aibă grijă ca cei de sub comanda lui să nu eșueze. Dar aceasta trebuie făcut în felul Domnului. El trebuie să fie un instrument în mâinile Atotputernicului pentru schimbarea vieților. El trebuie să știe unde se află acum, încotro merge și ce trebuie să facă pentru a ajunge acolo.

Ascultarea

Un conducător trebuie să fie un bun ascultător. El trebuie să dorească să se sfătuiască. Trebuie să arate preocupare și dragoste sincere față de cei pe care-i îndrumă. Niciun conducător al preoției nu poate fi vreodată eficient dacă nu are stabilite ferm în minte cheile extraordinare ale conducerii care se găsesc în secțiunea 121 din Doctrină și legăminte:

„Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră;

Prin blândețe și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune—

Mustrând cu severitate la timpul necesar, când sunt inspirați de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i aceluia pe care l-ai mustrat o dragoste

sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său” (D&L 121:41-43).

Din experiența mea, Duhul Sfânt inspiră la muștrare cu severitate doar foarte rar. Orice muștrare trebuie făcută blând într-o încercare de a-l convinge pe cel muștrat că aceasta se face în propriul său interes...

Ajutorul divin

Cu credință în Domnul și cu umilință, un conducător al preoției poate aștepta cu încredere ajutorul divin în rezolvarea problemelor sale. Acesta poate necesita străduință și meditare, dar recompensa este sigură. Răspunsul poate veni așa cum i-a venit lui Enos: „Glasul Domnului apăru iarăși în mintea mea” a spus el (Enos 1:10). Sau, poate fi un sentiment în inimă în conformitate cu secțiunea 9 din Doctrină și legăminte.

După primirea unui astfel de ajutor divin de la și prin puterea Duhului Sfânt, conducătorul umil poate, apoi, urma un drum drept cu convingerea absolută în minte și inimă că ceea ce a fost făcut se află pe drumul bun și este ceea ce Domnul Însuși ar fi făcut în acel caz...

Majoritatea dintre noi, care suntem chemați la conducere în Biserică simțim că nu suntem potriviți din cauza lipsei de experiență, de abilitate sau de învățătură și educație. Printre multele descrieri făcute lui Moise se află următoarea: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3).

Cu ani în urmă, îmi amintesc că președintele John Kelly, care prezida atunci peste țărușul Fort Worth Texas, l-a chemat pe fratele Felix Velasquez să fie președinte al ramurii ai cărei membri erau vorbitori de limbă spaniolă. Acest om bun lucra, după cum îmi amintesc, ca inspector de vagoane la calea ferată. Când președintele Kelly i-a dat această chemare, el a răspuns: „Președinte, eu nu pot fi președintele acestei ramuri. Nu știu să citească”. Președintele Kelly i-a promis atunci că, dacă va accepta chemarea și va lucra cu sârguință pentru a o mări, el va fi ajutat și binecuvântat. Cu ajutorul Domnului, acest bărbat umil, prin eforturile sale sârguincioase, a fost în stare să citească. El a slujit bine ca președinte de ramură timp de mulți ani după aceea, iar acum slujește în înaltul consiliu al aceluia țăruș. Domnul își binecuvântează slujitorii în multe feluri...

Sfătuirea, „caracteristica genială a conducerii”

Ajung acum la caracteristica genială a conducerii în guvernarea Bisericii, prin intermediul preoției. Doresc să-l citez pe președintele Stephen L. Richards, care a spus:

„Așa cum concep eu, caracteristica genială a guvernării Bisericii noastre constă în guvernarea prin *consilii*... Cu greu trece o zi fără să observ înțelepciunea, înțelepciunea lui Dumnezeu, în crearea consiliilor pentru a guverna împărăția Sa. În spiritul în care lucrăm noi, oameni care au, aparent, diferite puncte de vedere și provin din medii diferite, se pot aduna împreună și, sub influența aceluși Spirit, sfătuindu-se împreună, pot ajunge la un acord” (Din Conference Report, octombrie 1953, p. 86; subliniere adăugată).

Sfătuirea împreună a conducătorilor este cheia spre funcționarea plină de succes a președinției sau a episcopiei. Dar ce se întâmplă dacă unitatea în luarea deciziilor este dificilă sau lipsește? Președintele Joseph F. Smith ne-a dat acest sfat:

„Când episcopii și consilierii lor nu văd la fel același lucru, sau când președinții și consilierii lor au orice fel de diferență de sentimente sau de tactică, este datoria lor să se adune, să meargă împreună înaintea Domnului și să se umilească ei înșiși înaintea Lui până când primesc revelație de la Domnul și văd la fel adevărul, astfel încât să poată merge uniți înaintea oamenilor lor” (Gospel Doctrine, [a-5-a ed. (1939)], p. 156).

Fiți exemple de neprihănire personală

Cei care vor conduce în această Biserică trebuie să fie exemple de neprihănire personală. Ei trebuie să caute îndrumarea constantă a Spiritului Sfânt. Ei trebuie să-și păstreze în ordine viețile și căminele. Trebuie să fie cinstiți și prompti cu plata facturilor lor. Trebuie să fie exemplari în toată conduita lor. Trebuie să fie oameni de onoare și integritate. Pe măsură ce căutăm îndrumarea constantă a Spiritului Sfânt, Domnul ne va răspunde.

În timp ce slujeam ca supraveghetor al zonei în America de Sud, o experiență de neuitat a avut loc în Montevideo, Uruguay. Voiam să schimb niște bani deoarece locuiam pe atunci în Brazilia, așa că fratele Carlos Pratt m-a dus la o casă de schimb valutar în centrul orașului Montevideo. M-a pre-

zentat unuia dintre funcționari iar acesta a spus că ei îmi vor schimba 1.000 \$. Eu nu aveam 1.000 \$ în numerar, ci numai un cec eliberat de o bancă din Salt Lake City. Casa de schimb valutar nu făcuse afaceri cu mine niciodată înainte. De fapt, nu mă mai văzuseră niciodată înainte și nu se puteau aștepta să mă mai vadă vreodată. Trebuiau să verifice dacă aveam 1.000 \$ în depozitul de la banca de unde luasem cecul. Dar ei mi-au acceptat cecul fără ezitare – bazându-se doar pe faptul că eram mormon și ei făcuseră mai înainte afaceri cu alți mormoni. Sincer, am fost atât recunoscător, cât și mulțumit datorită încrederii lor...

„Să întărești pe frații tăi”

Când Salvatorul l-a instruit pe Petru în privința conducerii, El a spus: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32).

Este interesant că El a folosit cuvântul întărește. Este foarte dificil să *întărești* fără să fii o persoană care știe să comunice bine. Deseori, problemele se complică, nu pentru că planul nu este bun, ci deoarece comunicarea nu este potrivită...

Conducătorii preoției au oportunitatea rară de a conduce interviurile preoției. În mod specific, prin contacte personale și interviuri, conducătorul poate îndeplini următoarele:

1. inspiră și motivează;
2. delegă și acordă încredere;
3. este răspunzător și duce treaba până la capăt;
4. învață prin exemplu și principii;
5. face cu generozitate complimente.

Uneori conducătorii țin hăturile prea strâns, încearcă să controleze prea tare, limitând adesea talentele și darurile firești ale aceluia care sunt chemați să lucreze alături de ei.

Conducerea nu produce întotdeauna o simfonie armonioasă de credință, îndemânări și talente ale grupului, care să aibă ca efect eficiența și puterea maximă. Este câteodată un solo puternic. Președintele Lee ne-a învățat un înțeles mai profund al scripturii: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința” (D&L 107:99). Pe lângă faptul de ne ruga pe noi, toți, să ne învățăm îndatoririle, conducătorii trebuie să-i lase sau să le permită

asociațiilor lor să fie eficienți în totalitate în propriile lor oficii și chemări, iar cei care ajută trebuie să fie înzestrați cu autoritatea cuvenită...

Mă rog ca, lucrând sârguincios sub îndrumarea Duhului Sfânt, cei care au fost și cei care vor fi chemați la conducere să vadă mai limpede îndatorirea noastră și să aibă în continuare o viziune mai largă pentru a stabili scopuri și pentru a trasa o cale mai neprihănită.

Mărturia mea este că această Biserică crește și reușește deoarece suntem sub influența îndrumătoare a sfinței preoții a lui Dumnezeu. Conducătorii noștri pot genera marea putere spirituală necesară pentru a îndruma lucrarea lui Dumnezeu prin revelații personale la care sunt îndreptățiți prin neprihănire. Sfatul Domnului către Iosua este neprețuit: „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face” (Iosua 1:9).

Mă rog cu umilință ca aceasta să se întâmple, în numele lui Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- De ce este important pentru conducători să dea sarcini celor peste care prezidează?
- Ce principiu guvernează desemnarea sarcinilor?
- Ce principiu al conducerii stă în spatele îndemnului Salvatorului „Veniți după Mine”?
- Cum pot conducătorii să știe dacă ei conduc în modul în care vrea Domnul?
- Ce pot conducătorii să facă pentru a face față responsabilităților lor față de cei pe care îi conduc, pe lângă faptul de a deveni demni de a avea Spiritul?
- Care este „caracteristica genială a conducerii”?
- Ce se poate întâmpla când conducătorii încearcă să „țină hăturile prea strâns”?

STABILIREA UNUI EXEMPLU BUN

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii trebuie să stabilească un exemplu al uceniciei pentru oamenii pe care îi slujesc.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Când conducătorii lucrează pentru a-și însuși calitățile lui Isus Hristos, ei stabilesc un exemplu pentru cei pe care îi slujesc.

CONCEPTUL 1. CÂND CONDUCĂTORII LUCREAZĂ PENTRU A-ȘI ÎNSUȘI CALITĂȚILE LUI ISUS HRISTOS, EI STABILESC UN EXEMPLU PENTRU CEI PE CARE ÎI SLUJESC.

COMENTARIU

Când Domnul învia a vizitat Americile, El a explicat ucenicilor Săi că a lăsa lumina lor să strălucească însemna a face precum a făcut El (vezi 3 Nefi 18:24).

Pe când era membru al Cvorumului celor Doisprezece, vorbind despre conducerea în cadrul Bisericii, vârstnicul James E. Faust a remarcat: „Cei care vor conduce în această Biserică trebuie să fie exemple de neprihănire personală. Ei trebuie să caute îndrumarea constantă a Spiritului Sfânt. Ei trebuie să-și păstreze în ordine viețile și căminele. Trebuie să fie cinstiți și prompti cu plata facturilor lor. Trebuie să fie exemplari în toată conduita lor” (în Conference Report, octombrie 1980, p. 53; sau *Ensign*, noiembrie 1980, p. 36).

Vârstnicul Dean L. Larsen, care era pe atunci membru al Președinției celor Șaptezeci, a explicat: „Se așteaptă ca cei care primesc Evanghelia să arate roadele ei în viețile lor, nu numai pentru beneficiul și binecuvântarea lor, ci și în scopul de a-i atrage pe ceilalți către adevăr...”

În moduri semnificative, în viețile lor se vor observa roadele Evangheliei și îi vor pune pe ei deoparte ca pe niște faruri pentru toți cei care caută lumina și adevărul” (în Conference Report, octombrie 1985, p. 85; sau *Ensign*, noiembrie 1985, p. 68).

Președintele Gordon B. Hinckley a scris: „Prin natura ei, adevărata conducere poartă cu ea povara de a fi exemplu. Dacă valorile nu sunt stabilite și cei aflați în poziții de conducere nu aderă la ele, comportamentul celor conduși este primejdut și subminat în mod serios. Într-adevăr, în orice organizație unde se întâmplă aceasta – fie ea o familie, o corporație, o societate sau o națiune – valorile care sunt neglijate vor dispărea în timp” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearths and Homes* [2000], p. 170).

Conducătorii sunt mai capabili să ajute oamenii când ei încearcă să urmeze exemplul vieții și învățăturilor Salvatorului. Domnul „a continuat, din har în har” până când El a devenit perfect (D&L 93:13). Calitățile Sale includ cunoașterea, puterea, dreptatea, judecata, bunătatea, mila, răbdarea, adevărul, umilința, modestia, ascultarea, îndurarea, blândețea, înțelepciunea, jertfa de sine, supunerea, angajamentul de a respecta libertatea de a alege, compasiunea, curajul, integritatea și optimismul. (Notă: Oricare dintre aceste calități pot deveni subiectul unei lecții.)

Conducătorii care dezvoltă aceste calități vor ști să comunice ușor cu cei pe care îi conduc, să-i iubească fără să încerce să-i controleze, să se bucure de binele și realizările lor și să reziste ispitelor Satanei. Atunci când nu urmăm exemplul lui Isus Hristos, există riscul de a descuraja oamenii să vină la Hristos. Așa cum Alma i-a explicat fiului său încăpățânat: „Iată, o fiul meu, ce mare nedreptate ai adus tu asupra zoramiiților; căci atunci când au văzut purtarea ta, ei nu au vrut să creadă în cuvintele mele” (Alma 39:11).

IDEI DE PREDARE

Rugați-i pe cursanți să analizeze înțelesul declarației Salvatorului: „Eu sunt lumina lumii” (Ioan 8:12) și să îl discute în clasă (vezi, de asemenea, Ioan 9:5; 3 Nefi 9:18, 11:11; Eter 4:12; D&L 11:28; 12:9; 45:7; 88:5-13).

De ce trebuie conducătorii Bisericii și ai familiilor să pună ei înșiși în practică principiile Evangheliei și nu doar să-i încurajeze pe ceilalți să facă aceasta?

Discutați în clasă trăsăturile de caracter pe care le-a afișat Salvatorul și scrieți-le pe tablă. Întrebați în ce fel ne va ajuta dezvoltarea acestor trăsături în viețile noastre să fim conducători mai buni. Discutați ce învățături ni se predau în Matei 16:24 și Alma 39:11 despre importanța exemplului.

Mărturisiți cursanților că, atunci când urmează exemplul Salvatorului, ei reflectă lumina Lui pentru ca ceilalți să-i urmeze. Amintiți-le cursanților că, la fel ca El, noi trebuie să creștem „din har în har” (vezi D&L 93:13; vezi, de asemenea, 2 Nefi 28:30).

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Președintele Gordon B. Hinckley

Președintele Bisericii

*„Sfatul unui profet și rugăciunea pentru tineret”,
Liahona, aprilie 2001,
p. 30-41;*

Cred că niciodată până acum nu a mai avut loc o întâlnire atât de extraordinară în această Biserică. Sunteți atât de mulți aici, în această seară. Cât de frumos arătați.

Unii dintre voi ați venit cu îndoieli. Unii ați venit cu speranțe mari. Aș dori să știți că am stat în genunchi, cerându-I Domnului să mă binecuvânteze cu puterea, cu capacitatea și cu modul de exprimare ca să ajung la inimile voastre.

Pe lângă cei din această sală, sunt alte sute de mii care participă împreună cu noi. Fiecăruia dintre voi eu îi urez un bun venit. Sunt fericit pentru că am această extraordinară ocazie de a vă vorbi și recunosc cât este de importantă.

Eu sunt, acum, în vârstă – am peste 90 de ani. Am trăit mult și am trăit cu o mare dragoste față de tinerii băieți și tinerele fete din această Biserică. Sunteți, într-adevăr, un grup minunat. Vorbiți multe limbi. Faceți parte dintr-o familie mare. Dar aveți, de asemenea, personalități distincte, fiecare cu problemele sale, fiecare dorind răspunsuri la lucrurile care vă uimesc și vă îngrijorează. Cât de mult vă iubim și ne rugăm constant ca spiritul să vă ajute. Viețile voastre sunt pline de decizii grele, de vise și de speranțe și sunt dornice să găsească ceea ce vă aduce pace și fericire.

Odată, cu mult timp în urmă, am fost de vârsta voastră. Nu eram preocupat de droguri sau pornografie, deoarece aceste lucruri nu existau atunci. Eram preocupat de școală, gândindu-mă unde mă va conduce aceasta. Era perioada teribilei crize economice. Îmi făceam griji cu privire la modul de a-mi câștiga existența. După ce am terminat universitatea, am slujit într-o misiune. Am plecat în Anglia. Am călătorit cu trenul la Chicago, am traversat acel oraș cu autobuzul și ne-am dus la New York, de unde am luat un vapor cu aburi spre Insulele Britanice. În timp ce treceam cu autobuzul prin Chicago, o femeie l-a întrebat pe șofer: „Ce este clădirea aceea din față?” El i-a răspuns: „Doamnă, este clădirea Departamentului de Comerț din Chicago. În fiecare săptămână, un om care și-a pierdut averea se aruncă de la una dintre acele ferestre. El nu mai are niciun motiv pentru care să trăiască”.

Așa erau vremurile. Erau aspre și crude. Nimeni care n-a trăit în acea perioadă nu o va înțelege, vreodată, pe deplin. Sper, din toată inima mea, să nu mai avem niciodată ceva asemănător.

Acum, voi sunteți la începutul maturității voastre. Voi, de asemenea, sunteți preocupați de

școală. Sunteți preocupați de căsătorie. Sunteți preocupați de multe lucruri. Vă fac promisiunea că Dumnezeu nu vă va părăsi, dacă veți merge pe căile Lui, călăuziți de poruncile Sale.

Aceasta este perioada marilor ocazii. Sunteți atât de norocoși că trăiți acum. Niciodată în istoria omenirii nu a fost viața atât de plină cu așa multe ocazii și cerințe. Când m-am născut eu, media speranței de viață a unui bărbat sau a unei femei în Statele Unite și în celelalte țări vestice era de 50 de ani. Acum este mai mult de 75 de ani. Vă puteți imagina? În medie, puteți spera să trăiți cu cel puțin 25 de ani mai mult decât cineva care a trăit în 1910.

Aceasta este perioada unei explozii de cunoștințe. De exemplu, când eram de vârsta voastră nu existau antibiotice. Toate aceste medicamente minunate au fost descoperite și perfecționate în perioade mai recente. Unele dintre cele mai cumplite boli din lume au dispărut. Varicela afectă, înainte, întreaga populație. Aceasta a dispărut de tot. Este un miracol. Poliomielita era, odată, teama înspăimântătoare a fiecărei mame. Mi-aduc aminte că am fost să vizitez un om bolnav de poliomielită într-un spital local. El era conectat la o mașinărie mare de respirație artificială care-i pune în mișcare plămânii în timp ce pompa în sus și în jos. Nu era nicio speranță pentru el; nu putea respira prin forțele proprii. A murit, lăsându-și în urmă soția și copiii. Această boală teribilă a dispărut acum. Aceasta este, de asemenea, un miracol. La fel este și cu alte probleme.

Desigur, voi întâmpinați greutăți. Fiecare generație care a trecut prin viață, vreodată, a întâmpinat greutăți. Putem petrece întreaga seară vorbind despre ele. Dar față de greutățile care au fost întâmpinate în trecut, acelea pe care le avem astăzi, cred eu, sunt mult mai ușor de tratat. Spun asta, deoarece ele se pot rezolva. În general, ele implică decizii personale de comportament, dar acele decizii pot fi luate și urmate. Și când se întâmplă așa, greutatea rămâne în urma noastră.

Presupun că majoritatea dintre voi sunteți la școală. Mă bucur că aveți această ocazie și dorință. Sper că studiați cu sârguință și că dorința voastră este să luați nota 10 la diferitele materii. Sper că profesorii voștri vor fi generoși față de voi și că studiile voastre vă vor aduce note mari și o educație excelentă. Nu pot dori nimic mai bun pentru voi în munca voastră școlară.

În această seară am să-i las pe profesorii voștri să vă dea notele mari pe care cred că le meritați. Eu doresc să vă vorbesc despre niște principii. Voi obțineți notele de 10, eu vă voi da niște principii.

1. *Fiți recunoscători.*
2. *Fiți inteligenți.*
3. *Fiți curați.*
4. *Fiți drepecți.*
5. *Fiți umili.*
6. *Fiți evlavioși...*

Fiți recunoscători. Sunt două mici cuvinte în limba engleză care înseamnă, poate, mai mult decât toate celelalte. Acestea sunt: „Thank you (Îți mulțumesc)”. Cuvinte comparabile se găsesc în fiecare altă limbă, cum ar fi *gracias, merci, danke, obrigado, domo.*

Obiceiul de a spune mulțumesc este caracteristica unei persoane educate. De cine este nemulțumit Domnul? El îi numește: „Acei care nu mărturisesc mâna Lui în toate lucrurile” (D&L 59:21). Adică, aceia care își trăiesc viața fără exprimarea recunoștinței. Trăiți cu recunoștință, dragii mei prieteni. Fiți recunoscători pentru binecuvântările minunate pe care le primiți. Fiți recunoscători pentru ocaziile extraordinare pe care le aveți. Fiți recunoscători părinților voștri, care se îngrijesc atât de mult de voi și care au muncit așa de mult ca să asigure ceea ce este necesar. Arătați-le că sunteți recunoscători. Spuneți-le mulțumesc mamei voastre și tatălui vostru. Spuneți-le mulțumesc prietenilor voștri. Spuneți-le mulțumesc profesorilor voștri. Exprimați-vă aprecierea față de fiecare persoană care vă face un serviciu sau vă ajută în orice fel.

Mulțumiți-I Domnului pentru bunătatea Sa față de voi. Mulțumiți-I Atotputernicului pentru Iubitul Său Fiu, Isus Hristos, care a făcut pentru voi ceea ce nimeni altul în această lume nu poate să facă. Mulțumiți-I Lui pentru mărețul Său exemplu, pentru învățăturile Sale extraordinare, pentru mâna Sa întinsă cu scopul de a înălța și a ajuta. Gândiți-vă la semnificația Ispășirii Sale. Citiți despre El și citiți cuvintele Lui din Noul Testament și din 3 Nefi din Cartea lui Mormon. Citiți-le în liniște, pentru voi și, apoi, reflectați. Deschideți-vă inima în fața Tatălui vostru din Ceruri cu recunoștință pentru darul Iubitului Său Fiu.

Mulțumiți-I Domnului pentru Biserica Lui minunată, restaurată în această măreață perioadă a istoriei. Mulțumiți-I Lui pentru tot ceea ce vă oferă. Mulțumiți-I pentru prieteni și pentru cei pe care-i iubiți, pentru părinți, pentru frați și surori, pentru familie. Spiritul recunoștinței să vă îndrume și să vă binecuvânteze zi și noapte. Străduiți-vă să îl aveți. Veți descoperi vă acest spirit al recunoștinței vă va răsplăti cu rezultate minunate.

Al doilea principiu – *fiți inteligenți*.

Voi trăiți în cea mai competitivă perioadă pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Totul în jurul vostru este o competiție. Aveți nevoie de toată educația pe care o puteți obține. Sacrificați o mașină, sacrificați tot ceea ce este necesar să fie sacrificat pentru a vă califica să faceți față muncii în societate. Acea societate va plăti, în mare măsură, ceea ce gândeste că valorăți și valoarea voastră va crește pe măsură ce dobândiți cunoștințe și competență în domeniul pe care vi l-ați ales.

Voi aparțineți unei Biserici care vă învață importanța educației. Aveți un mandat de la Domnul ca să vă educați mintea, inima și mâinile voastre. Domnul spune: „Propovăduiți cu sârguință... despre lucruri care sunt atât în cer, cât și pe pământ și sub pământ; lucruri care au fost, lucruri care trebuie să se întâmple curând; lucruri care sunt în țară, lucruri care sunt în străinătate; războaie și nedumeriri ale națiunilor și judecățile care sunt pe pământ; și, de asemenea, o cunoaștere, a țărilor și a împărățiilor – pentru ca să fiți pregătiți în toate lucrurile” (D&L 88:78-80).

Fiți atenți, acestea nu sunt cuvintele mele. Acestea sunt cuvintele Domnului, care vă iubește. El dorește ca voi să vă instruiți mintea și mâinile pentru a deveni o influență binefăcătoare atunci când înaintați în viață. Și, dacă faceți așa și dacă îndepliniți totul onorabil și în condiții desăvârșite, veți onora Biserica, deoarece veți fi priviți ca bărbați și femei integri, competenți, îndemnatici și conștiințioși. Fiți inteligenți. Nu fiți proști. Nu-i puteți înșela sau amăgi pe alții fără să vă înșelați sau să vă amăgiți pe voi înșivă.

Cu mulți ani în urmă, am lucrat la o companie de căi ferate, în birourile centrale din Denver. Aveam în sarcină ceea ce se numește coordonarea predării-livrării bagajelor. Era în vremea în care

aproape fiecare folosea trenurile de călători. Într-o dimineață, am fost chemat la telefon de omologul meu din Newark, New Jersey. El mi-a spus: „Trenul cu numărul cutare a ajuns, dar nu are vagonul de bagaje. Undeva, 300 de pasageri și-au pierdut bagajele și sunt furioși”.

M-am dus imediat la serviciu să aflu unde ar fi putut să se piardă vagonul respectiv. Am aflat că el fusese încărcat corect și conectat cum trebuie la tren în Oakland, California. Fusese pus în mișcare pe linia noastră ferată în Salt Lake City, transportat la Denver, în jos spre Pueblo, trecut pe altă linie și pus în mișcare spre St. Louis. Acolo trebuia să fie preluat de o altă companie de căi ferate care să-l ducă la Newark, New Jersey. Dar un oarecare acar nepăsător din stația de triaj St. Louis a mișcat o mică bucată de oțel de doar 7, 5 centimetri, un macaz, apoi a tras levierul ca să decupleze vagonul. Am descoperit că un vagon de bagaje care trebuia să fie în Newark, New Jersey, era de fapt în New Orleans, Louisiana – la 2.400 de kilometri depărtare față de destinația lui. Doar o mișcare de 7,5 centimetri a macazului în stația de triaj din St. Louis, făcută de către un angajat neglijent, l-a pus în mișcare pe un drum greșit și distanța față de destinația sa adevărată a crescut dramatic. Așa este și drumul vieților noastre. În loc să urmăm un drum ferm, suntem trași de unele idei greșite în altă direcție. Depărtarea de destinația noastră originală poate fi foarte mică, dar, dacă este continuată, cea foarte mică mișcare devine o breșă mare și noi ne găsim departe de locul unde intenționăm să mergem.

V-ați uitat vreodată la una dintre acele porți de fermă de 5 metri? Când este deschisă, se balansează foarte larg. Oricât de ușor se mișcă balamalele, spre exteriorul porții mișcarea este mare. Lucrurile mici pe care viața le răsuște schimbă complet viețile noastre, dragii mei prieteni.

Fiți inteligenți. Domnul dorește ca voi să vă educați mintea și mâinile, oricare ar fi domeniul ales de voi. Fie că este repararea frigiderelor sau munca unui chirurg îndemnatic, trebuie să vă instruiți. Căutați cele mai bune școli disponibile. Deveniți un lucrător integru în lumea care stă în fața voastră. Vă repet, veți aduce onoare Bisericii și veți fi binecuvântați cu generozitate datorită acestei instruirii.

Nu poate exista nicio îndoială, niciuna, că educația se răsplătește. Nu vă distrugeți viețile. Dacă faceți așa, veți suporta consecințele de nenumărate și nenumărate ori.

Al treilea principiu – *fiți curați*. Trăim într-o lume plină de necinste și de indecență, o lume care emană răul. Este peste tot în jurul nostru. Este pe ecranele televizorului. Este la cinematografe. Este în literatura populară. Este pe Internet. Nu vă puteți permite să priviți la el, dragii mei prieteni. Nu vă puteți permite ca această otrăvă indecentă să vă atingă. Stați departe de ea. Evitați-o. Nu puteți închiria casete video și să le priviți cum prezintă lucruri degradante. Voi, tineri băieți care dețineți preoția lui Dumnezeu, nu puteți amesteca această murdărie cu sfânta preoție.

Evitați să vă vorbiți urât. Nu luați numele Domnului în deșert. Din tunetele de pe Sinai, degetul Domnului a scris pe table de piatră: „Să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeului tău” (Exodul 20:7).

Folosirea în deșert sau neglijentă a numelui Atotputernicului sau a Fiului Său iubit, așa cum sunt înclinați mulți să o facă, nu este un semn de bărbăție.

Alegeți-vă prietenii cu grijă. Ei sunt aceia care vă conduc într-o direcție sau în alta. Fiecare își dorește prieteni. Fiecare are nevoie de prieteni. Nimeni nu își dorește să fie fără ei. Dar niciodată să nu pierdeți din vedere că prietenii voștri sunt aceia care vă vor conduce de-a lungul cărărilor pe care le veți urma.

Deși trebuie să fiți prietenoși cu toți oamenii, selectați cu mare grijă pe aceia pe care doriți să-i aveți aproape de voi. Ei vor fi apărătorii voștri în situații în care veți oscila între opțiunile voastre și voi, la rândul vostru, îi puteți salva pe ei.

Fiți curați. Nu vă pierdeți timpul cu distracții distrugătoare. Recent, în Valea Salt Lake a avut loc un spectacol realizat de o trupă ambulată. Mi s-a povestit că a fost degradant, lasciv, ceva rău din toate punctele de vedere. Tinerii din comunitate au plătit intrarea între 25\$ și 35\$. Ce-au primit în schimbul banilor lor? Doar o voce seducătoare îndemnându-i să se îndrepte spre lucrurile rele ale lumii. Vă îndemn, prietenii mei, să stați departe de așa ceva. Nu vă va ajuta. Nu vă poate face decât rău.

Am vorbit recent mamelor și taților voștri. Printre alte lucruri, le-am vorbit despre tatuaj.

Ce creație este mai importantă decât trupul omenesc? Ce minunat lucru este capodopera Atotputernicului.

Pavel, scriind către corinteni, spunea: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi?”

Dacă cineva nimicește Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; pentru că Templul lui Dumnezeu este sfânt; și așa sunteți și voi” (1 Corinteni 3:16-17).

V-ați gândit vreodată că trupul vostru este sfânt? Sunteți un copil al lui Dumnezeu. Trupul vostru este creația Lui. Ați desfigura voi această creație cu portrete de-ale oamenilor, de-ale animalelor și cu diferite cuvinte pictate pe pielea voastră?

Vă asigur că va veni timpul când veți regreta acțiunile voastre, dacă aveți tatuaje. Ele nu pot fi spălate. Ele sunt permanente. Numai printr-un procedeu scump și dureros pot fi îndepărtate. Dacă sunteți tatuati, atunci, probabil că pentru restul vieții veți purta tatuajul cu voi. Cred că va veni vremea când vă va fi jenă de tatuajul vostru. Evitați-l. Noi, ca frați, vă iubim, vă îndemnăm să nu deveniți atât de nerespectuoși față de trupul pe care vi l-a dat Domnul.

Îmi permiteți să menționez cerceii și inelele plasate în alte părți ale corpului. Acestea nu sunt lucruri bărbătești. Nu sunt atractive. Tinerii băieți arată mai bine fără ele și cred că voi vă veți simți mai bine fără ele. În ceea ce le privește pe tinerele fete, nu este necesar să vă împodobiți urechile, sus și jos cu inele. O singură pereche, modestă, de cercei este suficientă.

Am menționat aceste lucruri, deoarece, de asemenea, ele privesc trupurile voastre.

Cât de frumoasă este o tânără fată îngrijită, care este curată la trup și la suflet. Ea este o fiică a lui Dumnezeu, cu care Tatăl ei Etern se poate mândri. Ce frumos arată un tânăr băiat, care este îngrijit. El este un fiu al lui Dumnezeu, considerat demn să dețină preoția lui Dumnezeu. El nu are nevoie de tatuaje sau de cercei pe sau în trupul lui. Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece, uniți, vă sfătuiesc împotriva acestor lucruri.

În timp ce vorbesc despre asemenea probleme, doresc să subliniez, din nou, problema pornografiei. A devenit o industrie de zece miliarde de dolari în Statele Unite, unde câțiva oameni au devenit bogați pe spinarea a mii și mii de oameni care sunt victimele lor. Stați departe de aceasta. Este captivantă, dar vă va distruge. Vă va perverti simțurile. Vă va forma o poftă pentru care veți face orice ca s-o potoliți. Și nu încercați să creați relații prin Internet și canale de Internet care permit comunicări simultane. Ele vă pot duce în jos, în cel mai adânc abis al tristeții și al amărăciunii.

Trebuie, de asemenea, să spun un cuvânt cu privire la droguri. Știți ce părere am despre ele. Nu mă interesează de ce gen sunt. Toate vă vor distruge dacă le folosiți. Veți deveni sclavul lor. Odată ce ajungeți în puterea lor, veți face orice ca să obțineți bani pentru a cumpăra mai multe.

M-am mirat când, vizionând un program la televizor, am aflat că părinții au dat droguri copiilor lor în 20% din cazuri. Nu pot să înțeleg ceea ce eu consider drept prostie a acestor părinți. Ce alt viitor decât sclavia pentru copiii lor au putut vedea ei în droguri? Drogurile îi distrug complet pe aceia care devin dependenți de droguri.

Sfatul meu, îndemnul meu către voi, minunați tineri băieți și tinere fete, este să stați cu desăvârșire departe de ele. Nu trebuie să le experimentați. Priviți în jurul vostru și vedeți efectele pe care le-au avut asupra altora. Nu îi este necesar niciunui băiat sau niciunei fete din zilele din urmă, tânăr băiat sau tânără fată, nici măcar să încerce. Abțineți-vă de la aceste substanțe care provoacă dependență și care alterează gândirea.

Și acum doar un cuvânt despre cea mai comună și cea mai grea dintre toate problemele pe care o au de rezolvat tinerii băieți și tinerele fete. Este relația pe care o aveți unul cu altul. Aveți de-a face cu cel mai puternic instinct uman. Poate doar dorința de viață îl depășește.

Domnul ne-a făcut atractivi unul față de altul cu un scop măreț. Dar această atracție reală devine ca un butoi de pulbere dacă nu este ținută sub control. Este frumos când o folosim într-un mod drept. Este mortală, dacă o scăpăm din mână.

Datorită acestui motiv, sfatul Bisericii este de a nu începe întâlnirile prea devreme. Regula nu este stabilită pentru a vă jigni în vreun fel. Ea este

stabilită pentru ca să vă ajute, ceea ce se va întâmpla dacă voi o veți respecta.

Întâlnirile stabile de la o vârstă timpurie duc, deseori, la tragedii. Studiile arată că, pe măsură ce un băiat și o fată se întâlnesc mai mult unul cu altul, posibilitatea ca ei să intre într-o încurcătură este mai mare.

Este mai bine, prietenii mei, să aveți diferiți prieteni până să fiți gata de a vă căsători. Distrăți-vă, dar stați departe de familiaritate. Țineți-vă mâinile pentru voi. S-ar putea să nu fie ușor, dar este posibil.

Voi, tineri băieți, care planificați să mergeți în misiune, trebuie să știți că păcatul sexual vă face să pierdeți această ocazie. Poate gândiți că îl puteți ascunde. Experiențe îndelungate au arătat că nu puteți. Pentru a sluji într-o misiune efectivă trebuie să aveți Spiritul Domnului și adevărul ascuns nu se poate combina cu Spiritul. Mai devreme sau mai târziu vă veți simți obligați să mărturisiți vechile voastre păcate. Bine a spus Sir Galahad: „Forța mea este cât forța a zece persoane, deoarece inima mea este pură” (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad* [1842], strofa 1).

Dragii mei prieteni tineri, în problema sexului voi știți ceea ce este drept. Știți când mergeți pe un teren periculos, când este atât de periculos să te poticnești și să aluneci într-o groapă de păcate. Vă rog să fiți atenți, să stați într-un loc sigur, departe de malul abrupt al păcatului de pe care este atât de ușor să cazi. Mențineți-vă curați de murdăria și de răul dezamăgitor al păcatului sexual. Mergeți în lumina soarelui, a acelei păci care vine prin supunere față de poruncile Domnului.

Dar, dacă este cineva care a pășit peste linie, care a păcătuit deja, există vreo speranță pentru el? Sigur că este. Acolo unde este pocăință adevărată, va fi iertare. Acest proces începe cu rugăciunea. Domnul spune: „Acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu mai Îmi amintesc de ele” (D&L 58:42). Împărtășiți greutățile voastre părinților voștri, dacă puteți. Și, neapărat, mărturisiți episcopului vostru, care este gata să vă ajute.

Următorul meu principiu – *fiți drepti*.

Shakespeare spunea: „Fii drept față de propria ta ființă; și atunci, trebuie să urmeze, ca noaptea după zi, faptul că tu nu poți să fii fals față de niciun om” (Hamlet, I, iii, p. 78-81). Voi aveți o

moștenire extraordinară. Aveți o aleasă origine de strămoși nobili. Mulți dintre voi sunt descendenți ai pionierilor care au murit cu sutele și miile mărturisind despre adevărul acestei lucrări. Dacă ar fi ca ei să se uite în jos, spre voi, v-ar ruga : „Fiți dreپți. Fiți loiali. Fiți «fidei credinței ce părinții-au prețuit și pentru care martirii toți au pierit»” (*Imnuri*, numărul 163). Ei ar spune: „Credință a părinților noștri, sfântă credință, îți vom fi fidei până la moarte” (*Hymns*, numărul 84).

Și aceia dintre voi care, poate, nu sunteți descendenți ai pionierilor, aparțineți și voi Bisericii, care s-a întărit prin loialitatea și afecțiunea puternică a membrilor ei de-a lungul generațiilor. Ce minunat lucru este să aparții unei societăți al cărei scop este nobil, ale cărei realizări sunt extraordinare, a cărei muncă este înălțătoare, chiar eroică. Fiți loiali Bisericii în orice condiții. Eu vă promit că autoritățile acestei Bisericii nu vă vor conduce, niciodată, pe căi greșite. Ele vă vor conduce pe cărările fericirii.

Voi, care sunteți membri ai acestei Bisericii, trebuie să fiți loiali față de ea. Aceasta este Biserica voastră. Aveți o mare responsabilitate în sfera voastră de acțiune, așa cum am și eu în sfera mea de acțiune. Vă aparține vouă, la fel cum îmi aparține și mie. Ați îmbrățișat Evanghelia ei. Ați luat asupra voastră un legământ în apele botezului. L-ați reînnoit de fiecare dată când ați luat din împărțășanie. Aceste legăminte vor fi suplimentate atunci când vă veți căsători în templu. Nu le puteți trata cu ușurință. Sunt lucruri prea mari. Aceasta este lucrarea adevărată a lui Dumnezeu desemnată să aducă nemurirea și viața eternă fiilor și fiicelor Lui.

Pășiiți cu credință înaintea Lui, cu capul sus, mândri că faceți parte din această măreață cauză și din împărăția pe care El a restaurat-o pe pământ în această ultimă dispensație a plenitudinii timpurilor. De ce? Pentru a vă aduce vouă fericire.

Fiți devotați convingerilor voastre. Știți ceea ce este drept și știți ceea ce este rău. Știți când faceți lucrul potrivit. Știți când dați putere cauzei drepte. Fiți loiali. Fiți credincioși. Fiți dreپți, dragii mei asociați în această mare împărăție.

Al cincilea principiu – *fiți umili*.

Nu este loc pentru aroganță în viețile noastre. Nu este loc pentru îngâmfare. Nu este loc pentru egocentrism. Avem de realizat o lucrare măreață.

Avem lucruri de împlinit. Avem nevoie de îndrumare în efortul educației noastre. Avem nevoie de ajutor în găsirea unui tovarăș etern.

Domnul a spus: „Fii umil; și Domnul, Dumnezeuul tău, te va conduce de mână și îți va răspunde la rugăciunile tale” (D&L 112:10).

Ce promisiune extraordinară este dată în această frază. Dacă nu suntem îngâmfați, mândri și aroganți, dacă suntem umili și supuși, atunci Domnul ne va conduce de mână și ne va răspunde la rugăciunile noastre. Ce lucru mai măreț am putea cere? Nimic nu se poate compara cu aceasta.

Salvatorul, în Predica de pe munte, a spus: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” (Matei 5:5).

Eu cred că cei blânzi și cei umili sunt aceia care pot fi instruiți. Ei sunt dornici să învețe. Ei sunt doritori să asculte șoaptele vocii liniștite și slabe care să-i îndrume în viețile lor. Ei pun înțelepciunea Domnului mai presus de propria lor înțelepciune.

Și aceasta mă conduce la ultimul meu principiu – *fiți evlavioși*.

Nu o puteți face singuri. Mă uit la această vastă congregație și știu că voi sunteți tineri care vă rugați, care îngenuncheați și vorbiți cu Domnul. Voi știți că El este sursa întregii înțelepciuni.

Aveți nevoie de ajutorul Lui și știți că aveți nevoie de ajutorul Său. Nu o puteți face singuri. Veți ajunge să recunoașteți aceasta și, pe măsură ce trec anii, o veți recunoaște din ce în ce mai mult. Trăind cu conștiința împăcată, puteți vorbi cu Domnul. Îngenuncheați și mulțumiți-I pentru bunătatea Sa față de voi și spuneți-I dorințele drepte ale inimii voastre. Miracolul este că El aude. El răspunde. El răspunde – nu totdeauna cum dorim ca El să răspundă, dar nu am niciun dubiu că El răspunde.

Voi, tineri băieți și tinere fete, aveți o responsabilitate extraordinară. Sunteți produsul tuturor generațiilor care au fost înaintea voastră. Tot ceea ce aveți în trup și în minte a trecut la voi prin părinții voștri. Într-o zi, veți deveni părinți și veți trece generațiilor viitoare calitățile trupului și ale minții voastre pe care le-ați primit din trecut. Nu rupeți lanțul generațiilor familiei voastre. Mențineți-l luminos și puternic. Atât de mult depinde de voi.

Sunteți atât de prețioși. Însemnați atât de mult pentru această Biserică. Ea n-ar putea fi aceeași fără voi. Stați drepti, mândri de moștenirea voastră ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Uitați-vă la El pentru înțelegere și îndrumare. Mergeți după preceptele și poruncile Sale.

Puteți să vă distrați. Sigur că puteți! Noi vrem să vă distrați. Vrem să vă bucurați de viață. Nu vrem să fiți mironosițe. Vrem să fiți robuști și veseli, să cântați și să dansați, să râdeți și să fiți fericiți.

Dar făcând astfel, fiți umili și evlavioși și zâmbetele cerului se vor revărsa asupra voastră.

N-aș putea să vă doresc nimic mai bun decât ca viețile voastre să fie productive, slujirea voastră să fie dedicată și realizată în mod liber, să contribuiți la cunoașterea și bunăstarea lumii în care trăiți și să o faceți cu umilință și credință înaintea Dumnezeului vostru. El vă iubește. Noi vă iubim. Dorim ca voi să fiți fericiți și să aveți succes, să aduceți contribuții importante lumii în care trăiți și la continuarea acestei mărețe și maiestuoase lucrări a Domnului.

Ei bine, dragii mei frați și surori, acestea sunt principiile mele – fiți recunoscători, fiți inteligenți, fiți curați, fiți drepti, fiți umili, fiți evlavioși.

Acum, în încheiere, spun câteva cuvinte de rugăciune pentru voi.

O, Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, ca slujitor al Tău, mă plec înaintea Ta, în rugăciune în numele acestor tineri împrăștiați pe întreg pământul care s-au adunat, în toate locurile, în această seară în adunări. Te rog zâmbeste-le cu bunăvoință. Te rog ascultă-i când își înalță glasul în rugăciune către Tine. Te rog îndrumă-i cu blândețe, de mână, în direcția pe care trebuie s-o urmeze.

Te rog ajută-i să meargă pe cărările adevărului și ale dreptății și ferește-i de răul din lume. Binecuvântează-i să fie fericiți și serioși întotdeauna, să se bucure de viață și de abundența ei. Binecuvântează-i să meargă așa cum trebuie înaintea Ta, ca fii și fiice iubite ale Tale. Fiecare

este copilul Tău, având capacitatea de a face lucruri mari și nobile. Ține-i pe drumul înalt care duce spre împlinire. Salvează-i din greșelile care ar putea să-i distrugă. Dacă au greșit, iartă-le păcatele și îndrumă-i înapoi pe căile păcii și ale progresului. Pentru aceste binecuvântări, eu mă rog umil, cu recunoștință, pentru ei și invoc binecuvântările Tale asupra lor, cu dragoste și afecțiune, în numele Aceluia care poartă greutățile păcatelor noastre, chiar Domnul Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Care sunt cele șase principii ale președintelui Hinckley și de ce sunt ele importante?
- Ce principii ale conducerii pot fi învățate din cuvântarea președintelui Hinckley? (Vezi, în special, rugăciunea sa pentru tineri.) De ce sunt importante aceste principii?
- De ce este importantă recunoștința pentru slujitorii Domnului? Ce poate face un conducător pentru a inspira recunoștința față de Domnul?
- Președintele Hinckley s-a referit la o poartă de fermă și la balamalele ei. Ce pot însemna balamalele atunci când ne referim la conducere? Ce poate reprezenta poarta? În ce fel poate această ilustrare să ne ajute pe noi, conducătorii?
- În ce fel putem rămâne concentrați asupra educării minții noastre și a îmbunătățirii calităților noastre?
- Ce sfat ne dă președintele Hinckley despre prieteni? De ce este important acest sfat?
- Care sunt câteva dintre îndemnulurile de *a face* și de *a nu face* din secțiunea „Fiți curați” a cuvântării președintelui Hinckley?
- De ce este umilința importantă pentru conducerea în împărăție?
- Ce rol trebuie să aibă rugăciunea în conducere? De ce?

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎNDATORIRILE NOASTRE DE CONDUCĂTORI

„De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința” (D&L 107:99).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii din cadrul Bisericii și ai familiei trebuie să-și înțeleagă îndatoririle pentru a putea să-i ajute pe cei pe care-i slujesc să primească binecuvântările Evangheliei.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii sunt mai eficienți când învață îndatoririle ce aparțin poziției lor.

CONDUCĂTORII SUNT MAI EFICIENȚI CÂND ÎNVĂȚĂ ÎNDATORIRILE CE APARTIN POZIȚIEI LOR.

COMENTARIU

În Doctrină și legăminte 107:99-100, Domnul îi sfătuiește pe toți să-și învețe îndatoririle. Aceste versete sunt adresate celor care slujesc în oficiile preoției, dar spiritul acestui sfat se aplică tuturor conducătorilor. Vârstnicul Richard L. Evans, care a fost membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Famiile noastre, Biserica, societatea, națiunea, împărăția lui Dumnezeu sunt sluji-te mai bine de către oamenii cei mai bine pregătiți. Pregătirea și cunoașterea, *cu credință* deplină, sunt infinit mai bune decât doar credința singură. Iar cei care renunță din motive meschine, cei care încetează să mai învețe, cei care nu mai continuă să încerce să-și mărească competența sunt, cred eu, cei care nu reușesc să-și îndeplinească pe deplin datoria” (în Conference report, octombrie 1966, p. 55).

Fiecare rol de conducere are îndatoririle sale unice. Putem învăța aceste îndatoriri din cărți, de la conducătorii noștri, de la alții care au slujit în chemare, de la întrunirile de pregătire, din observații personale, căutând Spiritul, studiind scripturile și rugându-ne.

Chemările din pozițiile de conducere dau oamenilor ocazia să învețe și să exerseze o varietate de calități, cum ar fi „evaluarea alternativelor, planificarea, delegarea și motivarea celorlalți. Totuși, toți

conducătorii Bisericii sunt încurajați să se concentreze în principal asupra oamenilor, să hrănească oile din turma Domnului, să cunoască și să iubească membrii, să asculte, să iubească și să-i ajute pe cei cu nevoi personale. [Președintele David O. McKay a spus]: «Este datoria conducătorului... să învețe membrii să iubească – nu conducătorul sau învățătorul, ci adevărul Evangheliei» [în Conference report, octombrie 1968, p. 143-144]. Pentru a face aceasta, conducătorii sunt sfătuiți frecvent să caute darurile spirituale ale discernământului și înțelepciunii (în conformitate cu Luca 12:12; D&L 84:85)” (în Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, volumul 5, [1992], 2:818).

Conducătorii trebuie să-și învețe îndatoririle lor și ceea ce așteaptă ceilalți de la ei. De exemplu, un președinte de clasă poate fi responsabil cu primirea cursanților în clasă, întruniri cu învățătorul și alte persoane care dețin o chemare în organizația respectivă pentru a planifica activitățile, a-i instrui pe cei care dețin chemări, a sărbători zilele de naștere ale membrilor clasei, a întinde o mână de ajutor membrilor care au încercări sau nu sunt prezenți și așa mai departe.

Fiind conducători ai familiei, părinții sunt responsabili pentru bunăstarea lor și a copiilor lor. Îndatoririle lor includ principiile călăuzitoare enumerate în „Familia: o declarație oficială către lume” (*Liahona*, octombrie 2004, p. 49)

Conducătorii societăților auxiliare și ai preoției au responsabilitatea de a-i ajuta pe cei pe care-i

slujesc să primească binecuvântările preoției. Îndatoririle lor pot include conducerea adunărilor, supravegherea vizitelor și a învățământului de acasă, raportarea către alți conducători, consilierea, interviuarea, stabilirea bugetelor, chemarea oamenilor care să slujească, îndrumarea proiectelor de slujire și, în general, ajutarea organizațiilor lor pentru a funcționa bine. Responsabilitatea de bază a preoției și a conducătorilor societăților auxiliare este să sprijine și să încurajeze părinții în îndatorirea lor de a preda Evanghelia în cămine.

Conducătorii Bisericii și ai familiei au nevoie, de obicei, să dezvolte calități privind:

- evaluarea alternativelor;
- luarea deciziilor;
- programarea activităților;
- organizarea timpului;
- delegarea responsabilității;
- motivarea;
- concentrarea asupra oamenilor și nu a sarcinilor;
- comunicarea cu cei pe care-i slujesc și cu alți conducători;
- edificarea;
- ascultarea plină de înțelegere;
- cunoașterea și iubirea oamenilor;
- ajutarea oamenilor când au nevoi personale;
- învățarea oamenilor să iubească adevărurile Evangheliei;
- folosirea darurilor spirituale cum ar fi discernământul și înțelepciunea;
- respectarea doctrinei și regulilor Bisericii.

IDEI DE PREDARE

Întrebați doi sau trei cursanți ce fel de muncă fac părinții lor pentru a-și întreține familiile. Sau, dacă respectivii cursanți sunt capi de familie, i-ați putea întreba ce fel de muncă fac. Discutați ce îndemănări, cunoștințe sau atitudini necesită aceste servicii.

Subliniați că fiecare membru trebuie să se pregătească pentru a deveni un conducător în Biserică sau în familie. Fiecare rol de conducere are îndatoririle sale unice.

Întrebați de ce este important pentru conducători să-și învețe îndatoririle. Nu este suficient

pentru conducători să fie doar oameni buni și să încerce să-i ajute pe ceilalți?

Numiți împreună cu respectivii cursanți unele dintre îndatoririle diferitelor poziții de conducere din Biserică și din familie. Discutați despre cum învățăm aceste îndatoriri. Încurajați cursanții să se străduiască să învețe toate îndatoririle lor ori-când sunt puși într-o poziție de conducere.

Faceți o listă cu îndatoririle președintei Societății de Alinare. Faceți o altă listă cu îndatoririle președintelui Cvorumului vârstnicilor. Arătați că putem face liste similare pentru fiecare poziție de conducere în Biserică și familie. Accentuați cât este de important pentru conducători să-și învețe îndatoririle lor astfel încât să fie slujitori utili.

Revedeți unele dintre căile prin care ne învățăm îndatoririle noastre de conducători.

Întrebați ce ne-ar putea împiedica să ne învățăm îndatoririle noastre de conducători și discutați cum am putea depăși aceste obstacole.

Amintiți-le cursanților mărețele binecuvântări care le revin celor care îi ajută pe alții să vină la Isus Hristos (vezi D&L 18:15-16).

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Dallin H. Oaks

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*„Parental Leadership in the
Family” („Conducerea părintească în familie”), Ensign,
iunie 1985, p. 7-11*

Apreciez această ocazie de a vorbi părinților din Biserică despre conducerea părintească în familie. Comentariile mele se adresează fiecărui părinte, tânăr sau în vârstă. Le vorbesc celor care trebuie să-și exercite rolul lor de părinte singur și le vorbesc celor care sunt uniți într-o căsnicie fericită.

Nu putem să exagerăm importanța calității de părinte și a familiei. Baza guvernării lui Dumnezeu este familia veșnică. Teologia noastră începe cu părinții cerești și cea mai înaltă aspirație a noastră este să atingem acest statut noi înșine. Evanghelia lui Isus Hristos este planul Tatălui nostru Ceresc, în beneficiul copiilor Săi de spirit. Planul Evangheliei este făcut posibil prin sacrificiul Fratelui nostru mai

vârstnic. În calitate de părinți pământești noi participăm la planul Evangheliei oferind trupuri pământești pentru copiii de spirit ai părinților cerești. Afirmăm solemn că plenitudinea salvării eterne este un lucru ce privește întreaga familie. Putem cu adevărat să spunem că planul Evangheliei, elaborat în consiliul unei familii veșnice, este implementat prin familiile noastre pământești și își are destinul în familiile noastre veșnice. Nu este de mirare că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este cunoscută ca fiind o Biserică centrată asupra familiei.

În calitate de părinți în Sion, noi suntem responsabili să ne învățăm urmașii Evanghelia lui Isus Hristos, inclusiv necesitatea de a ține poruncile lui Dumnezeu și obținerea rânduielilor de salvare ale Evangheliei.

Noi, toți, dorim să ne îmbunătățim performanțele noastre în calitate de părinți. Aceasta este o dorință obișnuită a noastră, a tuturor și, totuși, nicio alta nu este mai importantă. Președintele Joseph F. Smith ne-a dat acest sfat:

„Niciodată nu trebuie să fim descurajați de aceste sarcini zilnice pe care Dumnezeu le-a rânduit mulțimii obișnuite de oameni. Munca de fiecare zi trebuie întreprinsă cu un spirit vesel și cu gândirea și convingerea că fericirea și bunăstarea noastră eternă depind de cât de bine facem ceea ce suntem datori să facem, ceea ce Dumnezeu a considerat că este datoria noastră să facem”.

Președintele Smith a aplicat acest principiu la calitatea de părinte, după cum urmează:

„La urma urmei, cel mai important este să facem bine lucrurile pe care le-a rânduit Dumnezeu să fie soarta comună a întregii omeniri. Să fii un tată de succes sau o mamă de succes este mai important decât să fii un general de succes sau un om de stat de succes”.

Succesul într-o ocupație anume – chiar în una nobilă – este doar temporar, încheie președintele Smith, pe când succesul ca părinte are „importanță universală și eternă”. (*Gospel Doctrine*, a 5-a ed. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, p. 285.)

În ciuda importanței sarcinii noastre, acestea sunt vremuri dificile pentru părinți. Stresul și problemele vieții moderne pun mari probleme părinților. Acestea sunt sugerate de definiția

dulce-amăruie a familiei ca fiind „un grup de oameni care au cheile aceleiași case”.

Termenii populari „eliberarea femeilor” și „eliberarea bărbaților” sugerează alte probleme. Acest fel de „eliberare” cere deseori bărbaților și femeilor să se sustragă de la responsabilitățile familiale pentru a fi liberi. Bărbații sau femeile care-și abandonează sau neglijează familiile pot fi eliberați de responsabilități dar sunt întemnițați de păcat. Orice s-ar întâmpla în viitorul imediat, nimeni nu poate înfăptui adevărata eliberare sau libertate fugind de responsabilitățile veșnice. Libertatea veșnică necesită îndeplinirea conștiințioasă a responsabilităților familiale.

Dacă studiem cuvântările oferite de conducătorii noștri în primul secol al Bisericii restaurate, vom observa cât de rar au vorbit despre responsabilitățile familiale. Dimpotrivă, acesta este un subiect frecvent întâlnit în instruirile din ultima vreme. De ce se întâmplă aceasta?

În copilăria mea la fermă, fiecare seară era o seară de familie și nu exista televiziunea care să ne perturbe activitățile familiale. În afara celor câteva ore petrecute la școală, orice s-ar fi întâmplat în timpul zilei se întâmpla sub îndrumarea familiei. De obicei plecam de la fermă numai de două ori pe săptămână – sâmbăta, pentru a face cumpărături și duminica, pentru a merge la Biserică. Acesta era stilul de viață pentru majoritatea membrilor în timpul primului secol al Bisericii restaurate. În acele împrejurări nu era mare nevoie de o planificare regulată a serilor de familie. Și nu era mare nevoie să se accentueze preeminența familiei sau importanța responsabilităților familiale.

Astăzi, foarte puțini dintre tinerii noștri au experiența activităților consecvente concentrate asupra familiei, cum se întâmpla în vremurile de început. Modul de trai urban și transportul modern au făcut să fie mai ușor pentru tinerii noștri să-și folosească locuințele drept pensiuni unde dorm și mănâncă ocazional dar unde există o slabă îndrumare a activităților lor. Activitățile recreaționale organizate și mijloacele de transport rapide țin oamenii tineri departe de supravegherea părintească.

Felul în care majoritatea membrilor Bisericii își câștigă existența complică, de asemenea, rolul lor părintesc. În vremurile trecute, familia era o unitate de *producție* economică, organizată și disciplinată. Toți cei patru bunici ai mei lucrau

pământul, îndrumând eforturile copiilor lor asupra cultivării pământurilor familiei sau asupra fermelor de animale. Întreaga familie lucra împreună pentru producerea hranei, întreținerea caselor și obținerea venitului în numerar necesar pentru ceea ce trebuia achiziționat.

Astăzi, puține familii lucrează împreună în procesul de obținere a venitului. În aceste vremuri, majoritatea familiilor sunt unități de *consum* economic, care nu necesită un grad înalt de organizare și cooperare. În aceste condiții, este nevoie de un efort special al părinților pentru a lucra cu copiii lor în strădaniile comune, dar este important ca acest lucru să se facă.

Una dintre marile influențe care unifica familiile în timpurile trecute era experiența străduirii împreună în urmărirea unui scop comun – cum ar fi cultivarea pământului sau pornirea unei afaceri. Acest principiu este atât de important, încât un comentator a sugerat: „Dacă familiei îi lipsesc crizele obișnuite, angajați un lup să urle la ușă (creați o situație comună pentru ca familia să lucreze împreună)”. (*Time*, 15 decembrie 1967, p. 31). Majoritatea părinților au suficiente probleme fără a mai crea altele. Dar ei pot avea nevoie să le identifice și să-și organizeze familiile în eforturi unificate de a le rezolva.

Famiile se unesc când fac împreună lucruri semnificative. Copiii trebuie să lucreze împreună sub conducerea părinților. O preocupare comună, chiar cu timp redus, este valabilă. Cum ar fi grădina în familie. Proiectele comune de a-i ajuta pe alții sunt, de asemenea, de dorit. Familiile pot stabili un fond misionar permanent. Pot cerceta și scrie istoriile familiilor și le pot împărtăși cu alții. Pot organiza reuniuni de familie. Pot educa membrii familiei privitor la îndemânările de bază necesare vieții, inclusiv organizarea finanțelor, întreținerea proprietății și extinderea educației lor generale. Învățarea unor limbi străine este un mod folositor de pregătire pentru slujirea misionară și viața modernă. Învățătorii acestor subiecte pot fi părinții sau bunicii sau alți membri ai familiei.

Unii ar putea spune: „Dar nu avem timp pentru aceasta”. Cât despre timpul de a face ceea ce merită cu adevărat, sugerez că mulți părinți vor afla că vor găsi timp pentru familie dacă își închid televizorul. În Statele Unite, media vizionării programelor de televiziune este de șapte ore pe zi (*USA Today*, 17 mai, 1984). Mai exact, un studiu din 1984 asupra

orelor de vizionare într-o zonă predominant SZU a arătat că 70 la sută din cei supravegheați – majoritatea adulți – vizionau programele de televiziune timp de trei ore sau mai mult pe zi. Aproape jumătate din acel grup vizionau programele de televiziune timp de cinci ore sau mai mult.

Președintele David O. McKay ne-a învățat:

„Căminul este primul și cel mai eficient loc unde copiii învață lecțiile vieții: adevărul, cinstea, virtutea, autocontrolul; valoarea educației, a muncii cinstite și scopul și privilegiul vieții. Nimic nu poate înlocui căminul în creșterea și învățarea copiilor, și niciun alt succes nu poate compensa eșecul în cămin” (*Family Home Evening Manual 1968-1969*, p. iii).

Părinții sunt învățătorii. Cel mai eficient mod de educare pe care-l pot aplica este prin exemplu. Cercul familiei este locul ideal pentru a demonstra și învăța bunătatea, iertarea, credința în Dumnezeu și fiecare altă virtute practică în Evanghelia lui Isus Hristos.

Tatăl prezidează și are responsabilitatea principală în guvernarea casei, dar calitatea de părinte este, în mod evident, o responsabilitate divizată. Ambii părinți ocupă un rol conducător în educarea copiilor lor și ambii trebuie să se consulte împreună și să se sprijine unul pe celălalt. În acest efort, părinții trebuie să-și amintească imaginea minunată a candelii și a luminii, descrisă de președintele Kimball: „Există două căi de răspândire a luminii: să fii candelă sau oglinda care o reflectă. Noi, părinții, putem fi amândouă” (în Conference Report, Stockholm Sweden Area Conference 1974, p. 49). În sarcina sa-cră a educării copiilor lui Dumnezeu, părinții trebuie să unească și să combine efortul lor de a disipa puterile întunericului din viețile copiilor lor.

Cercul familiei este, de asemenea, cea mai bună organizație pentru a contracara egoismul și autoindulgența, acele teme obsesive care par să fie cântecul înșelător de sirenă al vieții moderne. În contrast cu individualismul egoist care ne înconjoară, trebuie să căutăm să modelăm viața familiei noastre după sacrificiul de sine al Salvatorului. El ne-a învățat să ne dăruim în slujire unul altuia. În încheierea măreței sale cuvântări, regele Beniamin a spus poporului său să-și învețe copiii: „Să meargă pe căile adevărului și cumpătării... [și] să se iubească unul pe altul și să se slujească unul pe altul” (Mosia 4:15).

Nu există relație umană mai potrivită pentru asemenea învățături decât o familie unde părinții își iubesc într-adevăr copiii și își abandonează viața în slujirea lor. Părinții trebuie să-i învețe principiile Evangheliei restaurate, incluzând mai ales, sacrificiul ispășitor al Salvatorului nostru, Isus Hristos. Părinții trebuie, de asemenea, să-i învețe sacrificiile la scară mai mică pe care ei le fac spre binele întregii lor familii. Dacă este făcută în spiritul dreptății – prin exemplu, precum și precept după precept – această educație ar trebui să-i ajute pe copii să fie mai iubitori și să-și cinstească părinții. De asemenea, trebuie să-i ajute pe copii să se pregătească să devină ei înșiși părinți.

Părinții educă și membrii familiei învață făcând lucruri împreună.

Membrii familiei trebuie să se roage împreună, să îngenuncheze noaptea și dimineața pentru a oferi mulțumiri pentru binecuvântări și a înălța rugăciuni pentru grijile comune.

Membrii familiei trebuie să preaslăvească împreună, să participe la slujire în Biserică și la adunările de devoțiune în familie.

Membrii familiei trebuie să studieze și să învețe împreună. Aceasta trebuie să includă citirea și discutarea scripturilor în grup și luarea în considerare a altor subiecte prețioase, cum ar fi cunoștințele practice necesare pentru a trăi într-o lume modernă.

Așa cum s-a sugerat mai devreme, membrii familiei trebuie să lucreze împreună. De asemenea, ei trebuie să se joace împreună, astfel încât experiențe recreative fericite să fie asociate cu activitățile familiei.

Membrii familiei trebuie să se sfătuiască împreună, aducând toate subiectele de îngrijorare la cunoștința întregii familii.

Membrii familiei trebuie să mănânce împreună. Vremea mesei este un timp firesc ca familia să se adune și să comunice. Este rușinos să se piardă o astfel de ocazie din pricina certurilor de familie sau să fie distrusă când membri ai familiei nu mănâncă împreună, ci își duc mâncarea în alte locuri și mănâncă în timp ce fac alte lucruri, ca și cum bucătăria familiei ar fi un fast food.

Membrii familiei trebuie să se adune pentru a consemna tradițiile familiei și experiențele sacre. Ei trebuie, de asemenea, să se adune pentru a împărtăși astfel de consemnări pentru întărirea familiei și a fiecărui membru al ei. Așa cum ne-a amintit președintele Kimball: „Povestiri inspirate din propriile

noastre vieți și cele ale strămoșilor noștri... sunt instrumente puternice pentru educație”, o sursă de inspirație pentru noi și urmașii noștri. (*Ensign*, ianuarie 1982, p. 4.)

Este un fapt notabil că seara de familie este timpul ideal pentru îndeplinirea a aproape oricărui tip de adunare de familie. Este locul ideal pentru familie unde să se roage împreună, să învețe împreună, să se sfătuiască împreună, să se joace împreună și chiar să lucreze împreună. Majoritatea dintre noi recunoaștem aceasta, dar mă întreb câți dintre noi folosesc, într-adevăr, seara de familie la întregul ei potențial...

Dimensiunea responsabilității noastre în calitate de părinți este revelată în această declarație profetică a președintelui Spencer W. Kimball:

„Va veni timpul când numai cei care cred profund și activ în familie vor fi capabili să-și păstreze familiile în mijlocul răului care abundă în jurul nostru” (*Ensign*, noiembrie 1980, p. 4.)

În îndeplinirea sarcinii foarte importante de a ne păstra familiile avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi. În acest efort suntem îndreptății să primim și vom primi binecuvântările cerului. Suntem slujitorii Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos și îndeplinim însărcinarea Sa, în timp ce căutăm să ne îndeplinim responsabilitățile sacre în calitate de părinți în Sion. Fie ca noi să fim sânguincioși și binecuvântați în această strădanie.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Care sunt câteva dintre principalele responsabilități ale părinților în rolul de conducători ai familiei?
- Ce explicație găsește vârstnicul Oaks pentru observația sa că primii conducători ai Bisericii au vorbit mai puțin decât cei actuali despre responsabilitățile familiei?
- Ce spune vârstnicul Oaks că pot face familiile pentru a fi unite?
- Conform vârstnicului Oaks, care este pentru părinți cea mai eficientă cale de a educa?
- Care sunt câteva lucruri pe care familia le poate face împreună?
- Ce pot face conducătorii pentru a întări părinții și căminul în așa fel încât acesta să fie un loc de instruire privind Evanghelia și un laborator pentru a pune în practică învățăturile Salvatorului?

SĂ-I SLUJIM PE CEI PE CARE ÎI CONDUCEM

„Isus le-a zis: «Împărații neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători.

Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.

Căci care este mai mare: cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă» (Luca 22:25-27).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii familiei și ai Bisericii Îl slujesc pe Domnul slujindu-i pe cei pe care îi conduc.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Salvatorul a fost conducătorul perfect și slujitorul perfect.
2. Trebuie să învățăm să fim conducători care slujesc.
3. Putem fi conducători mai buni care slujesc atunci când înțelegem nevoile oamenilor pe care-i slujim.

CONCEPTUL 1. SALVATORUL A FOST CONDUCĂTORUL PERFECT ȘI SLUJITORUL PERFECT.

COMENTARIU

În timpul slujirii lui Isus Hristos în viața muritoare, mama lui Iacov și a lui Ioan I-a cerut odată ca fiii ei să primească o favoare specială. Isus a explicat: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire.

Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;

și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob.

Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28).

După ultimul Lui praznic al Paștelui, Isus a spălat picioarele apostolilor Săi și apoi i-a întrebat: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?

Voi mă numiți «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sunt.

Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.

Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.

Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis” (Ioan 13:12-16).

Așa cum a observat vârstnicul Neal A. Maxwell, membru al Cvorumului celor Doisprezece: „Conducătorul care slujește este perfect întruchipat de Isus” (*Even As I Am* [1982], p. 62). Isus și-a petrecut slujirea Sa în viața muritoare vindicând, binecuvântând, învățând și slujindu-i pe toți, indiferent de poziția lor. El a slujit oamenii atunci când au avut mare nevoie. Salvatorul, în cuvântarea Sa despre pâinea vieții, a observat că mulți oameni L-au urmat datorită miracolelor pe care El le înfăptuia. Alții L-au urmat pentru că El le dădea pâine și pește. Salvatorul a știut că, pentru a-și hrăni spiritele, ei aveau nevoie de mai mult decât de miracole și de pâine. El i-a invitat să „[mănânce] trupul Fiului omului și [să bea] sângele Lui”, promițându-le că „cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6:53, 58). Petru, vorbind în numele Celor Doisprezece, a mărturisit că Isus are, într-adevăr, „cuvintele vieții veșnice” (v. 68).

Președintele James E. Faust, fost consilier în Prima Președinție, ne-a învățat: „Nevoile de bază ale omenirii – respectul de sine, pacea sufletească și mulțumirea personală – pot fi satisfăcute pe deplin prin supunere credincioasă față de poruncile lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat pentru fiecare persoană din orice țară și orice cultură” (în Conference Report, aprilie 1995, p. 81; sau *Ensign*, mai 1995, p. 62).

IDEI DE PREDARE

Citiți în clasă Matei 20:25-28, Ioan 13:12-16 și întrebați: În ce fel este diferită conducerea în împărăția lui Dumnezeu de conducerea în lume? Discutați răspunsurile lor (vezi comentariul).

Cereți cursanților să cerceteze scripturile pentru a găsi exemple de slujire oferite de Isus sau de unul dintre ucenicii Lui. Rugați-i să caute, de asemenea, pasaje din scripturi în care se explică importanța slujirii. Invitați-i să împărtășească pasajele din scripturi pe care le găsesc.

Explicați că Isus „a întruchipat perfect” ideea de conducere care slujește. Discutați în ce fel este ispășirea Domnului cel mai mare act de slujire înfăptuit vreodată.

CONCEPTUL 2. TREBUIE SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ FIM CONDUCĂTORI CARE SĂ SLUJEASCĂ.

COMENTARIU

După Isus Hristos, câteva dintre cele mai bune exemple de conducători care slujesc sunt profeții și misionarii din vechime și cei moderni. Regele Beniamin și-a învățat poporul despre importanța slujirii: „Atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:17). Amon a putut să predea regelui Lamoni și poporului său deoarece el a devenit, mai întâi, slujitorul acestuia (vezi Alma 17-19). Vârșnicul Neal A. Maxwell a spus despre profetul Joseph Smith: „A fost Joseph un conducător care slujește? Evident! O fetiță și fratele ei se zbăteau să meargă în nămolul adânc în drumul lor spre școală. Profetul Joseph «s-a oprit și a curățat noroiul de pe pantofiorii noștri încărcăți de noroi, și-a luat batista din buzunar și a șters urmele lacrimilor de pe fețele noastre. Ne-a spus cuvinte calde și vesele și ne-a trimis cu bucurie la școală» (*Juvenile Instructor*, 15 ianuarie 1892, p. 67).

„Încercând împreună cu Joseph să scape din calea unei gloate, un tânăr băiat raporta: «boala și spaima mă sleiseră de puteri. Joseph trebuia să decidă dacă să mă lase să fiu prins de gloată sau să se pună el însuși în pericol încercând să-mi dea ajutor. Alegând ultima variantă, el m-a ridicat pe umerii săi largi și m-a purtat, cu scurte opriri prin mlaștină și întuneric. Câteva ore mai târziu, ieșeam pe singurul drum existent și, în curând, am ajuns în siguranță. Puterea herculeană a lui Joseph i-a permis să-mi salveze viața» (*New Era*, decembrie 1973, p. 19)” (în Conference Report, octombrie 1983, p. 78; sau *Ensign*, noiembrie 1983, p. 56).

Vârșnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece, a spus despre președintele Howard W. Hunter: „Povestea vieții sale este plină de consemnări despre hotărâre, îndeplinire, credință și dragoste creștină adevărată. El este un motiv de inspirație pentru noi, toți. El este profetul nostru. Stăm la picioarele lui, pregătiți să ne ospătam din înțelepciunea acestui adevărat și credincios conducător care slujește (în Conference Report, octombrie 1994, p. 23; sau *Ensign*, noiembrie 1994, p. 19).

Vârșnicul Neal A. Maxwell a scris: „Conducătorul care slujește este perfect întruchipat de Isus, și dacă noi dorim să devenim asemănători Lui, la fel trebuie să fim și noi.

„Într-adevăr, folosirea cu succes a vieților noastre depinde de cât suntem de dornici să-i slujim pe ceilalți” (*Even As I Am*, p. 62)

În schimb, așa cum a observat vârșnicul Russell M. Nelson din Cei Doisprezece: „Străduința de a deveni stăpân și nu slujitor... poate distruge spiritul lucrătorului și al lucrării” (în Conference Report, aprilie 1996, p. 19; sau *Ensign*, mai 1996, p. 15). Președintele Gordon B. Hinckley a scris: „Unele dintre cele mai bune lucrări ale noastre decurg din dorința de a-i slui pe ceilalți” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], p. 161).

Vârșnicul Vaughn J. Featherstone a enumerat caracteristicile și practicile care le sunt de ajutor conducătorilor care slujesc. Faceți referire la lista sa, care se găsește în secțiunea Resursele învățătorului de la lecția 1 (p. 4-5).

IDEI DE PREDARE

Dați fiecărui cursant o copie a listei vârșni-cului Featherstone cu caracteristicile unui conducător care slujește (p. 4-5). Discutați cu respectivii cursanți despre fiecare dintre aceste caracteristici și în ce fel dezvoltarea lor ne poate ajuta să devenim conducători mai buni în familie și în Biserică.

Împărțiți cursanții în grupuri mici. Cereți fiecărui grup să citească Mosia 2. Explicați că acest capitol cuprinde începutul predicii finale a regelui Beniamin către poporul său. Spuneți cursanților să observe modul în care regele Beniamin a exemplificat conducerea prin slujire și ce i-a învățat pe oameni despre slujirea unul față de celălalt. Când termină de citit, discutați despre ceea ce au învățat din viața și învățăturile regelui Beniamin referitor la conducerea prin slujire.

CONCEPTUL 3. PUTEM FI CONDUCĂTORI MAI BUNI CARE SLUJESC, ATUNCI CÂND ÎNȚELEM NEVOILE OAMENILOR PE CARE-I SLUJIM.

COMENTARIU

Conducătorii sunt mai eficienți atunci când înțeleg nevoile celor cărora le slujesc. Unele nevoi sunt aceleași pentru toți. Când foamea te roade la stomac, mintea tinde să se concentreze asupra nevoii de hrană. La fel, când oamenii sunt bolnavi sau nu au haine, adăpost sau venit, li se poate părea dificil să se concentreze asupra altor probleme.

În plus față de nevoile fizice, oamenii au nevoi mentale emoționale și spirituale. În general, oamenii o duc mai bine dacă au prieteni buni, sprijinul familiei, recunoașterea, simțul apartenenței la un grup sau o cauză demne și un sentiment al valorii personale.

Unele nevoi variază în funcție de vârstă. De exemplu, tinerii simt, în general, presiunea din partea persoanelor de aceeași vârstă și nevoia de acceptare socială mult mai acut decât cei mai în vârstă. Alte nevoi îi afectează pe toți, indiferent de vârstă sau împrejurări. De exemplu, noi, toți, avem nevoie să știm că lui Dumnezeu îi pasă de ceea ce se întâmplă în viețile noastre.

Există multe moduri prin care ne putem mări înțelegerea privind nevoile celor pe care-i slujim. De exemplu, pe măsură ce citim povestirile din scripturi despre cum le-au slujit Isus și conducătorii Lui oamenilor, putem adresa întrebări cum ar fi: cum au descoperit acești conducători nevoile oamenilor? Cum i-au comunicat oamenii nevoile lor conducătorului? Ce știa conducătorul despre ei și l-a ajutat să le descopere nevoile? Ce nevoi fizice au trebuit, câteodată, să înțeleagă conducătorii înainte de a-i putea ajuta pe oameni să-și satisfacă nevoile spirituale?

Ne putem autoeduca privind nevoile oamenilor în general citind, observând, participând la cursuri pentru conducători și rugându-ne. De asemenea, putem medita la propriile noastre nevoi și în ce fel le putem rezolva.

Președintele Gordon B. Hinckley a explicat: „Când privim cu dragoste și recunoștință la Dumnezeu și când îi slujim pe ceilalți fără să așteptăm recompensă pentru noi înșine, vom avea un simț mai dezvoltat al slujirii față de semenii noștri umani, ne vom gândi mai puțin la noi și mai mult la ceilalți. Principiul dragostei este esența de bază a bunătății” (*Standing for Something*, p. 9).

IDEI DE PREDARE

Discutați materialul din comentariu. Puteți adresa întrebări cum ar fi:

- Ce nevoi trebuie să luăm în considerare atunci când încercăm să devenim conducători mai buni care slujesc?
- Ce nevoi unice au oamenii tineri, de care trebuie să țină cont conducătorii lor?
- Ce cărți ați găsit care vă sunt folositoare pentru a înțelege nevoile altora?

Discutați despre experiențele care v-au ajutat să deveniți mai conștienți de nevoile individuale ale oamenilor. Discutați în clasă despre activitățile misionare ale lui Amon (vezi Alma 17-19). Cereți cursanților să observe ce a făcut Amon pentru a înțelege și a veni în întâmpinarea nevoilor regelui Lamoni.

Puteți încheia împărțind declarația președintelui Hinckley din comentariu.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Vaughn J. Featherstone

din Cei Șaptezeci

Fragmente din „More Purity Give Me” („Dă-mi mai multă puritate”) [1991], p. 11-14

Principiul conducerii prin slujire își are originea în însăși fântâna întregului adevăr, Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și ajunge la noi prin Domnul Isus Hristos, Singurul Său Fiu Născut. Amândoi sunt, pentru noi, exemple perfecte, de conducere prin slujire...

Nu este rugăminta Învățătorului în armonie cu conducerea prin slujire? El a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

În Marcu, citim că între ucenici au avut loc dispute privitor la cine trebuia să fie cel mai mare dintre ei: „Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: «Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor»” (Marcu 9:35).

Conducătorii care slujesc, le slujesc tuturor oamenilor, care sunt persoane create după chipul lui Dumnezeu, Tatăl nostru Atotputernic. Administratorii, directorii și conducătorii egocentrice sunt interesați în special de reguli, regulamente, politici și programe. Pentru astfel de oameni, bărbații și femeile sunt importanți atâta vreme cât sunt „folositori” în îndeplinirea unor scopuri.

Cât de mulți dintre directori, administratori și conducători ar fi observat că oameni presupuși a fi neimportanți fac lucruri minunate? „Isus ședea jos în fața vistieriei Templului, și Se uita cum arunca norodul bani în vistierie. Mulți, care erau bogăți, aruncau mult” (Marcu 12:41). Isus era conștient de darul lor. Era un fapt merituos și avea să facă mult bine. El nu a disprețuit ceea ce dăduse niciunul dintre ei. Mulți conducători din ziua de azi ar lua în considerare numai acea sumă

de bani care ar putea fi folosită pentru câștigarea unor viitoare sume de bani substanțiale. Puțină atenție ar fi fost acordată văduvei, fără îndoială stânjenită și puțin importantă, sărăcăcios îmbrăcată, probabil tremurândă și umilă, care se apropia de vistierie. Ea a aruncat doi bănuți, două dintre cele mai mici monede evreiești. Doi bănuți nu erau suficienți nici măcar pentru a cumpăra o bucată de pâine. Probabil că ea nici măcar nu a îndrăznit să-și ridice ochii de teamă că cineva ar fi putut să vadă darul ei sărăcăcios și să-și bată joc de ea. Îmi imaginez că s-a grăbit să se îndepărteze, ca să evite rușinea și jena.

Isus Și-a chemat ucenicii și le-a spus: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască” (Marcu 12:44).

Mă întreb dacă, în vreun fel, El, care este Stăpânul cerului și al pământului, a fost în stare să transmită inimii acelei văduve recunoștința Lui blândă și profundă pentru darul ei.

Vârstnicul M. Russell Ballard

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

Fragmente din „The Greater Priesthood: Giving a Lifetime of Service in the Kingdom” („Preoția mai mare: să slujim toată viața în împărăție”), Ensign, septembrie 1992, p. 71, 73

Toți cei care dețin preoția lui Dumnezeu sunt legați împreună printr-o legătură comună de slujire. Ioan Botezătorul cel înviat a enunțat acest concept cu acea ocazie sfântă când a restaurat Preoția aaronică bărbaților de pe pământ. Acest mesager angelic trimis de Dumnezeu, același care a avut privilegiul de a-L boteza pe Salvator, li s-a adresat profetului Joseph Smith și asociatului lui în lucrare, Oliver Cowdery, numindu-i „[tovarășii] mei în slujire” (D&L 13:1). Ce minunat model de slujire umilă în împărăția lui Dumnezeu!

Fiecare bărbat sau băiat care deține preoția, indiferent care este preoția lui sau oficiul în care este rânduit, este un *tovarăș în slujire* în lucrarea Domnului Isus Hristos.

Deși eu sunt rânduit în oficiul de apostol în Preoția lui Melhisedec, asociații mei în acest oficiu și cu mine suntem tovarăși în slujire în lucrarea Domnului cu diaconul sau vârstnicul rânduit cel mai de curând în Biserică.

În timp ce apostolul Pavel a declarat adevărul că „Dumnezeu a rânduit... întâi apostoli [în Biserică]” (1 Corinteni 12:28), el a declarat, de asemenea, adevărul că fiecare membru al trupului este necesar. Nimeni din niciun oficiu al preoției nu poate spune celor din alte oficii: „N-am trebuință de tine”, deoarece cu toții suntem tovarăși în slujire, în slujba Domnului (vezi v. 14-28). Obiectivul nostru comun și cel mai important este să facem lucrarea Sa. Fiecare deținător al preoției, acționând în cadrul îndatoririlor chemării sale, este necesar pentru îndeplinirea lucrării Domnului.

Repet, un oficiu al preoției este acordat nu pentru poziția sa, ci pentru slujire. Voi și cu mine suntem *tovarăși în slujire* în Biserica lui Isus Hristos...

Președintele David O. McKay a declarat: „Preoția înseamnă slujire. Acest lucru este adevărat chiar prin sursa lui divină, așa cum putem deduce din declarația înălțătoare: «Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea - să realizez nemurirea și viața veșnică a omului». Slujirea care conduce la mântuirea copiilor lui Dumnezeu emană din Dumnezeire” (*Pathways to Happiness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1957, p. 231)...

Vă invit să meditați la următoarele cuvinte ale președintelui Marion G. Romney:

„Slujirea nu este ceva ce îndurăm pe acest pământ astfel încât să putem câștiga dreptul de a trăi în împărăția celestială. Slujirea este însăși

fibra din care este făcută o viață exaltată în împărăția celestială.

Știind că slujirea aduce mulțumire Tatălui nostru din Cer și știind că vrem să fim acolo unde este El și să fim ca El, de ce trebuie să ni se poruncească să ne slujim unul pe altul? Slujirea este scopul principal al Dumnezeirii” (*Ensign*, noiembrie 1982, p. 93.)

Dragi frați, este o binecuvântare deosebită să deținem preoția lui Dumnezeu și să avem oportunitatea slujirii nelimitate față de tovarășii noștri. Știu că Domnul Isus Hristos trăiește și mă rog ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi, mai tineri și mai în vârstă, cu o profundă apreciere față de preoția pe care o dețineți și cu dorință mai mare de a le sluji tovarășilor voștri și Tatălui vostru Ceresc, în numele lui Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Atunci când îi slujim pe alții, în ce fel putem noi să identificăm și să ne exprimăm recunoștința pentru ceea ce fac ei bine? (Vezi comentariul vârstnicului Featherstone despre bănuțul văduvei.)
- Ce efecte pozitive poate avea un compliment sincer asupra unei alte persoane?
- Cum v-ați simțit atunci când eforturile voastre valoroase au trecut neobservate? Ce v-ar fi plăcut să se întâmple?
- Care credeți că este echilibrul potrivit între oameni și programe?
- Selectați și discutați mai multe declarații din comentariile vârstnicului Ballard, care sunt importante pentru voi.

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ CONDUCEM AVÂND CARITATE

„Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos și ea rabdă în vecii vecilor; și acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos” (Moroni 7:47-48).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducerea asemănătoare cu cea a lui Hristos este motivată de caritate.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Caritatea este cel mai înalt motiv de slujire al unei persoane aflate în calitate de conducător.
2. Putem să ne mărim capacitatea de a conduce având caritate.

CONCEPTUL 1. CARITATEA ESTE CEL MAI ÎNALT MOTIV DE SLUJIRE AL UNEI PERSOANE AFLATE ÎN CALITATE DE CONDUCĂTOR.

COMENTARIU

Caritatea este „cea mai înaltă, cea mai nobilă și cea mai puternică dragoste, nu doar afecțiune; dragostea curată a lui Hristos. Nu este folosită niciodată [în scripturi] pentru a indica pomana sau faptele sau bunăvoința” (Bible Dictionary, „charity”, p. 632).

Apostolul Pavel ne-a învățat despre caritate că este mai mare decât oricare act public de slujire sau decât oricare alt dar spiritual: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit.

Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic...

Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte;

Dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși...

Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:1-3, 8-10, 13).

Vârstnicul Dallin H. Oaks, membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Nu numai că trebuie să *facem* ceea ce este drept. Trebuie să acționăm din motive drepte. Termenul modern este *motivație bună*. Scripturile definesc deseori această atitudine mentală potrivită prin cuvintele *intenție adevărată în inimă* sau *intenție adevărată*...”

Dacă nu acționăm din motive drepte, faptele noastre nu vor fi considerate ca fiind neprihănite...

Nu există binecuvântări pentru faptele presupuse bune, dar care sunt înfăptuite din motive greșite” (*Pure in Heart* [1988], p. 15, 33; vezi, de asemenea, Moroni 7:6-11).

Cu altă ocazie, vârstnicul Oaks a sugerat șase motive pe care le au oamenii pentru a sluji:

1. „De dragul bogăției sau onoarei”.
2. „Pentru a fi într-o companie bună”.
3. „Din teama de a nu fi pedepsiți”.
4. „Din pricina simțului datoriei sau din loialitate”.

5. „Datorită speranței că vor primi o recompensă eternă”
6. „Datorită dragostei lor pentru Dumnezeu și dragostei față de semenii”.

Vârstnicul Oaks denumește acest ultim motiv, caritatea, „cel mai mare motiv dintre toate... Este ceea ce scripturile denumesc «o cale nespuse mai bună» (1 Corinteni 12:31)” (în Conference report, octombrie 1984, p. 14-16; sau *Ensign*, noiembrie 1984, p.13-14).

Conducătorii Bisericii și ai familiilor au nevoie de îndrumarea, viziunea și puterea pe care numai Spiritul Domnului le poate împărtăși și acest Spirit se retrage atunci când motivele noastre de a sluji nu sunt pure. Conducătorii noștri trebuie să slujească din caritate și nu datorită unor motive mai puțin demne.

IDEI DE PREDARE

Întrebați cursanții care sunt mai importante: motivele, faptele sau rezultatele și discutați răspunsurile lor. Explicați că oamenii tind să evalueze bunătatea faptelor lor în funcție de rezultat (de exemplu: Câți bani ai câștigat? Câți oameni ai botezat?). Dar Domnul se uită la dorința inimii sau la motivația faptelor noastre (vezi D&L 137:9). Vârstnicul Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece, a explicat: „Totul depinde – inițial și în cele din urmă – de dorințele noastre. Acestea ne formează tiparul gândirii. Dorințele noastre preced, astfel, faptele noastre și se află în centrul sufletelor noastre” (în Conference report, septembrie-octombrie 1995, p. 28; sau *Ensign*, noiembrie 1995, p. 23).

Definiți *caritatea* și explicați că ea este cea mai înaltă motivație de a sluji pentru un conducător (vezi comentariul). Discutați întrebări precum cele care urmează cu toată clasa sau în grupuri mici:

- Care sunt câteva dintre motivele pentru care putem sluji în calitate de conducători în Biserică sau în familie? Sunt toate dintre ele la fel de întemeiate?
- Ce trebuie să fac dacă motivele datorită cărora slujesc în calitate de conducător sunt mai puțin caritabile?
- Cum pot învăța să iubesc oamenii pe care-i slujesc?

CONCEPTUL 2. PUTEM SĂ NE MĂRIM CAPACITATEA DE A CONDUCE AVÂND CARITATE.

COMENTARIU

Vârstnicul Dallin H. Oaks a scris: „Cerința ca faptele noastre bune să fie însoțite de motive bune este subtilă și dificilă în practică...”

Pentru a avea inimile pure – pentru a obține exaltarea – trebuie să ne modificăm atitudinile și prioritățile până la starea de spiritualitate, trebuie să ne controlăm gândurile, trebuie să ne schimbăm motivele și trebuie să ne perfecționăm dorințele. Cum se poate face aceasta?

Primul pas către modificarea atitudinilor și priorităților noastre este să ne înfruntăm propriile imperfecțiuni și să facem față nevoii de schimbare...

Începem întrebându-ne singuri. Înlăturând comportarea nesinceră și aparențele false, examinându-ne sincer și profund sentimentele, trebuie să căutăm să ne identificăm adevăratele atitudini și priorități...

Căutăm spiritualitate prin credință, pocăință și botez, iertându-ne unii pe alții, prin post și rugăciune, prin dorințe drepte și prin gânduri pure și fapte bune. Căutăm spiritualitate prin slujirea semenilor noștri, prin preaslăvire, prin ospătarea din cuvântul lui Dumnezeu, din scripturi și din învățăturile profeților în viață. Atingem spiritualitatea prin facerea și ținerea legămintelor cu Domnul, prin încercări conștiințioase de a ține toate poruncile lui Dumnezeu. Spiritualitatea nu se obține imediat. Ea este consecința unei succesiuni de alegeri drepte. Este recolta unei vieți neprihănite...

Pentru a atinge spiritualitatea și pentru a ne schimba motivele și a ne perfecționa dorințele, trebuie să învățăm să ne controlăm gândurile. Profetul Alma l-a învățat pe credinciosul său fiu, Helaman: «Da, fă ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simțirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor» (Alma 37:36).

Cel mai bun motiv pentru fiecare faptă este caritatea – dragostea pură a lui Hristos. Vom putea dobândi acest motiv în două feluri: (1) rugându-ne pentru a avea dragoste și (2) exersând slujirea.

Ne putem modifica motivele prin rugăciune...

Pentru a învăța să slujim datorită faptului că-L iubim cu adevărat pe Hristos, trebuie să practicăm

slujirea față de Dumnezeu și față de semenii noștri” (*Pure in Heart*, p. 18, 140-141, 144-145, 148).

IDEI DE PREDARE

Rugați cursanții să discute despre modurile în care putem avea o inimă pură și caritate astfel încât să devenim conducători mai buni. Enumerați pe tablă concluziile la care ați ajuns. (Acestea pot include schimbarea atitudinilor noastre, controlarea gândurilor și recunoașterea imperfecțiunilor noastre. Vezi comentariul.)

Gândiți-vă să invitați cursanții să organizeze un proiect de slujire pentru cineva de la școală sau din vecinătate, având în minte importanța carității pentru îndeplinirea unei asemenea sarcini.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Fratele Stephen D. Nadault

fost membru în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci

Fragmente din „Principles of Priesthood Leadership” („Principiile conducerii preoției”) (1999), p. 102-106, 109-119

Biserica crește rapid într-un mediu foarte complex și trebuie să aibă o conducere eficientă a preoției. Conducerea este diferită de management. Cea mai mare provocare pentru conducătorii preoției din ziua de azi este să îndeplinească unele lucruri drepte. Cred că există trei lucruri *drepte* care, dacă sunt făcute cu rugăciune și sânguință, îi vor face pe conducătorii preoției puternici și eficienți în a face ca lucrarea Domnului să progreseze. Ele sunt:

I. Predați planul mântuirii

Acesta este numărul unu din cele trei motive. În primul rând, dintr-o perspectivă spirituală, învățăm din Alma 13 că aceasta este responsabilitatea rânduită a fiecărui deținător al Preoției lui Melhisedec, să fie un învățător al planului mântuirii. În al doilea rând, știm de secole că cei care reprezintă valorile unui grup sunt conducătorii. În al treilea rând, din punct de vedere practic, vorbitul despre doctrină și principii ajută mai mult la schimbarea comportamentului decât vorbitul despre comportament [vezi Boyd K. Packer, în Conference Report, octombrie 1986, p. 20, sau *Ensign*, noiembrie 1986, p.17].

II. Slujiți

Administrarea, slujirea și binecuvântarea vieților reprezintă un aspect esențial al Evangheliei și al conducerii preoției. Deoarece caritatea este esența comportării creștine, înțelegerea și practica-rea acesteia cu sinceritate trebuie să fie prezente la cei care conduc. Atunci când membrii înțeleg că un conducător îi iubește cu adevărat și le poartă de grijă, ei acceptă mai ușor să fie conduși.

III. Aveți viziune și fiți concentrați

Un conducător al preoției poate să înceapă în mod eficient să facă să înainteze lucrarea numai dezvoltând, rostind și împărtășind o imagine clară despre viitor care poate fi îndeplinită cu succes. Această viziune despre ceea ce poate fi îndeplinit de către cvorum, episcopie sau țărșuș, trebuie să fie în conformitate cu misiunea Bisericii și cu îndrumările care vin de la autoritatea care prezidează...

Acestea sunt cele trei activități esențiale care definesc conducerea, deosebesc conducătorii de manageri și fac posibilă eficiența... Cele trei idei notate cu cifre romane și întrebările pe care conducătorii trebuie să și le pună singuri sunt reproduse în figura 15.

Figura 15

CONDUCĂTORII AI PREOȚIEI EFICIENȚI

I. Predați planul mântuirii

- Îmi fac timp să studiez și să înțeleg principiile planului mântuirii astfel încât să pot să le predau în mod clar?
- Predau planul membrilor familiei mele, membrilor cvorumului meu, ai episcopiei sau ai țărșușului și prietenilor și vecinilor mei?
- Predau planul în adunările de împărtășanie, în adunările de conducere, în conferințele episcopiei și ale țărșușului, în interviuri și în ocaziile de sfătuire pe care le am?

II. Slujiți

- Este slujirea ceva firesc pentru mine sau fac aceasta numai ca răspuns la desemnările oficiale?
- Dacă mi se pare greu să îmi pese cu adevărat de alții, ce pot să fac pentru a schimba aceasta?
- Încerc eu să urmez exemplul Salvatorului?

III. Aveți viziune și fiți concentrați

- Înțeleg eu misiunea Bisericii?
- Ce grup m-ar putea ajuta să-mi formez o viziune practică despre ceea ce poate fi făcut?
- Care sunt cele două sau trei lucruri asupra cărora aș putea să mă concentrez?
- Cum pot fi evaluate rezultatele progresului?

Conducerea în cadrul oricărei însărcinări, inclusiv în cadrul preoției, este mai eficientă dacă se acordă atenție unui lucru pe îl voi denumi „proces”. Trebuie acordată atenție modului în care sunt făcute lucrurile și modului în care are loc interacțiunea dintre conducătorii preoției și membrii țărului, episcopiei sau cvorumului.

De exemplu, gândiți-vă la femeia rămasă văduvă de curând, care l-a abordat pe episcop și și-a exprimat regretul că niciodată nu va mai putea să mai spună rugăciunea la adunarea de împărtășanie. Când a fost întrebată de episcop de ce crede că niciodată nu i se va mai cere să spună rugăciunea la adunarea de împărtășanie, ea a explicat: „Frate episcop, am observat că întotdeauna cereți unui soț și unei soții să ofere rugăciunile în adunarea de împărtășanie, iar deoarece soțul meu este mort acum, se pare că eu nu voi mai avea niciodată această ocazie”.

După câteva momente de gândire, episcopul a înțeles că problema venea dintr-un proces prost îndrumat – când se făcea programul adunării de împărtășanie de către un membru al episcopiei, de obicei se telefona unui membru al familiei și i se cerea să se spună două rugăciuni! Un telefon pentru două rugăciuni era eficient, dar în acest caz nu avea efect pentru binecuvântarea vieților membrilor episcopiei.

Procesul era exclusivist, nu cuprinzător. Era eficient, dar nu avea efect. Cred că acei conducători care sunt eficienți învață să organizeze procesele sau căile pe care trebuie să le urmeze o organizație pentru a face anumite lucruri. În supravegherea unui proces, un conducător eficient se întreabă despre nevoile pe care le manifestă persoanele atunci când fac parte dintr-o organizație. V-ați pus vreodată următoarele întrebări? De ce vreau să fiu implicat într-o anumită organizație; de ce să îmi petrec timp și să fac eforturi pentru această organizație, și nu pentru alte organizații? Care sunt factorii cu privire la angajament, pasiune, emoție sau entuziasm care mă fac să vreau să mă asociez și să fac cele mai mari eforturi? Gândiți-vă, printre altele, la aceste șase nevoi sau la acești șase factori:

- a fi implicat în ceva care are un scop;
- a cunoaște grija conducătorilor și a altor persoane;

- a împărtăși progresul și succesul;
- a face parte dintr-o echipă;
- a cunoaște ce se întâmplă;
- a te distra.

Desigur, cred că oamenii se alătură Bisericii pentru că este adevărată. Dar sunt ei devotați, entuziaști, emoționați și rămân în Biserică?

Conducerea în împrejurările și organizațiile complexe din ziua de azi este, deseori, îndeplinită mai bine de către conducători de echipe decât de către individualiști scilicet. Există prea multe variabile, prea mulți stimuli, prea multe posibilități și prea multe schimbări rapide pentru oricine ar acționa în mod individual pentru a procesa și conduce...

Acest principiu este adevărat în aproape toate însărcinările noastre și este adevărat în cadrul Bisericii. Conducerea eficientă în Biserică necesită abordarea în echipă și acordarea atenției proceselor organizate în grup...

[O] provocare... pentru conducătorii preoției din Biserică din ziua de azi este să recunoască diferența dintre eficiență și efect.

Este, cu siguranță, mai eficient pentru o episcopie sau pentru o președinție de țară să se gândească la un lucru și să ia decizii fără să caute alte păreri sau să analizeze mult. Există o serie de decizii în care confidențialitatea sau alte astfel de preocupări impun să fie luate decizii de conducătorul preoției care acționează de unul singur sau cel mult împreună cu cei doi consilieri. În asemenea cazuri, atât eficiența, cât și efectul eficienței sunt, de obicei, deservite mai bine de persoane individuale decât de acțiunea grupului. Chiar și în aceste situații, conducătorii înțelepți au învățat că adunarea tuturor informațiilor posibile, luarea în considerare a tuturor alternativelor și îndeplinirea analizelor substanțiale sunt condiții esențiale necesare pentru a primi inspirație de la Domnul.

Există, totuși, multe situații în care un conducător al preoției poate fi mai eficient atunci când se consideră conducătorul echipei...

Membrii organizației trebuie să fie implicați în discuții, analize și soluții alternative necesare oricărei schimbări. Când conducătorul preoției vrea să vadă că se întâmplă ceva, el trebuie să se gândească la el însuși ca fiind conducătorul unei

echipe. Echipa de conducere potrivită pentru o episcopie este consiliul episcopiei. În cazul țării, este consiliul țării...

Conducătorul eficient al preoției este conducătorul echipei. Fiecare din echipă este membru al Bisericii și este preocupat de succesul ei. Fiecărui trebuie să i se dea ocazia pentru a interveni precum și aceleași oportunități de a purta responsabilitatea rezultatelor. Vă rog, rețineți! Conducerea echipei *nu* înseamnă luarea deciziilor prin vot sau confuzie în grup fără ca nimeni să fie răspunzător.

Deciziile finale trebuie să fie luate de către conducători ai preoției rânduiți și puși deoparte. Dar cele mai bune decizii vor fi luate de către acei conducători care au permis procesului să ofere idei și au stimulat inspirația.

Comunicare cuprinzătoare

Este normal pentru cineva care face parte dintr-o organizație să vrea să știe ce se întâmplă. Aceste sentimente pot fi ignorate de către conducători sau pot fi folosite pentru întărirea devotamentului și entuziasmului. Necezul este că această comunicare cu membrii grupului necesită timp și efort. Unui conducător ocupat i se poate părea că aceasta este o folosire inefficientă a resurselor. Și există totdeauna o întrebare legitimă despre ce poate și ce trebuie să fie comunicat și ce este mai bine să fie rezolvat într-o manieră confidențială. Fiecare organizație se confruntă cu aceste probleme și nici Biserica nu face excepție.

Conducătorii preoției la toate nivelurile sunt sfătuiți pe larg și adecvat despre importanța menținerii confidențialității când este vorba de informații sensibile privind viețile și comportamentul membrilor. Această confidențialitate este esențială în procesul pocăinței și trebuie respectată de conducători pentru a menține încrederea membrilor Bisericii. Acest principiu nu poate fi exagerat. Spunând aceasta, cred, de asemenea, că există oportunități pentru o comunicare legitimă care va fi adecvată, binevenită și va întări procesul conducerii. Provocarea pentru conducătorii preoției este să identifice acele probleme care trebuie să fie comunicate deschis și apoi, să depună efortul de a întreține acea comunicare...

Efortul făcut pentru a stabili procesul va fi răsplătit însutit de creșterea devotamentului și

entuziasmului membrilor cu care conducătorul comunică și îi va oferi conducătorului pârghiile necesare pentru îndeplinirea misiunii Bisericii.

Spirit de echipă

Spiritul de echipă este definit în *American Heritage Dictionary* drept un spirit de devoțiune și entuziasm printre membrii unui grup, unii față de alții, față de grupul lor și față de scopurile acestuia. Un grup care are acest spirit își îndeplinește scopurile, are legături strânse cu membrii săi și este distractiv să faci parte din el. Conducătorii înțelepți pot promova aceste sentimente pe căi potrivite și pot observa îmbunătățiri vizibile în performanța grupului. Majoritatea echipelor de atleți manifestă *spirit de echipă*. Acesta există în multe afaceri de succes, în armată și în organizații patriotice și este recunoscut, în general, ca un factor important al succesului lor. Dar este acest principiu potrivit pentru a fi folosit în Biserică? De exemplu, vrem noi, în calitate de conducători ai Bisericii, să promovăm o atitudine de suporter față de activitatea noastră în Biserică și să așteptăm o dedicare care să excludă orice altă activitate sau asociere? Este potrivit, în Biserică, să gândești în termeni de distracție? (Cunosc un conducător al Bisericii care spune că dacă nu te distrezi, nu faci lucrurile bine. Cred că are mare dreptate.)

Răspunsul nu este același pentru fiecare grup și fiecare conducător. Unii conducători își folosesc personalitatea și interesul firesc pentru a promova apropierea, entuziasmul și însuflețirea. Alții se simt stângaci și jenați în asemenea încercări. În vreme ce *spiritul de echipă* poate fi un element important pentru succesul unui conducător, nu este neapărat necesar ca el să fie personal responsabil pentru inițierea și promovarea acestuia. Alții pot aduce acel element grupului. Un conducător înțelept va încuraja spiritul și elanul care vin de la un consilier tânăr, entuziast, de la președintele Comitetului de activități sau de la cineva din președinția Tinerelor Fete. Desigur, *spiritul de echipă* și simțul distracției pot fi folosite în mod impropriu... Dar căldura, umorul și distracția, când sunt controlate și folosite adecvat în contextul respectului față de Salvator și față de lucrarea Sa, pot fi extrem de eficiente în procesul conducerii...

Dacă un conducător al preoției își pune încontinuu întrebări cum ar fi: membrii țărâșului, episcopiei sau ai cvorumului meu simt că iau parte la ceea ce se întâmplă? Fac ei parte „din echipă”? Se simt ei bine informați și incluși? Se bucură de ei înșiși, de slujirea lor și de experiența lor în Biserică? Dacă își pune aceste întrebări, el este, în general, conștient de proces...

În concluzie, sunt convins că un conducător al preoției poate fi eficient făcând *câteva* lucruri drepte. O fundație de bază ireductibilă trebuie să fie neprihănirea personală și dorința de a căuta Spiritul și de a fi învățat de El. Cu această fundație stabilită, lucrurile drepte sunt: 1) predarea planului mântuirii; 2) slujirea așa cum ar face-o Salvatorul; 3) obținerea unei viziuni și concentrarea acelei viziuni asupra unui număr mic de obiective. Dacă, în plus, conducătorul dă atenție proceselor necesare pentru a implica membrii și a le câștiga devotamentul, el va fi un conducător extraordinar de eficient. Conducătorul va fi fericit și plin de succes, viețile membrilor vor fi binecuvântate și lucrarea Domnului va înainta cu îndrumare și putere...

Cred că, în desfășurarea acestui proces, Dumnezeu ne va binecuvânta cu înțelepciune, experiență, creștere spirituală și succes în chemările noastre. Aceasta este, cu siguranță, speranța și rugăciunea mea pentru fiecare conducător al preoției.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Potrivit fratelui Nadauld, care sunt cele trei activități care-i deosebesc pe conducători de manageri?
- Ce înțelege fratele Nadauld prin termenul „proces”?
- Care sunt avantajele includerii celor pe care îi conducem în procesul de luare a deciziilor?
- Când poate fi mai bine pentru un conducător să acționeze de unul singur?
- Care sunt unele caracteristici ale unui grup care are *spirit de echipă*?
- Ce considerente sunt importante pentru conducători atunci când meditează la *spiritul de echipă* din grupul lor?
- Ce fundație recomandă fratele Nadauld ca fiind necesară pentru a deveni un conducător bun?

CONDUCEREA NECESITĂ, DESEORI, SACRIFICII

„Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.

Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga” (Matei 10:38-39).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii Bisericii și familiilor trebuie să fie dornici să facă sacrificii pentru a-i ajuta pe cei cărora le slujesc.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Isus Hristos a fost un exemplu de sacrificiu în slujirea Sa față de alții.
2. Conducătorii trebuie să fie dornici să facă sacrificii pentru cei cărora le slujesc.

CONCEPTUL 1. ISUS HRISTOS A FOST UN EXEMPLU DE SACRIFICIU ÎN SLUJIREA SA FAȚĂ DE ALȚII.

COMENTARIU

Isus Hristos a stabilit exemplul perfect de sacrificiu pentru alții. Niciun dar nu a fost mai mare decât darul ispășirii Sale. Președintele Spencer W. Kimball a spus despre Salvator: „El a fost întotdeauna cel care a dat, rareori cel care a primit. Nu a dat niciodată pantofi, ciorapi sau mașini; nu a dat niciodată parfum, cămăși sau haine de blană. Darurile Sale erau de așa natură încât cel care le primea ar fi putut cu greu să le schimbe sau să le returneze valoarea. Darurile Sale erau daruri rare: ochi pentru orbi, urechi pentru surzi și picioare pentru șchiopi; puritate pentru cei păcătoși, deplănătate pentru cei infirmi și suflare pentru cei lipșiți de viață. Darurile Sale au fost: oportunitate pentru cel umilit, libertate pentru asuprit, lumină în întuneric, iertare pentru cel care se pocăiește, speranță pentru cel disperat. Prietenii Săi I-au dat adăpost, hrană și dragoste. El S-a oferit pe Sine însuși, și-a oferit dragostea, slujirea, viața. Magii i-au adus aur și tămâie. El le-a dat lor și tuturor semenilor lor muritori învierea, salvarea și viața veșnică. A te oferi cuiva pe tine însuși este un dar sfânt” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], p. 246-247).

IDEI DE PREDARE

Rugați un cursant să citească cu voce tare Matei 10:37-39 și comentați ideea că a fi un ucenic al lui Isus Hristos necesită sacrificiu. Explicați că Isus Hristos a stabilit un exemplu atunci când S-a sacrificat pentru noi. Invitați cursanții să numească câteva dintre sacrificiile pe care le-a făcut El.

CONCEPTUL 2. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ FIE DORNICI SĂ FACĂ SACRIFICII PENTRU CEI CĂRORA LE SLUJESC.

COMENTARIU

Domnul i-a invitat pe conducătorii din Biserica timpurie să uite de ei înșiși când se află în slujirea Lui. La începutul slujirii Sale în viața muritoare: „Pe când trecea Isus pe lângă marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari.

Isus le-a zis: «Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni».

Îndată, ei și-au lăsat mreajile, și au mers după El” (Marcu 1:16-18).

Levi (Matei) și-a lăsat, de asemenea, mijloacele lui de trai de până atunci pentru a-L urma pe Învățător (vezi Luca 5:27-28). Petru și alți apostoli, de asemenea, au lăsat totul (vezi Luca 18:28). Atât Petru, cât și Pavel și-au exprimat dorința de

a-și pierde viețile de dragul Său (vezi Ioan 13:37; Faptele apostolilor 21:13). Salvatorul S-a așteptat ca toți ucenicii Săi să arate altruism față de alții (vezi Luca 3:11; 9:23).

Domnul le cere tuturor sfinților Săi să renunțe la plăcerile lumești și să caute să devină mai sfinți. Alma le-a spus oamenilor din Zarahemla: „Și acum vă spun vouă, toți cei care sunteți dornici să urmați glasul Păstorului cel Bun, plecați dintre cei păcătoși și fiți separați de ei și nu atingeți lucrurile lor necurate” (Alma 5:57; vezi 2 Corinteni 6:17). Domnul ne cere, fiecăruia, să-I oferim o inimă frântă și un spirit smerit (vezi, ca exemplu, 3 Nefi 9:20).

Conducătorii Bisericii și familiilor trebuie să fie dornici să facă sacrificii pentru a-i ajuta pe cei cărora le slujesc. În anumite momente, ei pot fi chemați să-și ofere timpul, talentele și toate resursele pentru a binecuvânta viețile celorlalți. Vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece a explicat: „Sacrificiul este o demonstrație de dragoste pură. Măsura în care-L iubim pe Domnul, Evanghelia și pe semenii noștri poate fi determinată de ceea ce suntem dornici să sacrificăm pentru ei” (în Conference Report, aprilie 1992, p. 108; sau *Ensign*, mai 1992, p. 76).

În timp ce conducătorii se sacrifică pentru cei cărora le slujesc, ei trebuie să țină minte sfatul regelui Beniamin: „Căci nu este nevoie ca omul să fugă mai repede decât este puterea lui. Și iarăși este potrivit ca el să fie sârguincios pentru ca astfel să poată câștiga premiul; de aceea, toate lucrurile trebuie să fie făcute în ordine” (Mosia 4:27; vezi, de asemenea, D&L 10:4). Vârstnicul Neal A. Maxwell, care era, pe atunci, membru al Președinției celor Șaptezeci, a observat: „Când alergăm mai repede decât suntem în stare, devenim atât ineficienți, cât și oboșiți” (*Deposition of a Disciple* [1976], p. 58).

IDEI DE PREDARE

Invitați cursanții să împărtășească situații în care oamenii (cum ar fi părinții sau episcopii) s-au sacrificat pentru a-i ajuta pe ei sau pe alții. Întrebați ce sacrificii fac misionarii de obicei pentru a ajuta oamenii să accepte Evanghelia.

Scrieți pe tablă o listă cu lucrurile care li se pot cere conducătorilor Bisericii și familiilor să le sacrifice pentru a-i ajuta pe cei cărora le slujesc. Includeți bunuri pe care conducătorii trebuie să

fie dornici să le împărtășească, cum ar fi timpul și talentele. Includeți, de asemenea, slăbiciuni la care ei trebuie să fie dornici să renunțe, cum ar fi plăcerile lumești (vezi comentariul).

Discutați felurile în care sacrificiile conducătorilor vin în ajutorul celor pe care aceștia îi slujesc. Discutați în ce mod Domnul îi binecuvântează pe conducătorii care fac aceste sacrificii.

Cereți cursanților să citească Mosia 4:27 și explicați în ce fel se aplică aceste versete în cazul conducătorilor Bisericii și ai familiei. Împărtășiți gânduri din comentariu și explicați că, în slujirea lor, conducătorii trebuie să-și „stabilească ritmul ei înșiși”.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Gordon B. Hinckley

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*The Loneliness of Leadership
(Singurătatea conducerii),
Brigham Young University
Speeches of the Year
(4 noiembrie 1969), p. 3-6*

Există o singurătate în toate aspectele conducerii...

Întotdeauna a fost așa. Prețul conducerii este singurătatea. Prețul respectării conștiinței este singurătatea. Prețul respectării principiului este singurătatea. Cred că este inevitabil. Salvatorul lumii a fost un om care a călătorit, în principal, singur. Nu cunosc nicio declarație subliniată cu mai mult patos al însingurării decât declarația Sa:

„Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul” (Matei 8:20).

Nu există imagine mai însingurată în istorie decât cea a Salvatorului răstignit pe cruce, singur, Mântuitorul omenirii, Salvatorul lumii, înfăptuind ispășirea, Fiul lui Dumnezeu suferind pentru păcatele omenirii. Când mă gândesc la aceasta, reflectez la declarația făcută de Channing Pollock:

Iuda, cu cei treizeci de arginți ai lui, a eșuat. Hristos pe cruce a fost cea mai măreață imagine a vremurilor și a veșniciei.

Joseph Smith

Joseph Smith a fost, de asemenea, un exemplu de singurătate. Simt o mare dragoste față de băiatul care a ieșit din dumbravă și care, după aceea experiență, nu mai putea fi niciodată același, care a fost ocărât și persecutat și disprețuit. Puteți sesiza patosul în aceste cuvinte ale băiatului profet?

...Căci avusesem o viziune; știam aceasta și știam că Dumnezeu știe aceasta și n-am putut să o neg, nici să îndrăznesc să fac acest lucru; cel puțin știam că făcând astfel, L-aș fi jignit pe Dumnezeu și aș fi fost condamnat. [Joseph Smith–Istorie 1:25).

Puține imagini sunt mai triste, cel puțin în istoria noastră, decât cea a profetului traversând fluviul Mississippi, de Stephen Markham, știind că dușmanii lui îi voiau viața, iar membri ai Bisericii, care ar fi trebuit să-i fie prieteni, îl acuzau că fugă. Ascultați răspunsul lui:

Dacă viața mea nu are valoare pentru prietenii mei, nu îmi este de folos nici mie însumi. [History of the Church], 6:549, iunie 1844).

Istoria Bisericii

Aceasta a fost istoria acestei Bisericii, dragii mei prieteni tineri, și eu sper că nu o vom uita niciodată. S-a întâmplat ca rezultat al poziției de conducere care ne-a fost rânduită de către Dumnezeul cerului, care a adus restaurarea Evangheliei lui Isus Hristos. Și când a fost făcută declarația privind singura Biserică adevărată și vie de pe fața pământului, am fost puși imediat în situația de a fi singuri, acea singurătate a conducerii de la care nu putem da înapoi, nici nu putem fugi și pe care trebuie să o înfruntăm cu îndrăzneală, curaj și abilitate. De-a lungul istoriei noastre, am fost goniți, am fost alungați și dezbrăcați sau persecutați și hăituiți...

Mă întorc la aceste cuvinte ale lui Pavel:

Suntem incolțiiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;

prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți (2 Corinteni 4:8-9).

Singurătatea unui misionar

Am vorbit noaptea trecută cu tatăl unui misionar. El a spus: „Tocmai am vorbit cu fiul meu într-o țară străină. Este demoralizat; este distrus. Este singur; îi este teamă. Ce pot să fac pentru ca să-l ajut?”

Am spus: „De când este acolo?”

El a spus: „De trei luni”.

Am zis: „Cred că aceasta este experiența pe care o are aproape fiecare misionar care a fost în misiune trei luni. Rar există un tânăr, băiat sau fată, chemat să meargă în lume într-o postură cu o mare responsabilitate de a reprezenta Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, care să nu simtă deseori, sunt sigur, în primele luni ale misiunii, teribila singurătate a acelei responsabilități. Dar acesta ajunge, de asemenea, să cunoască, pe măsură ce lucrează în slujba Domnului, dulcea și minunata tovarășie a Duhului Sfânt care alină și alungă acel sentiment de singurătate”.

Singurătatea convertitului

La fel este și cu cei convertiți. M-am gândit în această dimineață la un prieten de-al meu pe care îl știu de când am fost în misiune la Londra, cu treizeci și șase de ani în urmă. Îmi amintesc venirea lui în apartamentul nostru, prin ploaia acelei nopți. A bătut la ușă și eu l-am invitat înăuntru.

A spus: „Trebuia să vorbesc cu cineva. Sunt complet singur. Sunt distrus”.

Iar eu am spus: „Ce problemă ai?”

Mi-a răspuns: „Când m-am alăturat Bisericii, cu mai puțin de un an în urmă, tatăl meu mi-a spus să plec din casa lui și să nu mă mai întorc niciodată, iar eu nu m-am mai întors niciodată”.

A continuat: „Câteva luni mai târziu, clubul de cricket la care eram membru m-a șters de pe lista lui, mi-a luat drepturile, și asta au făcut băieții cu care crescusem și cu care fusesem atât de apropiat și de bun prieten”.

Apoi a spus: „Luna trecută, șeful meu m-a concediat deoarece eram membru al acestei Bisericii și n-am fost în stare să-mi gădesc un alt serviciu și a trebuit să mă bazez pe ajutorul de șomaj.

Iar noaptea trecută, fata cu care ieșeam de un an și jumătate a spus că nu s-ar căsători niciodată cu mine deoarece sunt mormon”.

Am spus: „Dacă aceasta te-a costat așa de mult, de ce nu părăsești Biserica și nu mergi înapoi la casa tatălui tău și la clubul tău de cricket și la serviciul care înseamnă așa de mult pentru tine, și la fata pe care crezi că o iubești?”

N-a spus nimic o perioadă de timp care mi s-a părut lungă. Apoi, luându-și capul în mâini, a plâns mult. Într-un sfârșit, s-a uitat în sus printre lacrimi și a spus: „Nu aş putea face aceasta. Știu că Evanghelia este adevărată și chiar dacă ar fi să mă coste viața, nu aş putea renunța”. Și-a luat șapca udă și a plecat spre ușă și afară în ploaie, singur și tremurând, și plin de teamă, dar hotărât. În timp ce îl priveam, m-am gândit la singurătatea conștiinței, la singurătatea mărturiei, la singurătatea credinței și la tăria și alinarea care vin de la Spiritul lui Dumnezeu.

Singurătatea mărturiei

Mi-ar plăcea să închei spunându-vă azi, aici, vouă, tineri băieți și fete care vă aflați în această mare congregație: aceasta este soarta voastră. O, voi sunteți toți împreună aici, acum. Sunteți toți la fel, gândiți toți la fel. Dar sunteți pregătiți să mergeți afară în lume, unde *nu* veți avea în jurul vostru zece mii, douăzeci de mii, douăzeci și cinci de mii de alți tineri ca voi. Veți simți singurătatea credinței voastre.

Nu este ușor, de pildă, să fii virtuos când toți cei din în jurul tău ironizează virtutea.

Nu este ușor să fii cinstit când toți cei din jurul tău sunt interesați doar să facă „rapid bani”, de obicei prin metode necinstite.

Nu este ușor întotdeauna să nu bei când toți cei din jurul tău iau în râs faptul de a fi treaz.

Nu este ușor să fii harnic când toți cei din jurul tău nu cred în valoarea muncii.

Nu este ușor să fii un om integru când toți cei din jurul tău ar renunța, din comoditate, la principii.

Pacea Spiritului

Vreau să vă spun azi aici, dragii mei frați și surori, că există singurătate — dar un om ca voi trebuie să trăiască respectându-și conștiința. Un om trebuie să trăiască respectându-și principiile. Un om trebuie să trăiască respectându-și convingerile. Un om trebuie să trăiască respectându-și mărturia. Dacă nu face aceasta, este nefericit — cumplit de nefericit. Și deși ar putea să existe încercări, deși ar putea să existe dezamăgiri, deși ar putea să existe necazuri și trudă, străngeri de inimă și dureri coștitoare și singurătate plină de deznădejde, vor exista și pace, alinare și tărie.

O promisiune și o binecuvântare

Îmi plac aceste cuvinte mărețe ale Domnului adresate celor care vor merge și vor predica această Evangheliie.

Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține. (D&L 84:88).

Cred că aceasta este o promisiune pentru fiecare dintre noi. Cred aceasta; știu aceasta. Îmi depun, față de voi, mărturia despre adevărul ei, în această zi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragii mei prieteni tineri, fii și fiice ale lui Dumnezeu, aflați în legământ, pe voi, care sunteți cea mai mare speranță a acestei generații — tineri băieți și fete cu calități și conștiință, cu calități de conducere și potențial uriaș.

Dumnezeu să vă binecuvânteze să mergeți fără teamă, chiar dacă sunteți singuri, și să cunoașteți în inimile voastre pacea care vine atunci când vă trăiți viața conform principiilor în care credeți, acea „pace care depășește orice înțelegere”, mă rog umil și vă las mărturia mea despre divinitatea acestei sfinte lucrări. Și, în calitate de slujitor al Domnului, invoc asupra voastră fiecare bucurie în timp ce înaintați în viețile voastre către o experiență bogată și minunată de fructuoasă, în numele lui Isus Hristos. Amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Ce credeți că înseamnă fraza: „Există o mare singurătate în conducere”?
- În ce fel putem face față singurătății conducerii?
- Ce poate compensa singurătatea conducerii?
- Ce putem învăța de la Salvator despre singurătatea conducerii?
- Președintele Spencer W. Kimball, comentând versetul 10:39 din Matei, a observat că: „Cine își va pierde viața, [pentru Mine] o va câștiga” și a adăugat: „Într-adevăr, este mai ușor să «ne câștigăm» viața, deoarece avem de găsit mult mai mult din noi înșine”! („Small Acts of Service”, *Ensign*, decembrie 1974, p. 2). Cum se aplică acest principiu într-o conducere asemănătoare cu cea a lui Hristos?

SĂ ABORDĂM CONDUCEREA CU VOIOȘIE

„De aceea, preaiubiții mei frați să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră” (D&L 123:17).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Trebuie să abordăm conducerea cu voioșie.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii Bisericii și familiei trebuie să conducă cu „bucurie, optimism și curaj”.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII BISERICII ȘI FAMILIEI TREBUIE SĂ CONDUCĂ CU „BUCURIE, OPTIMISM ȘI CURAJ”.

COMENTARIU

Să fii *bucuros* și *îndrăzneț* înseamnă să „ai o dispoziție sau o atitudine fericită sau curajoasă”. Genul acesta de frază apare de mai multe ori în scripturi. De exemplu, în ajunul nașterii Sale, Domnul i-a spus lui Nefi, care era întristat: „Ridică-ți capul și fii *bucuros*; căci iată, timpul este aproape; și în noaptea aceasta semnul va fi dat, iar mâine Eu voi veni în lume pentru ca să arăt lumii că Eu voi împlini tot ceea ce Eu am făcut să fie spus de către gura profeților Mei sfinți” (3 Nefi 1:13; subliniere adăugată).

Isus a folosit cuvintele *îndrăznește*, *fiule* pentru a încuraja un om paralizat și, apoi, a adăugat „Păcatele îți sunt iertate!” (Matei 9:2). Mai târziu, Domnul a spus același fel de cuvinte pentru a-i calma pe ucenicii Săi care deveniseră temători după ce îl văzuseră pe Isus umblând pe apă, și a adăugat: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți” (Matei 14:27).

Vârstnicul Harold B. Lee, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a spus: „Învățătorul a încheiat ultima cuvântare consemnată înainte de răstignirea Sa cu următoarele cuvinte: «V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.» (Ioan 16:33)” (în Conference report, aprilie 1966, p. 68).

În anul 1831, Domnul i-a asigurat pe sfinți: „...îndrăzniți copii mici; pentru că Eu sunt în mijlocul vostru și nu v-am abandonat;

Și în măsura în care v-ați umilit înaintea Mea, binecuvântările împărăției sunt ale voastre” (D&L 61:36-37; vezi D&L 68:6; 78:18; 112:4).

Vârstnicul Marvin J. Ashton, care a fost membru al Celor Doisprezece, a spus: „Trebuie să conducem cu bucurie, optimism și curaj dacă vrem să înaintăm în continuare cu succes” (în Conference report, octombrie 1974, p. 56, sau *Ensign*, noiembrie 1974, p. 41). Președintele Gordon B. Hinckley scria: „Vreau să sugerez ca, pe măsură ce trecem prin viață, să accentuăm partea pozitivă a lucrurilor». Vă cer să încercăm puțin mai mult să vedem binele, să nu spunem lucruri care i-ar răni pe alții, să fim mai generoși cu complimentele și să sprijinim virtutea și efortul” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], p. 101).

IDEI DE PREDARE

Cereți mai multor cursanți să descrie atitudinea unui conducător al Bisericii sau al familiei care le-a schimbat viața în bine. Subliniați că acei conducători care sunt eficienți sunt aproape întotdeauna bucuroși sau optimiști atunci când sunt cu alți oameni. Întrebați cursanții în ce fel și-au demonstrat conducătorii care i-au influențat pe ei atitudinea pozitivă sau bucuria.

Citiți Doctrină și legăminte 61:36 și ajutați cursanții să înțeleagă că Domnul vrea ca noi, toți, să „fim bucueroși și îndrăzneți”.

Cereți cursanților să citească 2 Nefi 4:17-35. Discutați despre răspunsurile la întrebări cum ar fi:

- Ce motive avea Nefi să nu fie bucueros?
- Ce motive avea el să fie bucueros?
- Care serie de motive o găsiți mai convingătoare? De ce?
- În ce fel credeți că atitudinea lui Nefi a afectat conducerea sa, așa cum reiese din aceste versete?
- Cum putem urma exemplul lui Nefi atunci când ne aflăm în poziții de conducere?

Scrieți cuvintele *Bucuros* și *Înspăimântat* pe tablă. Discutați despre motivele pe care le pot avea conducătorii din ziua de azi pentru a nu fi bucueroși (cum ar fi teama, stresul, problemele de sănătate, eșecurile, războaiele, dezastrele naturale, problemele de la școală sau de la muncă, inactivitatea celor dragi sau a prietenilor). Discutați despre motivele pe care le pot avea conducătorii din ziua de azi pentru a fi bucueroși (cum ar fi bunăta-tea celorlalți, „veștile bune” ale sacrificiului ispășitor al lui Isus Hristos, realizările altora, potențialul nostru de copii ai Tatălui Ceresc). Indicați cuvintele de pe tablă și spuneți: „Puteți alege ce fel de conducător vreți să fiți”.

Împărțiți clasa în grupuri mici. Rugați fiecare grup să identifice două sau trei lucruri pe care le pot face conducătorii pentru a fi mai bucueroși în conducerea lor. Rugați fiecare grup să împărtășească sugestiile lui cu întreaga clasă. Acestea ar putea cuprinde:

- „Încetați să dormiți mai mult decât este necesar; culcați-vă devreme pentru ca să nu fiți oboșiți; sculați-vă devreme ca trupul și mintea voastră să poată fi fortificate” (D&L 88:124).
- Faceți exerciții potrivite și mâncați în mod echilibrat.
- Ascultați muzică înălțătoare din punct de vedere spiritual.
- Studiați scripturile și alte cărți bune.
- Învățați să iertați oamenii care vă jignesc și uitați jignirea.
- Puneți în practică *regula de aur*.

- Fiți mai recunoscători. Numărați-vă binecuvântările și mulțumiți-I Tatălui Ceresc pentru ele.
- Tratați oamenii cu bunătate și politețe.
- Fiți activi în episcopia voastră.
- Dezvoltați un simț al umorului sănătos și adecvat.

Încurajați cursanții să fie „bucuroși și îndrăzneți” atunci când sunt conducători.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârșnicul Joseph B. Wirthlin

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Lessons Learned in the Journey of Life” („Lecțiile pe care le-am învățat din viață”), Ensign, decembrie 2000, p. 6-13.

Nu este greu pentru mine să-mi amintesc de vremea când eram la facultate. Mi-au plăcut multe lucruri pe care le-am făcut în timpul facultății: mi-a plăcut să învăț, mi-a plăcut prietenia cu colegii și mi-a plăcut fotbalul american.

Am visat întotdeauna să joc fotbal în echipa universității și, în timpul primilor ani de facultate am purtat o uniformă stacojie și am jucat pe post de fundaș.

În acea vreme, lumea se afla la limita haosului. Forțele politice aflate în opoziție luptau una împotriva celeilalte. Tensiunea creștea. Națiunile se ațâțau una împotriva celeilalte. Tensiunea și conflictele făceau ca întreaga lume să geamă și să duduie, ca un vulcan care era pe cale să erupă și care, în cele din urmă, a erupt. Înainte ca aceasta să treacă, fiecare națiune, fiecare popor a simțit efectele acelor zile întunecate.

Îmi amintesc de ziua când tatăl meu a venit la mine. Era chiar după ce se încheiase sezonul de fotbal din 1936.

„Joseph”, a spus el, „vrei să mergi într-o misiune?”

I-am răspuns că voiam.

„Atunci, trebuie să mergi acum”, a spus el. „Dacă mai aștepți mult, nu vei mai merge niciodată”.

Nu am vrut să-l cred. Voiam să-mi urmez visul de a continua să joc fotbal și de a absolvi facultatea. Dacă aș fi acceptat o chemare în misiune, ar fi urmat să renunț la toate. În acele zile o misiune dura 30 de luni și știam că, dacă aș fi acceptat, ar fi existat posibilitatea să nu mai joc fotbal niciodată – și, poate, nici să absolvesc facultatea.

Dar știam, de asemenea, că ceea ce spusese tatăl meu era adevărat. Episcopul meu era Marion G. Romney (1897-1988), care mai târziu a devenit unul dintre membrii Primei Președinții a Bisericii. El vorbise cu mine mai înainte despre slujirea într-o misiune și am mers să-i spun că acum era timpul.

Câteva luni mai târziu am pășit pe nava SS *Manhattan* și am început o călătorie lungă, care mă ducea în centrul crizei din lume. Chemarea mea în misiune era în Misiunea Germania-Austria.

Primul meu câmp de lucru a fost în Salzburg, Austria. Nu erau suficienți misionari și, nu la mult timp după ce am ajuns, colegul meu a fost transferat într-un alt district din misiune. Curând după aceea, mă aflam singur în Salzburg, un tânăr misionar într-o țară străină, necunoscută mie.

S-a mai întâmplat un alt lucru pe care nu l-am menționat: o mare armată a celui de-al treilea Reich a lui Hitler fusese adunată chiar peste graniță, la nici 20 de mile de Salzburg. Oriunde mergeai, puteai simți o tensiune crescândă. Nimeni nu știa dacă a doua zi nu avea să fie ziua când tancurile germane ar fi trecut granița.

Îmi amintesc foarte bine acele zile. Nu cred să fi fost o altă perioadă în viața mea în care să mă fi simțit mai descurajat, mai pierdut decât am fost atunci. Misiunea era una dificilă; părea că nimeni nu avea timp de mine sau de mesajul pe care-l aduceam. Mă întrebam dacă vor fi vreodată suficienți membri în acel oraș pentru a forma o episcopie.

Șase săptămâni am fost singur. Șase săptămâni am așteptat un coleg misionar. Șase săptămâni m-am întrebat ce-aș fi făcut dacă aș fi rămas în Salt Lake City și mi-aș fi continuat studiile.

Chiar dacă zilele și nopțile îmi păreau atunci fără sfârșit, în cele din urmă ele au trecut. Un coleg mai în vârstă a venit și am făcut tot ce-am putut mai bine în acele condiții pentru a-L sluji pe Domnul.

Întrucât se apropia ziua de Crăciun în acel an, colegul meu și cu mine am decis să mergem la

Obendorf, un sat mic cuibărit în frumoșii Alpi din Bavaria. Poate știți că frumusețea și maiestatea acestui mic sat l-au inspirat pe Joseph Mohr în 1818 să scrie minunatul imn „Noapte sfântă” (*Immuri*, nr. 128).

În ajunul Crăciunului am plecat către sat și am stat liniștiți o vreme într-o bisericuță umilă, ascultând frumoasa muzică interpretată la orgă. O noapte clară de iarnă răcoasă și invigorantă ne-a învăluit când ne-am început călătoria de întoarcere. Mergeam sub cerul plin de stele traversând tăcerea liniștită a zăpezii proaspăt căzute. Probabil că era o noapte asemănătoare celei care a inspirat asistentul unui preot să scrie cu mai mult de o sută de ani în urmă versurile unuia dintre cele mai iubite imnuri ale creștinătății.

În timp ce mergeam, colegul meu și cu mine am discutat despre speranțele și visurile noastre. Am vorbit despre țelurile noastre și despre ceea ce voiam să se întâmple în viețile noastre. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai serios doream să îndeplinim lucrurile despre care vorbeam. În timp ce mergeam sub lumina unei luni pline, amândoi am luat decizii serioase.

M-am angajat în acea noapte să nu-mi irosesc timpul. Aveam să-mi întetesc eforturile de a-L sluji pe Domnul. M-am hotărât că voi mări orice chemare pe care o voi primi în împărăția Domnului.

Acea a fost noaptea în care am hotărât cu cine mă voi căsători. Nu-i cunoșteam numele, dar aveam în minte felul de persoană care avea să fie – una care să trăiască conform Evangheliei și care să fie puternică din punct de vedere spiritual. Chiar i-am descris-o colegului meu – avea să aibă 1,65 m în înălțime, ochi albaștri și păr blond. Sora Wirthlin se potrivește întregii descrieri pe care am făcut-o despre ea la acea vreme, fără să o cunosc. Și astfel, acea noapte a fost importantă pentru mine.

Au trecut doi ani și jumătate și, înainte să mă dezmeticesc, eram din nou acasă. Îmi amintesc că am auzit pe cineva menționând un nume: Elisa Rogers, o tânără fată care răspundea de formația de dans sponsorizată de universitate, la hotelul Utah. Era ceva special în legătură cu acel nume. Am decis că trebuia s-o întâlnesc.

Îmi amintesc prima dată când am văzut-o. I-am făcut o favoare unui prieten de-al meu și am mers la casa ei, s-o iau pe sora ei. Elisa a deschis ușa și

eu am înlemnit. Era acolo, frumoasă, înaltă de 1,65 m, cu ochii albaștri, cu părul blond.

Cred că și ea a simțit la fel, căci mi-a spus: „Știam care tu era”.

A realizat imediat că făcuse o greșeală gramaticală. Ca să apreciați pe deplin aceasta, trebuie să vă amintiți că studia gramatica limbii engleze la universitate.

Chiar și după toți acești ani, ea își amintește jena pe care a simțit-o în acel moment. Desigur, faptul că vă spun această poveste nu îmbunătățește lucrurile, dar am încredere că mă va ierta.

Șase decenii au trecut de la acel Ajun de Crăciun în Obendorf, când am luat acele decizii. Multe s-au întâmplat în anii care au trecut. Presimțirile mele despre jocul de fotbal erau adevărate; n-am mai jucat niciodată. Dar am absolvit facultatea. Chiar și așa, nu am regretat niciodată că am slujit în misiune și că m-am angajat să-L slujesc pe Domnul. Făcând astfel, viața mea a fost plină de aventură, experiențe spirituale și bucurie care depășesc înțelegerea.

Mulți dintre dumneavoastră poate că aveți momente în viață când, probabil, vă simțiți puțin descurajați sau singuri. Probabil că vă simțiți puțin pierduți, poate chiar puțin înspăimântați. Fiecare dintre noi s-a simțit astfel într-un moment sau altul. Fiecare s-a întrebat dacă viața lui sau a ei va fi în cele din urmă una fericită.

Cu mai mult de două mii de ani în urmă, Aristotel a sugerat că fiecare persoană care trăiește are același scop de bază: să fie fericit (vezi *Nicomachean Ethics*, cartea 1, capitolele 4, 7). După 80 de ani de viață, am început să am ceva idei despre ceea ce-i face pe oameni fericiți și plini de succes. Vreau să vă spun cinci lucruri care, dacă le luați în serios și le puneți în practică în propriile voastre vieți, vă vor aduce fericire, succes, împlinire și obținerea unei moșteniri în împărăția celestială.

Aveți credință în Tatăl Ceresc

Primul, aveți credință în Tatăl vostru Ceresc. El știe cine sunteți. El vă ascultă atunci când vă rugați. El vă iubește. El se gândește la voi. El vrea ceea ce este mai bine pentru voi.

După ce am slujit o vreme în Salzburg, am fost transferat la Zürich, în Elveția. În timp ce eram acolo, fratele Julius Billeter, un membru al

Bisericii, m-a abordat. Era un profesionist în genealogie și mi-a spus că întâlnise multe nume de familie Wirthlin în munca lui. S-a oferit să cerceteze descendența familiei mele. Am scris acasă, iar tatăl meu a crezut că era o ocazie minunată, așa că l-am angajat să înceapă munca.

Un an mai târziu mi-a înmănat o carte. Avea 14 inci (35,5 cm) lățime, 18 inci (45,7 cm) lungime și cântărea aproximativ 13,5 livre (6 kg). Era plină cu aproape 6.000 de nume ale strămoșilor mei. Era un volum neprețuit pe care l-am apreciat. Chiar înainte de terminarea misiunii mele, am împachetat prețioasa carte într-un cufăr rezistent la apă, împreună cu unele dintre bunurile mele și le-am expediat acasă cu vaporul. M-am rugat să ajungă în siguranță și ca prețioasa istorie a familiei să nu se piardă.

Am ajuns acasă înaintea cufărului. Săptămânile au trecut. Nici urmă de cufăr. Am început să mă îngrijorez că acea carte de neînlocuit fusese pierdută. La șase luni după ce ajunsesem în Salt Lake City, am primit un telefon de la depozitul Union Pacific. Sosise un cufăr pentru mine. M-am grăbit să-l recuperez dar, când l-am văzut, mi s-a oprit inima. Lacătul de pe cufăr fusese spart.

L-am deschis și, când m-am uitat înăuntru, m-am descurajat și mai tare. Totul fusese îmbibat cu apă de mare. În plus, aș putea spune că cineva îmi umblase printre lucruri. Unele lucruri lipseau.

Am mutat cu grijă straturile de haine, căutând prețioasa mea carte. Când am găsit-o, inima mi s-a umplut de bucurie. Nu numai că era acolo, dar paginile erau complet uscate! Știu că a fost salvată prin intervenție divină.

Salvatorul a întrebat: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, niciuna dintre ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.

Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.

Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:29-31).

În mod similar, dacă salvarea unei cărți de apă mării poate fi demnă de atenția cerului, cu cât mai mult va fi Tatăl vostru Ceresc conștient de viața și nevoile voastre?

Președintele Thoma S. Monson mi-a făcut odată această declarație: „Există o putere îndrumătoare

peste toate lucrurile. Deseori când se întâmplă ceva anume, acel lucru nu este din întâmplare. Într-o zi, când vom privi înapoi la coincidențele aparente din viețile noastre, vom înțelege că, probabil, nu au fost atât de întâmplătoare, la urma urmei”.

Domnul cunoaște încercările voastre. El cunoaște victoriile voastre. Și, dacă vă „încredeți] în Domnul din toată inima [voastră], și nu [vă bizuiți] pe înțelepciunea [voastră], ci Îl [recunoașteți] în toate căile [voastre], El [vă] va netezi cărările” (Proverbe 3:5-6).

Stabiliți țeluri drepte

Al doilea, stabiliți țeluri drepte. Multe lucruri vor concura pentru ca să vă capteze atenția pe măsură ce vă urmați cursul vieții. Vor fi distracții nesfârșite. Oameni și lucruri vă vor ademeni cu promisiuni de bogăție, plăcere și putere.

Succesul este un cuvânt seducător. Mii de cărți au fost scrise despre acest subiect. Ele promit bani, libertate, tihnă și lux. Mii de oameni au promovat mii de căi care se presupune că vor fi de succes în achiziționarea bogățiilor. De exemplu, un proces format din trei pași pentru a ajunge bogat îi este atribuit lui J. Paul Getty: „Sculați-vă devreme. Lucrați din greu. Descoperiți un zăcământ de petrol”.

Alte formule, probabil mai practice, susțin variațiuni pe aceeași temă: trebuie să vă concentrați toate gândurile, sentimentele și acțiunile asupra țelurilor voastre. Trebuie să vă doriți țelul cu toată pasiunea inimii voastre. Trebuie să vă concentrați fiecare gând asupra țelului vostru. Trebuie să vă concentrați toată energia asupra atingerii țelului vostru.

Desigur, când se aplică în scopuri drepte, aceste metode pot fi de o mare valoare. Problema este că în majoritatea cazurilor, urmărirea bogăției, plăcerii și puterii conduce la un loc care poate părea la prima vedere a fi dezirabil, dar cu cât obții mai mult, cu atât vezi că nu este ceea ce ai crezut. Prețul pentru succesul lumesc conduce, prea adesea, la sacrificarea binecuvântărilor eterne. Cei care își trădează binecuvântările pentru succes, se vor simți într-o zi la fel ca Esau, care, după ce a înțeles ce a pierdut „a scos mari țipete pline de amărăciune” (Genesa 27:34).

O altă capacană în care cădem adesea când devenim obsedați de succes este aceea că noi acordăm

credit propriilor noastre calități fizice și intelectuale și uităm de Domnul, care ne-a binecuvântat și ne-a făcut prosperi.

Moise a spus copiilor lui Israel că, într-o zi: „Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui în case frumoase,

când vei vedea înmulțindu-ți-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul, și crescându-ți tot ce ai...

Vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății»...

Dacă vei uita pe Domnul, Dumnezeu tău, și vei merge după alți dumnezei, dacă le vei sluji și te vei închina înaintea lor, vă spun hotărât azi că veți pieri” (Deuteronomul 8:12, 13, 17, 19).

Credeți că puteți folosi banii pe care i-ați câștigat în această viață ca monedă în următoarea viață? Puneți-L pe Tatăl vostru Ceresc pe primul loc în viața voastră. Angajați-vă să-L urmați și supuneți-vă poruncilor Lui, și străduiți-vă în fiecare zi să deveniți mai asemănători lui Hristos. Concentrați-vă eforturile asupra obținerii bogățiilor cerești. Dacă faceți altfel, veți sfârși în cele din urmă în dezamăgire și supărare.

Îmi amintesc de pilda Salvatorului despre omul care a lucrat din greu să devină bogat. Avea așa de multe roade și bunătăți, încât nu avea un loc destul de mare unde să le țină. Astfel că și-a construit un grânar unde să le poată depozita. Ideea lui era ca, de îndată ce avea un loc sigur pentru toate bunurile lui, să se retragă și să ducă o viață tihnită – mâncând, bând și veselindu-se.

Dar chiar când și-a terminat clădirile „Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12:20).

O întrebare de atenționare pusă de Salvator celor din zilele Sale răsună peste secole și este valabilă și în zilele noastre: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26).

Sunt banii neapărat răi? Profetul Iacov din Cartea lui Mormon a răspuns la această problemă. El și-a învățat poporul: „Gândiți-vă la frații voștri la fel ca la voi înșivă și fiți prietenoși cu toți și darnici cu avuția voastră, așa ca și ei să fie la fel de bogați ca voi.

Dar, înainte de a căuta bogății, căutați împărăția lui Dumnezeu.

Și după ce ați căpătat speranță în Hristos, veți căpăta bogății, dacă le căutați; și le veți căuta cu intenția de a face bine – de a-i îmbrăca pe cei goi și a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i elibera pe robi și de a aduce alinare celor bolnavi și suferinzi” (Iacov 2:17-19).

Moise a spus oamenilor din zilele sale: „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit” (Deuteronom 15:7).

Lucrați pentru a vă îndeplini țelurile

Al treilea, odată ce v-ați stabilit țeluri drepte, lucrați cu toată puterea pentru a le îndeplini. Cu aceleași cuvinte pe care le-a rostit vârstnicul David O. McKay (1873-1970), pe când era în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: „Să înțelegem că *privilegiul de a lucra* este un dar, că *puterea* de a lucra este o binecuvântare, că *dragostea* de muncă înseamnă succes” (în Conference report, octombrie 1909, p. 94; sublinieri în original).

Munca este terapie pentru suflet. Evanghelia lui Isus Hristos este Evanghelia muncii. Cred că mult din trândăvia pe care o trăim vine din neînțelegerea ispășirii Domnului. Nu putem pur și simplu să stăm și să nu facem nimic și să ne așteptăm să avem succes în lucrurile spirituale și temporale. Trebuie să facem tot ce stă în puterea noastră pentru a ne atinge țelurile, iar Domnul va face restul.

Amintiți-vă cuvintele președintelui Gordon B. Hinckley: „Majoritatea muncii din lume nu este făcută de către genii. Este făcută de oameni obișnuiți, care au o viață echilibrată, care au învățat să lucreze într-un mod remarcabil” („Our Fading Civility”, cuvântare la deschiderea cursurilor BYU, 25 aprilie 1996, p. 15).

Permiteți-mi să vă povestesc despre o persoană remarcabilă, care și-a asumat responsabilitatea pentru viața sa și a făcut ceva pentru ea însăși, în ciuda situației ei umile de la început. Este vorba despre doctorul Ben Carson. Doctorul Carson s-a născut și a crescut în zonele sărăcicioase de la marginea orașului Detroit. A crescut într-o casă unde nu exista un tată. Mama sa a luat pe umerii

ei responsabilitatea creșterii familiei și a transmis acest simț al responsabilității fiului ei.

Doctorul Carson spunea că mama lui le spunea deseori copiilor ei: „Aveți un creier”? Dacă răspundeau da, ea adăuga: „Atunci puteați să vă gândiți la o cale de ieșire din acea situație. Nu contează ce au făcut Johnny sau Mary sau oricine altcineva. Aveți un creier, așa că găsiți soluții ca să rezolvați problemele”.

Doctorul Carson a relatat:

„Am început să înțeleg că aveam controlul, că puteam să merg oriunde voiam să merg și că puteam să fac orice voiam să fac. Singura persoană care stabilea sau limita cu adevărat succesul meu eram eu. Odată ce am înțeles aceasta, întregul sentiment că nu am control în condițiile nefavorabile ale vieții a dispărut. Am înțeles că nu trebuia să stau și să aștept ca altcineva să facă ceva pentru mine” („Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.”, *Saturday Evening Post*, iulie/august 1999, p. 50-51).

Doctorul Carson nu a stat să aștepte ca altcineva să facă ceva pentru el. El a preluat controlul vieții sale. A studiat din greu la școală și a învățat bine – destul de bine pentru a studia în continuare și a deveni doctor. În final a ajuns directorul secției de neurochirurgie pediatrică la Centrul de copii Johns Hopkins din Baltimore, un spital renumit în întreaga lume. În anul 1987, Doctorul Carson a înfăptuit prima sa operație de succes de separare a doi gemeni siamezi care erau uniți la spatele capului.

Socrate a spus: „Zeii ne trimit toate lucrurile bune cu prețul muncii noastre” (Xenophon, *Recollections of Socrates*, cartea 2, cap. 1, secțiunea 20).

Președintele Gordon B. Hinckley a exprimat acel sentiment: „Nu există sub ceruri un înlocuitor al muncii pentru munca productivă. Ea este procesul prin care visurile devin realitate. Este procesul prin care viziuni leneșe devin realități remarcabile.

Munca este cea care produce schimbări în viață. Exersarea minții și folosirea îndemânărilor mâinilor noastre sunt lucrurile care ne scot din mediocritate” în „Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber”, *Church News*, 31 ianuarie 1998, p. 3).

Îndepliniți-vă cu credință și sânguință chemările

Patru, îndepliniți-vă cu credință și sânguință chemările și fiți membri credincioși ai Bisericii. Când mergem la Biserică suntem înconjurați de alți oameni care împărtășesc devotamentul nostru de a ne supune poruncilor și de a-L urma pe Salvator.

Unii confundă Biserica cu locul unde se adună oameni perfecți pentru a spune lucruri perfecte, a gândi gânduri perfecte și a avea sentimente perfecte. Pot să alung repede astfel de gânduri? Biserica este locul unde oameni imperfecti se adună să se ajute și să se întărească unul pe altul în timp ce ne străduim să ne întoarcem la Tatăl nostru Ceresc. Fiecare dintre noi va face lucruri diferite în viața muritoare. Fiecare va progresa cu o viteză diferită. Ispitele care îl atrag pe fratele dumneavoastră pot să nu vă influențeze în niciun fel pe dumneavoastră.

Niciodată să nu-i disprețuiți pe cei care sunt mai puțin perfecți decât voi. Niciodată să nu fiți supărați pentru că cineva nu poate vorbi la fel de bine ca dumneavoastră, nu poate conduce la fel de bine, nu poate sluji la fel de bine, nu poate coase sau plivi sau străluci la fel de bine ca dumneavoastră.

Biserica este o societate de îmbunătățire reciprocă, având scopul de a ajuta fiecare fiu sau fiică a lui Dumnezeu să se întoarcă în prezența Sa. O cale prin care vă puteți măsura valoarea în împărăția lui Dumnezeu este să vă întrebați: „Cât de bine îi ajut pe ceilalți să-și atingă potențialul? Îi sprijin pe ceilalți din Biserică sau îi trag în jos”? Dacă îi trageți pe alții în jos, înseamnă că trageți în jos împărăția lui Dumnezeu. Atunci când îi întăriți pe ceilalți, clădiți împărăția.

Un alt test al demnității voastre în împărăție este să vă întrebați dacă sunteți angajați activ în îndeplinirea cu credință și sânguință a chemării voastre în Biserică. Atunci când vă îndepliniți cu credință și sânguință chemarea, nu numai că faceți acțiunile necesare în cadrul chemării cu efort și motivare sincere, ci vă îmbărbătați să slujiți în locul în care ați fost chemați cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria voastră.

Dacă nu aveți o chemare în Biserică, veți merge la episcopul vostru să-i spuneți că sunteți nerăbdători să slujiți, dornici să puneți umărul la treabă?

Atunci când slujiți cu credință, Domnul va fi cu voi și veți simți Spiritul Său și veți sesiza influența Sa îndrumătoare.

Cu câțiva ani în urmă, în conferința generală, președintele Boyd K. Packer din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a spus povestea lui Joseph Millett, un membru puțin cunoscut al Bisericii.

El a trăit în zilele de la începutul Bisericii și a venit străbătând câmpiile împreună cu alți membri credincioși pentru a face deșertul să rodească și a găsi o nouă casă. În acei ani de la început, hrana era deseori insuficientă. Iernile, în special, erau dificile și deseori hrana nu ajungea pentru întreaga iarnă.

Joseph Millett a scris în jurnalul său: „Unul dintre copiii mei a venit și a spus că familia fratelui Newton Hall rămăsese fără pâine și că nu mai aveau deloc în acea zi.

Am împărțit făina noastră și am pus-o într-un sac pentru a o trimite fratelui Hall. Chiar atunci a venit fratele Hall.

I-am spus: «Frate Hall, nu mai aveți făină?»

«Frate Millett, nu mai avem deloc.»

«Bine, frate Hall, este niște făină în acest sac. Am împărțit-o și voiam să ți-o trimit. Copiii tăi le-au spus alor mei că erai plecat.»

Fratele Hall a început să plângă. A spus că încercase la alții, dar nu obținuse nimic. A mers în pădurea de cedri și s-a rugat Domnului, iar Domnul i-a spus să meargă la Joseph Millett.

«Bine, frate Hall, nu trebuie să mi-o aduci înapoi. Dacă Domnul te-a trimis după ea, nu-mi rămâi dator pentru nimic.»

Nu vă pot spune cât de bine m-am simțit să aflu că Domnul știa că există o asemenea persoană cum era Joseph Millett” (Diary of Joseph Millett, holograph, Historical Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints; citat din Boyd K. Packer, „A Tribute to the Rank and File of the Church”, *Ensign*, mai 1980, p. 63).

Acesta este un sentiment minunat – să știi că Domnul are încredere și te iubește suficient ca să vrea să te folosească pentru a binecuvânta viețile altora. Dragi frați și surori, Tatăl vostru Ceresc vrea să vă folosească pentru același scop. Pe măsură ce

vă îndepliniți cu credință și sânguință chemările și faceți bine, vă promit că Domnul va revărsa asupra capetelor voastre binecuvântări de satisfacție și bucurie atât de mari, încât nu veți avea suficient loc să le primiți.

Bucurați-vă de călătoria prin viață

Al cincilea, bucurați-vă de călătoria prin viață. Oamenii lui Dumnezeu sunt oameni veseli. Înțelegem că există momente când e nevoie de sobrietate, evlavie și devotament; de asemenea, înțelegem că posedăm principiul îmbucurător al vieții veșnice.

Avem atât de multe lucruri pentru care să zâmbim, să fim fericiți, chiar să râdem.

Așa de mulți dintre noi așteaptă mereu să fie fericiți. „Dacă aș putea numai să termin facultatea, dacă aș putea numai să-mi permit o mașină, dacă aș putea numai să mă căsătoresc...” Pentru prea mulți, fericirea este puțin cam prea departe, niciodată suficient de aproape ca să poată fi obținută. De fiecare dată când ne îndeplinim un scop, tot nu suntem fericiți, începem să ne dorim altceva, ni se pare că fericirea licărește undeva mai departe.

Este un lucru groaznic să aștepti viitorul, să depinzi totdeauna de viitor, să scuzăm totdeauna prezentul deoarece suntem siguri că numai în viitor vom avea lucrurile care ne vor împlini.

Nu așteptați viitorul. Nu așteptați serviciul perfect, casa perfectă, salariul perfect, rochia perfectă ca mărime. Fiți fericiți azi. Fiți fericiți acum.

Abraham Lincoln a spus: „Majoritatea oamenilor sunt atât de fericiți pe cât de mult își propun să fie” (în John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations* [1997], p. 7).

Propuneți-vă să fiți fericiți – chiar și atunci când nu aveți bani, chiar și atunci când nu aveți o înfățișare perfectă, chiar și atunci când nu aveți Premiul Nobel. Unii dintre cei mai fericiți oameni pe care îi cunosc nu au nimic din lucrurile despre care lumea crede că sunt necesare pentru a aduce satisfacție și bucurie. De ce sunt ei fericiți? Presupun că deoarece nu ascultă foarte bine. Sau ascultă prea bine – lucrurile pe care le spun inimile lor. Ei se bucură de frumusețea pământului. Se bucură de râuri și canioane și de chemarea ciocârliei. Se bucură de dragostea familiilor lor,

de pașii nesiguri ai unui copilăș, de înțelepciunea și zâmbetul blând al celor mai în vârstă.

Ei se bucură de munca cinstită. Se bucură de scripturi. Se bucură de prezența Duhului Sfânt.

Știu cu siguranță un lucru: perioada de timp cât suntem aici zboară mult prea repede. Nu mai irosiți niciun pic de timp stând deoparte și privind cum trece viața pe lângă voi.

Pot să vă dau un alt sfat? Fiți dornici să râdeți de voi înșivă. Când vârstnicul Matthew Cowley (1897-1953) a fost chemat prima dată să facă parte din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, președintele J. Reuben Clark (1871-1961) l-a chemat în biroul său și s-a sfătuit cu el în ceea ce privea noua sa chemare. Președintele Clark a fost unul dintre marii conducători și gânditori ai Bisericii. El a renunțat la postul de ambasador al Statelor Unite în Mexic pentru a accepta o poziție în Prima Președinție a Bisericii. Era un om obișnuit să poarte greutatea unei importante responsabilități.

În timp ce întrunirea dintre vârstnicul Cowley și președintele Clark se apropia de sfârșit, președintele Clark a spus: „Acum, băiatul meu, băiete, [președintele Clark îi numea pe membrii Cvorumului celor Doisprezece «băieți»] – Acum, băiete, nu uita a șasea regulă”. Vârstnicul Cowley a întrebat: „Care este a șasea regulă”? Președintele Clark a spus: „Nu te considera prea important”. Vârstnicul Cowley a întrebat: „Care sunt celelalte cinci”? Președintele Clark a răspuns „Celelalte cinci nu există” (*Matthew Cowley Speaks* [1954], p. 132-133).

Unii oameni se consideră prea importanți, astfel încât cred că nu se pot simți împliniți până când nu descoperă cine sunt. Unii își abandonează familia, ocupația și educația în această încercare de a descoperi cine sunt.

George Bernard Shaw a spus: „Viața nu înseamnă să te descoperi pe tine. Viața înseamnă să te crezi pe tine”. Nu vă îngrijorați, încercând să aflați cine sunteți; concentrați-vă energia pentru a crea felul de persoană care vreți să fiți! Veți descoperi că, pe măsură ce vă continuați călătoria prin viață nu numai că veți afla cine sunteți, dar există posibilitatea să fiți surprinși în mod plăcut și să fiți mândri de persoana care ați devenit de-a lungul drumului.

Nu amânați nicio clipă. Fiecare moment este prețios. Hotărâți acum că veți face din viețile voastre ceva remarcabil!

Nu cu mult timp în urmă, am avut ocazia să mă întorc cu sora Wirthlin în locul unde mi-am început misiunea. Sarcina mea era să organizez Țărușul Salzburg, Austria. Într-un fel, a fost ca o întoarcere acasă pentru mine. Îmi amintesc zilele când mergeam pe acele străzi pietruite și mă întrebam dacă acolo aveau să fie suficienți membri pentru a forma o mică episcopie. Și eram acolo, după ani de zile, organizând un țăruș. Inima mea se revărsa plină de recunoștință în timp ce priveam acea congregație de membri credincioși și îmi aminteam de timpul petrecut acolo.

Când mă uit înapoi acum, mă întreb dacă acele vremuri de încercare și singurătate nu au fost esențiale în întărirea caracterului meu și în creșterea dorinței mele de a reuși. Poate că acele timpuri de aparent eșec au fost unele dintre cele mai folositoare în viața mea, pentru că ele m-au pregătit pentru lucrurile mai mari care urmau să vină.

În timp ce eram acolo, am călătorit cu soția mea la Oberndorf. Am mers pe același drum pe care mersesem cu colegul meu cu atât de mulți ani în urmă. Și acolo, în fața munților maiestuoși și a frumuseții antice a aceluia mic sat din Bavaria, i-am povestit ei, încă o dată, despre noaptea liniștită când i-am descris colegului meu femeia cu care aveam să mă căsătoresc.

Deciziile pe care le-am luat în acea noapte sfântă în Oberndorf, Austria, au avut o putere care m-a îndrumat în toată viața mea. Deși încă mai am multe de învățat și de îndeplinit, am făcut tot ce puteam pentru a avea credință în Dumnezeu; am făcut tot ce am putut pentru a mă concentra asupra lucrurilor care sunt importante în viață; am făcut tot ce am putut pentru a lucra din greu pentru atingerea unor țeluri drepte; am făcut tot

ce am putut pentru a-mi mări chemările pe care le-am primit în Biserică; și am făcut tot ce am putut pentru a mă bucura de călătorie.

Fie ca voi să faceți la fel, în timp ce creați din viețile voastre ceva demn de moștenirea voastră divină.

Mărturisesc că scopul misiunii mele în îndepărtata Europă este acum același scop care a fost atunci: să mărturisesc că avem un Tată Ceresc iubitor și-L avem, de asemenea, pe Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, care ne-a oferit marea ispășire. Mărturisesc că Joseph Smith a fost profetul lui Dumnezeu care a primit plenitudinea Evangheliei nemuritoare și care a stabilit Biserica Domnului pe pământ în aceste zile din urmă. Depun mărturie că Gordon B. Hinckley este profetul, văzătorul și revelatorul nostru astăzi.

Pe măsură ce vă urmați dorințele drepte, Domnul va fi cu voi și vă va îndruma căile. El vrea să fiți fericiți și să reușiți. El vrea să veniți la El. Fie ca voi să aflați pace și bucurie în călătoria voastră prin viață.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Sunteți de acord cu punctul de vedere al lui Aristotel, că scopul vieții este să fii fericit? Explicați răspunsul dumneavoastră.
- Conform vârstnicului Wirthlin, care sunt cele „cinci lucruri care, dacă le luați în serios și le puneți în practică în propriile voastre vieți, vă vor aduce fericire, succes, împlinire și obținerea unei moșteniri în împărăția celestială”?
- Faceți o listă personală cu lucrurile care vă aduc bucurie și fericire. Explicați în ce fel vă pot ajuta aceste lucruri să vă mențineți o atitudine pozitivă și veselă în calitate de conducător.
- Găsiți o scriptură care vă aduce bucurie.

SĂ NE CUNOAȘTEM PRIORITĂȚILE

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.

Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră...

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:19-21, 33).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii trebuie să-și planifice timpul luând în considerare eternitatea, nu numai lucrurile lumești.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii trebuie să considere viața eternă mai importantă decât lucrurile acestei lumi.
2. Echilibrul este un atribut important al conducătorilor Bisericii și ai familiilor.
3. Conducătorii trebuie să învețe să își programeze timpul.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ CONSIDERE VIAȚA ETERNĂ MAI IMPORTANTĂ DECÂT LUCRURILE ACESTEI LUMI.

COMENTARIU

În Cuvântarea de pe munte, Isus ne-a învățat: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții;

...Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:19, 21).

Vârșnicul Delbert L. Stapley, un fost membru al Cvorumului celor Doisprezece, a explicat: „Reînnoirea și sanctificarea trupurilor noastre prin puterea Duhului Sfânt este obținută prin trăirea unui stil de viață conform standardelor Evangheliei. Comorile noastre de fapte bune pe care le acumulăm înainte să murim vor determina răsplata eternă pe care o vom primi. Proiectarea gândurilor noastre către eternități sub influența Spiritului ne va lărgi mintea și ne va da viziunea clară a planului lui Dumnezeu, ceea ce ne va ajuta să ne trasăm drumul cel drept pentru a ajunge înapoi în prezența Sa. Gândiți-vă întotdeauna la lucruri eterne aici, în viața muritoare, și bazați-vă faptele și judecățile și

deciziile pe legile eterne ale lui Dumnezeu. Trebuie să ne educăm nu numai pentru prezent, ci și pentru eternitate” (în Conference report, septembrie-octombrie 1967, p. 75).

Vârșnicul M. Russell Ballard, care era pe atunci membru al Celor Șaptezeci, ne-a sfătuit: „Aduceți-vă aminte că eternitatea o trăim în prezent, și nu într-un viitor vag și distant. Ne pregătim în fiecare zi, chiar acum, pentru viața eternă. Dacă nu ne pregătim pentru viața eternă, ne pregătim pentru altceva, probabil ceva mult mai puțin important” (în Conference report, septembrie-octombrie 1978, p. 100, sau *Ensign*, noiembrie 1978, p. 66).

Președintele Harold B. Lee, care era pe atunci consilier în Prima Președinție, ne-a sfătuit: „Majoritatea bărbaților nu își stabilesc priorități care să îi ghideze în alocarea timpului lor și majoritatea bărbaților uită că prioritatea lor trebuie să fie aceea de a-și menține tăria spirituală și fizică. Apoi, vine rândul familiei, după aceea al Bisericii și apoi al profesiilor lor – și toate acestea necesită timp” (*The Teachings of Harold B. Lee*, ed. Clyde J. Williams [1996], p. 615).

După ce a devenit membru al Cvorumului celor Doisprezece, vârșnicul Ballard a adăugat

acest sfat: „Mai întâi, gândiți-vă la viața voastră și stabiliți-vă prioritățile. Găsiți în mod regulat un moment liniștit în care să vă gândiți profund la drumul pe care îl urmați și ce trebuie să faceți ca să ajungeți la destinație. Isus, exemplul nostru, deseori «se ducea în locuri pustii, și Se ruga» (Luca 5:16). Ocazional, și noi trebuie să facem la fel pentru a ne reînnoi spiritual, cum a făcut Salvatorul. Scrieți scopurile pe care vreți să le atingeți în fiecare zi. Țineți seama mai ales de legămintele sacre pe care le-ați făcut cu Dumnezeu atunci când vă întocmiți calendarul zilnic” (în Conference report, aprilie 1987, p. 15; sau *Ensign*, mai 1987, p. 14).

IDEI DE PREDARE

Citiți împreună cu respectivii cursanți Matei 6:19-21; Luca 12:13-21. Discutați ce ne învață aceste scripturi despre importanța relativă a lucrurilor temporale și eterne (vezi, de asemenea, comentariul).

Rugați cursanții să facă o listă cu activitățile și preocupările care le ocupă timpul. Lista lor poate include studiul scripturilor, slujirea altora, munca, activitățile cu prietenii, petrecerea timpului cu familia, exercițiul fizic, învățatul și recreerea. Rugați cursanții să pună în ordine fiecare activitate de pe listă, de la cea mai importantă până la cea mai puțin importantă, și să discute criteriile folosite pentru ordinea aleasă.

Asigurați-vă că ei înțeleg faptul că uneori trebuie să amânăm chiar și priorități importante pentru a face față unei urgențe, pentru a îndeplini o sarcină care merită sau pentru a-i sluji pe alții. În același fel, prioritățile care par mai puțin importante din punct de vedere al perspectivei eterne, cum ar fi învățatul, pot fi foarte importante în pregătirea noastră pentru viitoarea slujire în împărăție. În toate prioritățile pe care le alegem trebuie să ne păstrăm viețile concentrate asupra lui Isus Hristos și a Evangheliei.

CONCEPTUL 2. ECHILIBRUL ESTE UN ATRIBUT IMPORTANT AL CONDUCĂTORILOR BISERICII ȘI AI FAMILIILOR.

COMENTARIU

Președintele Ezra Taft Benson a scris: „În ceea ce privește pregătirea lui Isus pentru misiunea Lui, scripturile declară că El «creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui

Dumnezeu și înaintea oamenilor» (Luca 2:52). Aceasta presupune patru domenii mari în stabilirea scopurilor: spiritual, mental fizic și social. «De aceea, ce fel de oameni trebuie să fiți voi?» a întrebat Învățătorul, iar apoi El a răspuns: «Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu» (3 Nefi 27:27). Acum, există un scop principal al vieții – să pășim pe urmele Lui, să perfecționăm fiecare virtute, la fel cum a făcut El” (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], p. 383-384).

Vârstnicul Spencer W. Kimball, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a mărturisit: „Salvatorul avea o personalitate plăcută, era bun, era plăcut, înțelegător, nu a deviat de la scopurile Sale, era perfect echilibrat. În viața Sa nu a fost găsit niciun fel de comportament ciudat” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], p. 13).

Vârstnicul Neal A. Maxwell, membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Dat fiind faptul că perioadele vieții sunt dezechilibrate, Domnul dorește ca ucenicii Lui să fie echilibrați, precum și Biserica în totalitate. Nu putem fi ca un vas care are numai pânze și nicio ancoră. Mai mult, în timp ce creștem, «rădăcina și vârful» trebuie «să fie la fel de puternice», oferind capacitatea de a îndura atât căldura, cât și furtuna (Iacov 5:66)” (*If Thou Endure It Well* [1996], p. 122).

IDEI DE PREDARE

Rugați cursanții să citească Luca 2:52 cu voce tare. Enumerați pe tablă cuvintele din acest verset care descriu în ce feluri creștea Isus (*înțelepciune, statură, era plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor*). Lângă aceste cuvinte scrieți *mental, fizic, spiritual și social* (vezi comentariul). Rugați cursanții să discute despre greutățile întâlnite în menținerea echilibrului în aceste domenii.

Gândiți-vă să discutați despre ideea că uneori ducem o viață „dezechilibrată” din cauza condițiilor în care ne aflăm. De exemplu, studenții de la universitate pot să petreacă o parte neobișnuit de mare din timpul lor studiind. Acest lucru poate fi necesar o perioadă de timp, dar studenții nu trebuie să neglijeze complet dezvoltarea altor domenii din viața și personalitatea lor. Programul unui episcop poate părea uneori „dezechilibrat”, în sensul că obligațiile față de episcopia sa îl împiedică să petreacă timpul dorit cu familia sa. Totuși, el trebuie

să facă tot ce îi stă în putere ca să petreacă timpul necesar cu ei și, apoi, să se bazeze pe Domnul ca să îl ajute să le îndeplinească necesitățile.

CONCEPTUL 3. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ ÎNVEȚE SĂ ÎȘI PROGRAMAZE TIMPUL.

COMENTARIU

Conducătorii Bisericii ne încurajează să stabilim priorități care sunt în conformitate cu principiile Evangheliei. Vârstnicul Richard G. Scott din Cvorumul celor Doisprezece ne-a învățat: „Puneți-L pe Salvator, învățăturile Sale și Biserica Sa în centrul vieții voastre. Asigurați-vă că toate deciziile sunt în conformitate cu acest standard” (în Conference report, aprilie 1991, p. 43; *Ensign*, mai 1991, p. 34). Mai târziu, vârstnicul Scott ne-a sfătuit: „Cele mai importante priorități din viața voastră să fie Tatăl Veșnic și Preaiubitul Său Fiu – mai importante decât însăși viața, mai importante decât un tovarăș iubit sau decât copiii, sau decât oricine pe acest pământ. Faceți ca voia Lor să fie dorința voastră centrală. Apoi, veți avea tot ceea ce aveți nevoie pentru a fi fericiți” (în Conference report, aprilie 1993, p. 43; sau *Ensign*, mai 1993, p. 34).

Cu o altă ocazie, vârstnicul Scott ne-a avertizat: „O parte din încercările [noastre în viața muritoare] sunt pentru a avea atât de multe lucruri de făcut care ni se par interesante, încât să uităm scopurile principale pentru care suntem aici. Satana lucrează din greu pentru ca lucrurile esențiale să nu se întâmple...”

În momentele liniștite, când vă gândiți la aceasta, recunoașteți ce este deosebit de important în viață și ce nu este. Fiți înțelepți și nu lăsați ca lucrurile bune să ia locul celor care sunt esențiale...

Studiați lucrurile pe care le faceți în timpul care este la dispoziția dumneavoastră, acel timp pe care puteți să-l controlați. Găsiți că este centrat pe acele lucruri care au cea mai mare prioritate și care sunt de cea mai mare importanță? Sau, în mod inconștient, îl petreceți în mod constant cu lucruri neimportante și cu activități care nu au valoare durabilă și nici nu vă ajută să îndepliniți scopul pentru care ați venit pe pământ? Gândiți-vă la perspectiva eternă a vieții, nu numai la ceea ce se va întâmpla azi sau mâine. *Nu renunțați la ceea ce*

vreți cel mai mult în viață pentru lucruri pe care credeți că le vreți acum.

Lucrurile esențiale trebuie să fie îndeplinite în timpul perioadei noastre de testare pe pământ. Ele trebuie să aibă cea mai mare prioritate. Ele nu trebuie sacrificate pentru lucruri de importanță mai mică, chiar dacă acestea sunt bune și sunt realizări care merită” (în Conference report, aprilie 1997, p. 78-79; sau *Ensign*, mai 1997, p. 53-54).

Majoritatea dintre noi simțim din când în când că nu avem îndeajuns timp să facem tot ceea ce trebuie să facem sau ce ne-ar plăcea să facem. Chemările din Biserică, obligațiile față de familie, serviciul, pasiunile și așa mai departe, toate sunt în competiție pentru atenția noastră. Vârstnicul Neal A. Maxwell, care era pe-atunci membru în Președinția celor Șaptezeci, ne-a sfătuit să ne folosim libertatea de a alege „în așa fel încât să facem lucrurile care contează cel mai mult, pentru ca aceste lucruri să nu depindă de lucrurile care contează mai puțin” (*Deposition of a Disciple* [1976], p. 58). Conducătorii Bisericii și ai familiilor trebuie să-și centreze viețile pe comorile cerești, astfel încât să-i poată ajuta și pe alții să facă la fel.

IDEI DE PREDARE

Ne planificăm timpul din aceleași motive pentru care ne planificăm și banii: să ne asigurăm că avem suficient timp de petrecut pentru ceea ce avem nevoie sau ne dorim mai mult.

Explicați că primul pas în planificarea timpului nostru este să aflăm cât timp trebuie să folosim. Întrebați cursanții câte ore sunt într-o săptămână (168). Întrebați-i ce activități *trebuie* să facă în fiecare săptămână (să lucreze, să meargă la școală, să doarmă, să mănânce și așa mai departe), și rugați-i să le enumere pe o foaie de hârtie. Cereți-le să scrie în dreptul fiecărui lucru câte ore petrec cu acea activitate săptămânal și apoi scădeți-le din total. De exemplu, dacă petrec 40 de ore pe săptămână lucrând, le mai rămân 128 de ore. Dacă petrec 8 ore pe zi dormind, le mai rămân 72 de ore pe săptămână. Dacă petrec 3 ore la Biserică în fiecare duminică, le mai rămân 69 de ore.

Când cursanții socotesc totalul, întrebați-i ce activitate le *place* să facă în timpul liber și cereți-le să scrie aceasta pe foaia lor de hârtie. Rugați-i, apoi, să scrie în dreptul fiecărui lucru cât de mult

timp cred ei că trebuie să aloce săptămânal pentru acel lucru și scădeți din total. (Dacă unele activități pe care vor să le facă au fost, de asemenea, incluse pe lista cu lucrurile pe care trebuie să le facă, atunci nu scădeți acele ore de două ori.)

Subliniați că activitățile pe care le prețuim mult nu trebuie neapărat să ne ia cel mai mult timp. De exemplu, putem să petrecem doar câteva minute într-o zi pentru rugăciune, dar rugăciunea poate fi cel mai important lucru pe care îl facem în acea zi.

Acum, dați fiecărui cursant un calendar săptămânal general. Cereți cursanților să se uite la lista lor de activități cu ce *trebuie* să facă și să le însemneze pe calendar. Apoi, rugați-i să scrie activitățile pe care le-ar *plăcea* să le facă în spațiul care rămâne.

Accentuați importanța de a acorda activităților pe care le prețuiesc mai mult, cea mai mare prioritate. Sugerați ca ei să își planifice timp în fiecare săptămână pentru scopurile Bisericii de a proclama Evanghelia, de a-i salva pe cei morți și de a perfecționa sfinții.

Spuneți cursanților că, în calitate de conducători, noi trebuie să ne organizăm timpul astfel încât să trăim în conformitate cu principiile Evangheliei și să-i ajutăm și pe alții să facă la fel.

Explicați că un calendar îi poate ajuta să-și amintească întâlnirile programate și alte angajamente și să țină în echilibru toate activitățile pe care le prețuiesc. Subliniați că un calendar este doar o cale de a programa timpul și încurajați-i să găsească o modalitate care să le convină.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul M. Russel Ballard

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*„Keeping Life’s Demands in
Balance” („Să păstrăm cerințele
vieții în echilibru”) în
Conference report, aprilie
1987, p. 14-18; sau Ensign,
mai 1987, p. 13-16*

Reexaminarea priorităților vieții

Dragii mei frați și surori, de la ultima conferință generală, am simțit în propria mea viață puterea binecuvântărilor preoției și puterea credinței și a

rugăciunilor membrilor Bisericii. Timp de mulți ani, am dat binecuvântări altora. Am postit și m-am rugat pentru sănătatea lor și mi-am exercitat credința pentru recuperarea lor. De curând, în timpul unei boli grele, am fost cel care am beneficiat de asemenea credință, rugăciuni și binecuvântări. Vă mulțumesc, frați și surori, pentru rugăciunile pe care le-ați oferit în folosul meu.

Unul dintre colegii mei mi-a spus că ceva bun va ieși dintr-o asemenea boală. A sugerat că este bine, din când în când, pentru fiecare să facă față încercărilor, mai ales dacă acestea ne fac să avem o introspecție care ne îndreptățește să ne analizăm viețile într-un mod deschis și cinstit. Aceasta este ceea ce am făcut eu.

În seara dinaintea operației mele, doctorii mi-au vorbit despre posibilitatea existenței unui cancer. Când am fost lăsat singur, mintea mi-a fost năpădită de gânduri despre familia mea și slujirea mea în Biserică. Am găsit alinare în rânduielile Evangheliei care mă leagă de familia mea dacă suntem credincioși. Am înțeles că trebuia să-mi rearanjez unele priorități pentru a îndeplini lucrurile care contează cel mai mult pentru mine.

Uneori avem nevoie de o criză personală pentru a accentua în mințile noastre ceea ce prețuim într-adevăr și ceea ce ne este drag nouă. Scripturile sunt pline de exemple de oameni care sunt puși în fața unor crize înainte de a învăța cum să-L slujească mai bine pe Dumnezeu și pe alții. Probabil că, dacă și dumneavoastră v-ați analiza inimile și ați măsura cu curaj prioritățile din viața voastră, ați descoperi, ca și mine, că aveți nevoie de un echilibru mai bun între aceste priorități.

Noi, toți, trebuie să ajungem la o examinare de sine onestă, deschisă, o convingere interioară despre cine și ce dorim să fim.

Trecerea în revistă a legămintelor ne ajută să găsim un echilibru între cerințele vieții

După cum mulți dintre dumneavoastră știți, a face față complexelor și diferitelor încercări ale vieții de zi cu zi, ceea ce nu este o sarcină ușoară, poate distruge echilibrul și armonia pe care o căutăm. Mulți oameni buni cărora le pasă foarte mult încercă din greu să mențină echilibrul, dar câteodată se simt copleșiți și învinși.

O mamă a patru copii mici a spus: „Nu există echilibru în nimic din viața mea. Sunt complet absorbită în încercarea de a-mi crește copiii. De-abia am timp să mă gândesc la orice altceva!”

Un tată tânăr, care simțea presiunea de a fi cel care asigură nevoile familiei, a spus: „Noua mea afacere necesită tot timpul meu. Îmi dau seama că îmi neglijez familia și îndatoririle față de Biserică dar, dacă pot să trec prin încă un an, voi câștiga bani îndeajuns și apoi lucrurile se vor liniști”.

Un elev de liceu a spus: „Auzim atâtea păreri contrastante încât este greu să știi întotdeauna ce este adevărat și ce este greșit”.

De câte ori am auzit această frază: „Nimeni nu știe mai bine ca mine cât este de important să faci sport, dar nu am timp deloc să fac sport” ?

Un părinte singur a spus: „Găsesc că este aproape imposibil să îndeplinesc tot ceea ce trebuie să fac ca să-mi organizez casa și să-mi conduc familia. De fapt, uneori cred că lumea așteaptă prea mult de la mine. Oricât de greu încerc, nu voi mulțumi nicio dată pe toată lumea”.

O altă mamă a patru copii a remarcat: „Lupta mea este între respectul de sine, încredere și sentimentele de autoapreciere și acelea de vină, depresie și descurajare pentru că nu fac tot ce mi se spune că trebuie să fac pentru a ajunge în împărăția celestială”.

Dragi frați și surori, noi toți înfruntăm acest fel de încercări din când în când. Ele sunt experiențe omeneste obișnuite. Multor oameni li se impun cerințe grele, care rezultă din responsabilități părintești, familiale, de serviciu, de Biserică și civice. A ține totul în echilibru poate fi o problemă mare.

O trecere în revistă periodică a legămintelor pe care le-am făcut cu Domnul ne va ajuta la stabilirea priorităților noastre și păstrarea echilibrului în viețile noastre. Această trecere în revistă ne va ajuta să vedem când trebuie să ne pocăim și să ne schimbăm viețile pentru a ne asigura că suntem demni de promisiunile care însoțesc legămintele și rânduielile sacre. Munca pentru salvarea noastră necesită o bună planificare și un efort deliberat și curajos.

Am câteva sugestii care sper că vor fi valoroase pentru aceia dintre dumneavoastră care sunteți preocupați de menținerea echilibrului în cerințele vieții. Aceste sugestii sunt foarte importante;

conceptele lor pot fi trecute ușor cu vederea dacă nu sunteți atenți. Veți avea nevoie de un angajament puternic și o disciplină personală pentru a le încorpora în viața dumneavoastră.

Folosii o perspectivă eternă pentru a stabili priorități

Prima sugestie este să vă gândiți la viața dumneavoastră și să vă stabiliți prioritățile. Găsiți în mod regulat un moment liniștit în care să vă gândiți profund la drumul pe care îl urmați și ce trebuie să faceți ca să ajungeți la destinație. Isus, exemplul nostru, deseori «se ducea în locuri pustii, și Se ruga» (Luca 5:16). Ocazional, și noi trebuie să facem la fel ca să ne reînnoim spiritual, cum a făcut Salvatorul. Scrieți scopurile pe care vreți să le atingeți în fiecare zi. Țineți seama mai ales de legămintele sacre pe care le-ați făcut cu Dumnezeu atunci când vă întocmiți calendarul zilnic.

Stabiliți scopuri rezonabile pe durată scurtă

A doua sugestie este să stabiliți scopuri pe durată scurtă pe care le puteți atinge. Stabiliți scopuri care sunt bine echilibrate – nu prea multe sau prea puține, și nu prea grele sau prea ușoare. Notați-vă scopurile pe care le puteți atinge și lucrați asupra lor în ordinea importanței. Rugați-vă pentru îndrumare divină atunci când vă stabiliți scopurile.

Vă aduceți aminte că Alma a spus că ar dori să fie un înger pentru ca să poată „să [vorbească] cu trâmbița lui Dumnezeu... să cutremure pământul și să [strige] pocăință către fiecare popor!” (Alma 29:1). El a spus apoi: „Dar iată, sunt un om și păcătuiesc în dorința mea; căci ar trebui să fiu mulțumit cu lucrurile pe care Domnul mi le-a dat mie...”

De ce aș dori mai mult decât să fac lucrarea pentru care am fost chemat?” (Alma 29:3, 6).

Fiți responsabili din punct de vedere financiar și stați departe de datorii

A treia sugestie ține de faptul că fiecare are de-a face cu încercări financiare în viață. Controlați nevoile reale și măsurați-le cu grijă împotriva multelor dumneavoastră dorințe în viață, printr-un buget planificat în mod înțelept. Prea multe persoane și familii au acceptat prea multe datorii. Fiți atenți la multele oferte atractive de a împrumuta bani. Este mult mai ușor să împrumuți bani decât să-i dai înapoi. Nu există scurtături către

siguranța financiară. Nu există planuri de deveni bogat în mod rapid și fără prea multă muncă care să funcționeze. Probabil că nimeni nu are nevoie atât de mult de principiul echilibrului în viața lui, cum au cei care simt nevoia să acumuleze „lucruri” în această lume.

Nu vă încredințați banii altora fără a evalua cu grijă orice investiție propusă. Membrii Bisericii noastre au pierdut prea mulți bani încredințându-și altora bunurile lor. După cum văd eu lucrurile, nu cred că vom avea echilibru în viețile noastre până când situația noastră financiară nu este sub control sigur.

Profetul Iacov a spus poporului său: „Prin urmare, nu cheltuiți bani pe ceea ce nu are nicio valoare, nici munca voastră pe ceea ce nu aduce satisfacții. Ascultați-mă cu sârguință și aduceți-vă aminte de cuvintele pe care le-am spus; și veniți către Cel Sfânt al lui Israel și îndestulați-vă cu ceea ce nu pierе și nici nu poate fi corupt și lăsați-vă sufletul să se bucure în abundență” (2 Nefi 9:51).

Dragi frați și surori, amintiți-vă să plătiți întotdeauna o zeciuială integrală.

Clădiți relații apropiate cu familia și prietenii

A patra sugestie este să fiți aproape de soțul sau soția dumneavoastră, de copii, rude și prieteni. Ei vă vor ajuta să păstrați echilibrul în viața dumneavoastră. Într-un studiu recent făcut de Biserică, unor adulți din Statele Unite li s-a cerut să identifice o vreme când au fost foarte fericiți și să descrie experiența. Li s-a cerut, de asemenea, să descrie o vreme în care au fost foarte nefericiți. Pentru majoritatea oamenilor, unul dintre lucrurile care i-au făcut cei mai fericiți sau cei mai triști a fost relația lor personală cu ceilalți. Cel mai puțin importante au fost sănătatea lor personală, serviciul, banii și alte lucruri materiale. Clădiți relații cu familia și prietenii voștri printr-o comunicare deschisă și onestă.

O căsătorie reușită și relații bune de familie pot fi menținute printr-o comunicare blândă, iubitoare și atentă. Amintiți-vă că, deseori, o privire, o otheadă, un semn din cap sau o atingere spun mai mult decât cuvintele. Un bun simț al umorului și o ascultare bună sunt, de asemenea, părți vitale ale unei bune comunicări.

Studiați scripturile

A cincea sugestie este să studiați scripturile. Ele oferă una dintre cele mai bune surse pe care le avem de a fi în contact cu Spiritul Domnului. Una dintre căile prin care mi-am obținut cunoașterea sigură că Isus este Hristosul a fost prin studiul scripturilor. Președintele Ezra Taft Benson i-a chemat pe membrii Bisericii să facă din studiul Cărții lui Mormon un obicei zilnic și un scop pe care să-l urmeze toată viața. Sfatul apostolului Pavel către Timotei este un sfat și pentru fiecare dintre noi. El a scris: „Din pruncie cunoști sfințele scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Isus Hristos.

Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre și să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:15-16).

Odihniți-vă, faceți mișcare și relaxați-vă

A șasea sugestie ține de faptul că mulți oameni, inclusiv eu, avem dificultăți să găsim timp pentru suficientă odihnă, mișcare și relaxare. Trebuie să ne programăm timp în calendarul nostru zilnic pentru aceste activități dacă vrem să ne bucurăm de o viață sănătoasă și echilibrată. Aspectul fizic bun întărește demnitatea noastră și respectul de sine.

„Învățați-vă unul pe altul Evanghelia”

A șaptea sugestie se referă la sfatul profeților, care ne-au învățat de multe ori că membrii familiei trebuie să se învețe unii pe alții Evanghelia, de preferință în timpul serii săptămânale de familie. Această practică de familie se poate pierde ușor, dacă nu suntem foarte atenți. Nu trebuie să pierdem această ocazie specială de „a [ne] învăța unul pe altul doctrina împărăției” (D&L 88:77) care va conduce familiile spre viața veșnică.

Satana lucrează mereu pentru a distruge mărturiile noastre, dar el nu va avea puterea de a ne ispiti sau de a ne perturba mai presus de puterea noastră de a rezista atunci când studiem Evanghelia și trăim conform poruncilor ei.

Rugați-vă des

Ultima mea sugestie este să vă rugați des în particular și împreună cu familia. Părinții trebuie să exercite disciplina cerută pentru a conduce și să motiveze copiii pentru a se aduna împreună pentru

rugăciuni regulate de familie. Tinerii noștri pot să cunoască deciziile cele bune pe care trebuie să le ia zilnic prin rugăciune constantă și sinceră.

Profetul Alma a rezumat importanța rugăciunii în aceste cuvinte: „Ci să vă umiliți înaintea Domnului și să strigați numele Lui sfânt și să vegheați și să vă rugați fără răgaz pentru ca să nu fiți ademiniți mai presus decât ceea ce voi puteți duce și astfel să fiți conduși de către Spiritul Sfânt, devenind umili, blânzi, supuși, răbdători, plini de dragoste și de îndurare” (Alma 13:28). Când sunt în legătură spirituală, îmi dau seama că pot să echilibrez totul în viața mea mult mai ușor.

Faceți toate lucrurile cu înțelepciune și în ordine

Îmi dau seama, dragi frați și surori, că alte suferințe pot fi adăugate la acestea. Totuși, cred că atunci când ne concentrăm pe niște obiective de bază, avem șanse mai mari să putem organiza multele cerințe pe care viața ni le aduce. Amintiți-vă, prea mult din orice lucru în viață ne poate strica echilibrul. În același timp, prea puțin din lucrurile importante, poate face același lucru. Regele Beniamin ne-a sfătuit: „Vedeți ca toate aceste lucruri să fie făcute în înțelepciune și ordine” (Mosia 4:27).

Adesea, lipsa unei direcții clare și a unui scop poate duce la pierderea timpului și energiei noastre și contribuie la lipsa de echilibru din viețile noastre. O viață care se dezzechilibrează este ca o roată de la mașină care este dezzechilibrată. Va face funcționarea mașinii grea și nesigură. Roți în echilibru perfect pot să facă drumul lin și confortabil. Așa este și cu viața. Călătoria prin viața muritoare poate fi mai lină atunci când ne străduim să stăm în echilibru. Scopul nostru principal este să căutăm „nemurirea și viața veșnică” (Moise 1:39). Cu acest scop în minte, de ce să nu eliminăm din viețile noastre lucrurile care ne ispitesc și ne consumă gândurile, sentimentele și energia, fără să ne ajute să ne atingem acel scop?

Ajutați, în loc să puneți obstacole

Doar un cuvânt pentru conducătorii Bisericii: Fiți atenți să cereți de la membri numai ceea ce îi va ajuta să obțină viața veșnică. Pentru ca membrii Bisericii să fie capabili să aibă o viață echilibrată, conducătorii Bisericii trebuie să se asigure că nu cer atât de mult de la membri încât aceștia

să nu aibă timp să-și îndeplinească scopurile lor personale și familiale.

Faceți cât de mult puteți în fiecare zi

Nu cu mult timp în urmă, unul dintre copiii mei mi-a spus: „Tată, uneori mă întreb dacă voi reuși să-mi ating scopurile”. Răspunsul pe care i l-am dat ei este același pe care vi l-aș da vouă dacă ați avea aceleași sentimente. Trebuie doar să faceți cât puteți de mult în fiecare zi. Faceți lucrurile de bază și, înainte să vă dați seama, viața dumneavoastră va fi plină de înțelegere spirituală care vă va confirma că Tatăl vostru Cereșe vă iubeste. Când o persoană cunoaște aceasta, atunci viața va fi plină de scop și de însemnătate, lucru care va face mai ușor de menținut echilibrul.

Trăiți fiecare zi cu bucurie în inimă, dragi frați și surori. Mărturisesc cu umilință că viața poate fi minunată, în numele lui Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Ce putem face pentru a ne încuraja pe noi înșine și pe cei pe care îi conducem pentru a ne evalua prioritățile și a căuta echilibrul în viețile noastre?
- Ce rol pot juca încercările în motivarea noastră de a ne evalua viețile?
- Care credeți că trebuie să fie cele mai mari cinci sau șase priorități din viața dumneavoastră? Trebuie să se schimbe aceste priorități odată cu vârsta și experiența? De ce da sau de ce nu? Care priorități sunt flexibile?
- Faceți o listă cu scopuri temporale, iar apoi una cu cele spirituale. Combinați listele în conformitate cu prioritățile. Ce lecții putem învăța din acest exercițiu?
- Ce pericol există în urmărirea scopurilor spirituale în vreme ce le ignorăm pe cele fizice?
- Discutați sfatul regelui Beniamin: „Vedeți ca toate aceste lucruri să fie făcute în înțelepciune și ordine” (Mosia 4:27).
- În ce fel putem noi, în calitate de conducători ai Bisericii, să ne asigurăm că toate programele și activitățile ajută la întărirea familiilor și sprijină părinții în datoria lor de a preda Evanghelia în casele lor, și nu îi distrag de la îndeplinirea acelei îndatoriri?

SĂ CINSTIM PREOȚIA ȘI CALITATEA DE FEMEIE

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii Bisericii și ai familiilor trebuie să lucreze în armonie cu principiile preoției.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Împărăția lui Dumnezeu este guvernată de preoție.
2. Trebuie să cinstim preoția și trebuie să cinstim calitatea de femeie.
3. Conducătorii trebuie să-i respecte pe cei chemați să prezideze în împărăția Domnului.

CONCEPTUL 1. ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE GUVERNATĂ DE PREOȚIE.

COMENTARIU

Președintele David O. McKay ne-a învățat: „Cea mai bună garanție pentru unitate și tărie pe care o avem în Biserică se găsește în preoție, cinstind-o și respectând-o. O, frații mei – președinți de țărâși, episcopi de episcopii și voi, toți, care dețineți preoția – Dumnezeu să vă binecuvânteze în conducerea dumneavoastră, în responsabilitatea dumneavoastră de a îndruma, de a binecuvânta, de a alina oamenii asupra cărora ați fost desemnați să prezidați și să-i vizitați! Îndrumați-i să se îndrepte spre Domnul și să caute inspirație pentru a trăi astfel încât să se poată ridica deasupra lucrurilor și ideilor josnice și mârșave și să trăiască pe tărâmul spiritual” (în Conference Report, octombrie 1967, p. 6).

Vârșnicul M. Russell Ballard, un membru al Cvorumului celor Doisprezece, a explicat: „Deținerea preoției este mai mult decât doar o binecuvântare. Acest lucru aduce cu sine responsabilități semnificative, cum ar fi aceea de a purta de grijă Bisericii; de a cinsti toate femeile, în special soțiile noastre, mamele noastre, fiicele noastre, surorile noastre; de a vizita casa fiecărui membru,

îndemnându-l pe fiecare «să se roage cu glas tare și în secret și [să participe] la toate îndatoririle familiei» [D&L 20:47] și să «[fie] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile» [Mosia 18:9]” (în Conference Report, octombrie 1997, p. 50-51; sau *Ensign*, noiembrie 1997, p. 37).

Vârșnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece, și-a depus mărturia: „Proclamăm aceste adevăruri eterne întregii omeniri: «Preoția lui Melhisedec deține dreptul la președinție și are putere și autoritate asupra tuturor oficiilor Bisericii, în toate epocile lumii» (D&L 107:8). Această putere deține «cheile tuturor binecuvântărilor spirituale ale Bisericii» (D&L 107:18). Fie ca noi să cinstim cu desăvârșire această preoție” (în Conference Report, aprilie 1993, p. 53; sau *Ensign*, mai 1993, p. 41).

IDEI DE PREDARE

Invitați doi sau trei cursanți care lucrează pentru diferite organizații (de exemplu, pentru magazine sau companii) să descrie felul în care acestea sunt organizate. În ce fel primesc autoritate oamenii din cadrul organizației pentru a-și îndeplini munca?

Întrebați în ce fel este Biserica structurată și de unde și-a primit autoritatea.

Puteți cere unui voluntar să deseneze o diagramă care să reprezinte felul în care sunt organizate o episcopie, o ramură sau un țărș. Rugați voluntarul să explice diagrama. Sau ați putea invita un fost misionar să descrie felul în care o misiune este structurată și avantajele acelei organizații în îndeplinirea lucrării Domnului.

Întrebați:

- În ce fel le poartă de grijă membrilor conducătorii preoției la diferite niveluri?
- Cât de mult succes ar avea Biserica, dacă autoritatea preoției ar fi îndepărtată pe neașteptate? De ce?

Explicați că, din când în când, Domnul îi inspire pe conducătorii Bisericii pentru a face schimbări organizatorice pentru a întâmpina nevoile Bisericii aflate în continuă dezvoltare.

CONCEPTUL 2. TREBUIE SĂ CINȘTIM PREOȚIA ȘI TREBUIE SĂ CINȘTIM CALITATEA DE FEMEIE.

COMENTARIU

Vârșnicul Russell M. Nelson a explicat: „Aceasta este Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. El, Cel care stă la cârma Bisericii Sale restaurate, și-a organizat preoția Sa astfel încât «fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii» (D&L 1:20). Remarcabil! El a ales să ne cinștească pe noi cu preoția Sa. Așa Îl cinștim și noi pe El, cinstindu-I preoția – atât puterea ei, cât și pe cei care o dețin. Procedând astfel, bărbați, femei și copii din toată lumea vor fi binecuvântați. Cinstind preoția, cultivăm respect, respectul promovează reverență, iar reverența invită revelația” (în Conference Report, aprilie 1993, p. 49; sau *Ensign*, mai 1993, p. 38).

Președintele N. Eldon Tanner, fost consilier în Prima Președinție, a spus: „Niciun bărbat, tânăr sau bătrân, care deține preoția lui Dumnezeu, nu poate să cinștească această preoție fără să cinștească și să respecte calitatea de femeie. Orice tânăr băiat ar trebui să fie pregătit să protejeze virtutea unei femei cu prețul vieții sale dacă este nevoie și niciodată să nu simtă vinovăția de a pofti o femeie sau de a face ceva care ar înjosi-o sau ar face-o să-și piardă virtutea. Fiecare tânără fată are dreptul să se simtă în siguranță atunci când merge la întâlnire cu un tânăr băiat ce deține preoția, știind că el o va respecta și o va proteja

în orice fel” (în Conference Report, aprilie 1973, p. 124; sau *Ensign*, iulie 1973, p. 95).

Președintele Spencer W. Kimball ne-a reamintit: „În seara aceasta doresc să le vorbesc fraților deținători ai preoției, adunați în sute de locații din întreaga lume, și să le reamintesc că «am fost binecuvântați cu toții să avem în viețile noastre femei speciale care au avut o influență profundă și de durată asupra noastră. Contribuția lor a fost și este importantă pentru noi [frații] și este un lucru care va avea o valoare eternă pentru noi». (Vezi *Ensign*, noiembrie 1979, p. 48). Doresc să accentuez acest lucru în această dimineață. Nu pot să îtipăresc suficient de mult în mințile noastre înaltul loc de cinste și respect pe care soțiile, mamele, surorile și fiicele noastre îl dețin în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (în Conference Report, octombrie 1979, p. 6-7; sau *Ensign*, noiembrie 1979, p. 5).

IDEI DE PREDARE

Întrebați surorile ce ar trebui să facă bărbații pentru a-și cinși preoția și discutați pe seama răspunsurilor lor. Întrebați-i pe frați în ce fel pot cinși deținătorii preoției calitatea de femeie.

Ce binecuvântări le revin femeilor datorită autorității preoției? (Răspunsurile ar trebui să includă rânduiele ale Evangheliei.)

Rugați-i pe cursanți să citească D&L 121:34-46 și să enumere principii de conducere care se aplică tuturor conducătorilor din cadrul Bisericii și al familiei.

CONCEPTUL 3. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ-I RESPECTE PE CEI CHEMAȚI SĂ PREZIDEZE ÎN ÎMPĂRĂȚIA DOMNULUI.

COMENTARIU

Președintele David O. McKay ne-a sfătuit: „Recunoașteți-i pe cei care prezidează asupra dumneavoastră și, când este nevoie, cereți-le sfatul. Însuși Salvatorul a recunoscut această autoritate pe pământ. Vă amintiți, poate, experiența pe care a avut-o Pavel chiar în timp ce se apropia de Damasc având scrisori în buzunarul său pentru a-i aresta pe toți care credeau în Isus Hristos. Deodată, o lumină a strălucit în jurul lui și a auzit un glas care zicea: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?»

Iar Saul a zis: «Doamne, ce vrei să fac?». Iar Domnul i-a zis: «Scoală-te, [...] intră în cetate, și

ți se va spune ce trebuie să faci» (Faptele apostolilor 9:4, 6).

El i-ar fi putut spune lui Saul în câteva cuvinte ce trebuia să facă, dar în Damasc era o ramură a Bisericii, prezidată de către un bărbat umil numit Anania, iar Isus a recunoscut acea autoritate...

Iată o lecție din care cu toții, noi cei din Biserică, putem învăța. Să recunoaștem și noi autoritățile locale! Episcopul ar putea fi un bărbat modest. Unii dintre dumneavoastră ați putea crede că sunteți mai presus de el, și poate că sunteți, dar lui îi este dată autoritatea direct de la Tatăl nostru din Ceruri. Recunoașteți-o. Cereți sfatul său și sfatul președintelui dumneavoastră de țară. Dacă ei nu pot răspunde greutăților sau problemelor dumneavoastră, vor scrie Autorităților generale și vor obține sfatul necesar. Recunoașterea autorității este un principiu important” (în Conference Report, octombrie 1967, p. 6-7).

IDEI DE PREDARE

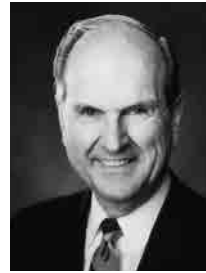
Întrebați dacă cineva a participat la o conferință generală. Dacă cineva a fost, întrebați ce face congregația atunci când intră președintele Bisericii. (Se ridică și face liniște până când el se așează.) De ce se comportă congregația în felul acesta?

Discutați următoarele întrebări:

- De ce ar fi nepotrivit să cereți sfaturi de la un conducător al preoției al unui prieten dintr-o altă episcopie sau dintr-un alt țară, în loc să le cereți de la conducătorul dumneavoastră local?
- Ce lecții putem învăța din experiența lui Pavel din Faptele apostolilor 9:6? (vezi comentariul).
- Președintele de țară anunță că duminica viitoare, în episcopia dumneavoastră, va fi susținut un nou episcop. Cunoașteți mai mulți membri din cadrul episcopiei dumneavoastră despre care știți că ar fi niște episcopi excelenți. Spre surprinderea dumneavoastră, președintele de țară îl cheamă pe un bărbat despre care nu credeți că ar fi un conducător puternic. Ce ar trebui să faceți? De ce este important să-i susținem tot timpul pe cei pe care îi cheamă Domnul?
- Un prieten are o întrebare referitoare la o doctrină și se gândește să-i scrie unei autorități generale deoarece crede că aceasta va fi cea mai bună sursă pentru un răspuns. Ce este greșit în cazul acesta?

- De ce este zicala următoare adevărată: „Un conducător mare este în primul rând un supus mare”?

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârșnicul Russell M. Nelson

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*„Honoring the Priesthood”
(„Să cinstim preoția”), în
Conference Report, aprilie
1993, p. 49-53; sau Ensign,
mai 1993, p. 38-41).*

Să cinstim preoția

Dragi frați, despre subiectul pe care am să-l abordez, s-a scris relativ puțin¹. Totuși, se așteaptă ca noi, toți, să știm despre el. Mă refer la cinstirea preoției.

Aceasta este Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. El, Cel care stă la cârma Bisericii Sale restaurate, Și-a organizat preoția Sa astfel încât „fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii” (D&L 1:20). Remarcabil! El a ales să ne onoreze cu preoția Sa. Așa Îl onorăm și noi pe El, onorându-I preoția – atât puterea sa, cât și pe cei care o dețin. Făcând astfel, bărbați, femei și copii din toată lumea vor fi binecuvântați. Cinstind preoția, cultivăm respect, respectul promovează reverență, iar reverența invită revelația².

Președintele Ezra Taft Benson ne-a rugat în mod specific să urmăm protocolul convenit preoției – principii, a subliniat el, „pe care mulți dintre noi le-am învățat prin observare în timp ce-i ascultam pe frații mai în vârstă”. El a spus: „Protocolul include o practică de mult stabilită, ce prescrie supunere totală față de... o ordine de procedură corectă”³. Îl voi cita pe președintele Benson și îi voi cita pe alți conducători, deoarece, după cum veți observa, o mare parte a mesajului meu ține de acel protocol.

Tipuri de organizații

Între Biserica Domnului și instituțiile create de mâna omului există atât diferențe ce țin de rânduiri, cât și diferențe organizatorice. Bărbați și femei pot forma asocieri comune care să le servească

nevoile, asocieri guvernate de prevederi care sunt acceptate de comun acord. Totuși, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu este nici democrație, nici republică. A Lui este o împărăție – împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Biserica Lui este o Biserică ierarhică (o organizație creată pe niveluri de autoritate în care fiecare conducător primește instrucțiuni și raportează unui conducător aflat într-un oficiu mai înalt) ce are la conducere autoritatea supremă.

Domnul îi îndrumă pe slujitorii Săi unși. Ei mărturisesc întregii lumi că Dumnezeu a vorbit din nou. Cerurile s-au deschis. O legătură vie s-a format în zilele noastre între cer și pământ.

Acea autoritate supremă este susținută de o fundație durabilă, însoțită de un model organizatoric stabilit din vechime: Isus Hristos este piatra din capul unghiului, iar apostolii, profeții și toate darurile, puterile și binecuvântările care au caracterizat Biserica în timpurile din vechime sunt prezente și astăzi (vezi 1 Corinteni 12:28).

Conducători și titluri

Instituțiile laice și cele spirituale au tipare de conducere diferite. Organizațiile create de om sunt guvernate de către oficiali care dețin titluri ce desemnează rangul sau realizările. Unui ofițer din cadrul armatei, judecător, senator, doctor sau profesor i se adresează în mod convenit după titlu.

Îi cinstim în mod cuviincios pe cei care au obținut asemenea poziții.

Spre deosebire de aceste organizații, împărăția lui Dumnezeu este guvernată prin autoritatea preoției. Aceasta nu este conferită pentru onoare, ci pentru o chemare de slujire. Titlurile preoției nu sunt create de om; nu sunt nici decorative și nici nu exprimă stăpânirea. Ele denotă numirea de a sluji în lucrarea Domnului. Suntem chemați, susținuți și rânduiți – nu de către noi înșine, ci „prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea de a predica Evanghelia și de a administra rânduielile acesteia” (Articolele de credință 1:5; vezi, de asemenea, Evrei 5:4).

Titlurile ce aparțin de sfânta preoție merită cea mai deosebită considerație și cel mai profund respect. Fiecare membru al Primei Președinții este numit și chemat „președinte” (vezi D&L 107:22). Titlul de *președinte* este, de asemenea, folosit atunci când se face referire la președinția unui țărșu sau a unei misiuni și la un președinte de cvorum

sau de ramură. Titlul de *apostol* este sacru. A fost conferit de către Dumnezeu și aparține doar celor care au fost chemați și rânduiți „martori speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea” (D&L 107:23). Un apostol vorbește în numele Celui căruia Îi este martor special. Acest titlu sacru nu este folosit în situații obișnuite de adresare. Titlul preferat pentru unul dintre Cei Doisprezece este *vârșnic* sau *frate*.

Titlul de *episcop* face, de asemenea, referire la președinție; episcopul este președintele Preoției aaronice din cadrul episcopiei sale și înaltul preot care prezidează în organizația episcopiei. Când ne referim la el, îl numim în mod respectuos „episcop”.

Vârșnic este un titlu sacru împărțit de toți cei care dețin Preoția lui Melhisedec.

Sfat general

Permiteți-mi să ofer un sfat de natură generală, însoțit, pentru început, de o remarcă referitoare la autoritățile generale. Le recunoaștem ca fiind unelte în mâinile Domnului, deși ne dăm seama că sunt ființe obișnuite. Au nevoie de câte-o tunsoare, de servicii de spălătorie și, uneori, au nevoie să li se reamintească anumite lucruri, la fel ca oricui altcuiva. Pentru a ilustra acest lucru, președintele Benson ne-a împărțit, odată, o întâmplare. A spus:

„Orson F. Whitney... a fost un bărbat foarte introspectiv. Într-o zi, în timp ce călătorea cu trenul, era așa de absorbit de gândurile sale, încât nu a observat că trenul trecuse de stația unde trebuia să coboare. Așa că a trebuit să [fie condus] înapoi unde ar fi trebuit să ajungă. Între timp, președintele de țărșu a tot așteptat... într-un final, când a ajuns la concluzia că, mai mult ca sigur, ceva i se întâmplase fratelui Whitney și că acesta nu avea să ajungă la timp... a început întrunirea. În timp ce vârșnicul Whitney se apropia, el a fost întâmpinat cu imnul de deschidere «Voi, suflete simple care vă rătăciți» ”⁴.

Cinstim un asemenea bărbat datorită chemării sale extraordinare. Acțiunile sale îndeplinite în mod oficial sunt valabile atât pe pământ, cât și în cer. Îmi amintesc bine de momentul în care am întâlnit pentru prima oară una dintre autoritățile generale. Am avut un sentiment pe care nu-l pot descrie. Deși eram doar un băiat, imediat – aproape instinctiv – m-am ridicat în picioare. Chiar și acum simt același lucru atunci când unul dintre frați intră într-o încăpere. O autoritate generală este un oracol al lui Dumnezeu.

Vorbim deseori despre *cheile* autorității preoției. Cincisprezece bărbați în viață – Prima Președinție și Cei Doisprezece – au fost rânduiți în calitate de apostoli și li s-au conferit asupra lor *toate* cheile autorității preoției. Președintele Gordon B. Hinckley a explicat recent:

„Numai Președintele Bisericii are dreptul de a folosi [acele chei] în deplinătatea lor. El poate delega folosirea diferitelor chei unuia sau mai multor frați din Cvorumul celor Doisprezece...

O asemenea putere a fost oferită de către președintele Benson consilierilor săi și Celor Doisprezece în acord cu diferitele responsabilități ce le-au fost delegate”⁵.

Sub desemnarea venită din partea Primei Președinții și a Celor Doisprezece, autoritățile generale conferă chei corespunzătoare președinților de țărushi și de misiuni care, la rândul lor, conferă cheile necesare episcopilor și președinților de cvorum și de ramură.

Fiecărui bărbat care deține preoția îi este desemnat un conducător iubitor deoarece „casa Mea este o casă a ordinii, spune Domnul Dumnezeu, și nu o casă de confuzie” (D&L 132:8).

Acea ordine definește, de asemenea, limitele revelației. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că „este contrar organizării lui Dumnezeu ca vreun membru al Bisericii sau oricine altcineva, să primească instrucțiuni pentru cei care au o autoritate mai mare decât a lor”⁶. Același principiu exclude primirea de revelații pentru oricine este în afara grupului de oameni pentru care persoana are autoritate sau asupra căreia prezidează.

Cinstirea preoției înseamnă, de asemenea, cinstirea propriei chemări de a sluji. Câteva lucruri de făcut și de evitat ar putea fi utile:

- **învățați** să acceptați sfaturi. Căutați îndrumare de la acei oameni care prezidează asupra dumneavoastră și primiți-o cu inima deschisă;
- **nu vorbiți** conducătorii Bisericii de rău;
- **nu râvniți** la chemarea sau la poziția unei persoane;
- **nu considerați** că știți mai bine decât autoritatea care prezidează cine ar fi trebuit să fie chemat;
- **nu refuzați** nicio ocazie de a sluji;
- **nu renunțați** la nicio chemare. **Informați-i** pe conducători de schimbările din viața dumneavoastră, și păstrați-vă credința că acei

conducători vor analiza toate aspectele când se vor ruga pentru a lua în considerare timpul potrivit pentru eliberarea dumneavoastră.

Atât cel care cheamă, cât și cel care primește o chemare vor fi considerați responsabili pentru faptele și deciziile lor. Îl citez pe vârstnicul James E. Talmage:

„Cei prin care chemarea a venit la el... sunt la fel de răspunzători pentru faptele lor, cum este el pentru ale lui; și de la fiecare se va cere o dare de seamă strictă și personală pentru administrarea sa, un raport complet al slujirii sau a neglijării, a utilizării sau a abuzării de care a dat dovadă în administrarea ce i-a fost încredințată cu încredere”⁷.

Unele aspecte ale preoției *nu* sunt legate de poziție sau titlu. De exemplu, autoritatea de a oferi o binecuvântare a preoției depinde doar de rânduire și demnitate. Domnul nu-i va priva de binecuvântări pe niciunul dintre copiii Săi din pricina faptului că un deținător al preoției cu o anumită chemare nu a fost prezent. Fiecare vârstnic din cadrul Bisericii deține aceeași preoție ca și președintele Bisericii.

Dragi frați, vă rog să țineți minte: cel mai înalt grad de glorie este disponibil numai prin acel ordin al preoției legat de noul și nepieritorul legământ al căsătoriei (D&L 131:1-4). De aceea, prioritatea cea mai mare în cinstirea preoției este cinstirea soției dumneavoastră eterne.

Sfat aparte

Acum doresc să vă ofer un sfat aparte. **Soți și tați:** modelați, împreună cu soția dumneavoastră, comportamentele din cămin. Stabiliți obiceiul rugăciunii. Rugați-vă cu glas tare în mod regulat pentru conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare, atât pentru cei locali, cât și cei generali. Bunele maniere de-acasă și comportamentul pios de la Biserică vor fi copiate de către membrii familiei dumneavoastră. Ajutați-i pe cei pe care-i iubiți să urmeze procedurile corespunzătoare atunci când caută îndrumare. Învățați-i că sfaturile trebuie obținute de la părinții demni de încredere și de la conducătorii de pe plan local, nu de la autoritățile generale. Pentru a reafirma această procedură, Prima Președinție a trimis de șase ori în ultimele două decenii o scrisoare ce a rămas aproape neschimbată.

Taților, dumneavoastră înțelegeți principiul *temporal* de a vă bizui pe forțele proprii și încercați să asigurați provizii pentru un an de zile, depozitate acasă. Aveți în vedere, de asemenea, nevoia de

hrană și siguranță *spirituală* – nu doar pentru un an, ci pentru toată viața – depozitată, de asemenea, acasă. Un tată demn trebuie să fie primul care să aibă ocazia de a oferi binecuvântări membrilor familiei sale. Pe măsură ce timpul va trece, fiii săi vor putea fi, apoi, hrăniți de acea rezervă spirituală, demni să ofere binecuvântări familiilor proprii și părinților lor.

Acum, mă adresez tinerilor băieți care dețin Preoția aaronică (sau pregătitoare): dacă o veți cinsti, vă veți pregăti și veți fi demni pentru o chemare de a fi misionar, vă promit că veți „vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul” și veți duce lumina Sa sufletelor care o caută. Lor le veți fi asemenea unui înger slujitor, păstrat cu dragoste în minte pentru totdeauna. (Vezi D&L 13.)

Deși mă voi adresa în continuare iubiților noștri **președinți și episcopi**, principiile se aplică tuturor. Atunci când cineva care prezidează la un nivel mai înalt vine la o adunare unde prezidați dumneavoastră, vă rog să vă consultați imediat cu acea persoană pentru a fi instruit. Aflați-i dorințele. Asigurați-vă că-i alocați timpul potrivit pentru a transmite un mesaj. O povestire relevantă a fost relatată cândva de către vârstnicul James E. Faust:

„Acum ceva vreme, am aflat de supărarea pe care membrii unui țărșuș din această vale au simțit-o atunci când președinția țărșușului lor a fost reorganizată. Autoritatea care prezida era unul dintre cei mai respectați și unici apostoli din întreaga istorie a Bisericii. Vârstnicul LeGrand Richards avea pe atunci mai bine de nouăzeci de ani, dar era ager și atent. În timpul conferinței, persoanele de pe plan local care fuseseră chemate să vorbească au ocupat majoritatea timpului. Drept rezultat, vârstnicului Richards i-au rămas doar zece sau cincisprezece minute din adunare. Ce a făcut el? A depășit programul? Nu. A depus o scurtă mărturie și a încheiat adunarea la timp.

Membrii țărșușului nu au vrut în mod neapărat să se depășească programul... Au fost, totuși, supărați, din pricina faptului că membrii locali, care ar fi avut alte ocazii să-i audă vorbind pe conducătorii lor locali, urmau să nu mai aibă, și, de altfel, nu au mai avut vreodată, ocazia de a-l auzi vorbind pe acest venerabil apostol. Pe scurt, vorbitorii nu au respectat autoritatea care prezidează”⁸.

După ce o autoritate generală se adresează congregației, nimeni nu mai vorbește după aceasta.

Președinți și episcopi, după ce adunarea se încheie rămâneți alături de conducătorul care prezidează până când vi se permite să vă depărtați. Poate va simți că trebuie să ofere învățături sau îndrumări suplimentare. Și puteți, de asemenea, preveni probleme. De exemplu, dacă un membru adresează o întrebare conducătorului dumneavoastră care nu ar trebui adresată acestuia, dumneavoastră sunteți acolo pentru a răspunde.

Acum, câteva remarci despre înaltul consiliu al țărșușului. Nu are președinte. Nu are nicio autonomie și se întrunește, chiar și atunci când este împărțit în comitete, doar la cererea președinției țărșușului. Deși înalții consilieri se pot așeza în ordinea chemării lor în consiliu, niciun membru nu are calitate de senior față de altul.

Spre deosebire de aceștia, **calitatea de senior** este prezentă în rândurile apostolilor rânduiți – chiar și atunci când se intră sau se iese dintr-o încăpăre. Președintele Benson ne-a relatat următoarea întâmplare:

„Acum [câțiva] ani, vârstnicul Haight i-a acordat o atenție specială președintelui Romney în timp ce se aflau în camera de sus a templului. Dintr-un motiv sau altul, președintele Romney zăbovea în interiorul camerei, iar [vârstnicul Haight] nu voia să iasă pe ușă înaintea dumnealui. Atunci când președintele Romney [i-]a făcut semn să iasă primul, vârstnicul Haight a răspuns: «Nu, domnule președinte, dumneavoastră primul».

Președintele Romney i-a răspuns cu umor: «Ce s-a întâmplat, David? Îți este teamă că o să fur ceva?»⁹.

Un asemenea respect de la un apostol junior la unul senior este consemnat în Noul Testament. Atunci când Simon Petru și Ioan cel preaiubit au alergat să cerceteze vestea că trupul răstignit al Domnului ar fi fost luat din mormânt, Ioan, fiind mai tânăr și mai iute, a sosit primul, dar nu a intrat. El l-a așteptat pe apostolul senior care a intrat primul în mormânt. (Vezi Ioan 20:2-6). Calitatea de senior în rândurile apostolilor a fost de mult timp mijlocul prin care Domnul desemnează înaltul Său preot care prezidează.

Mustrea și pocăința

Fraților, aceste chestiuni sunt importante. Cu mai bine de un secol și jumătate în urmă, Domnul a muștrat sever poporul Său. Acestea sunt cuvintele Lui:

„Adevărat, condamnarea rămâne asupra voastră, cei care sunteți desemnați să conduceți Biserica Mea... și, de asemenea, asupra Bisericii; și trebuie să existe pocăință și transformare spirituală în rândurile voastre, în toate lucrurile, în exemplele voastre înaintea Bisericii și înaintea lumii, în tot comportamentul vostru, în toate obiceiurile și deprinderile, și salutările voastre; acordându-i fiecărui om respectul cuvenit prin oficiul, chemarea și preoția pe care Eu, Domnul, vi le-am desemnat și la care v-am rânduit”¹⁰.

Dacă printre noi există cineva care se face vinovat pentru că tratează cu ușurință aceste lucruri sacre, ne putem pocăi și putem lua hotărârea de a cinsti preoția și pe cei cărora Domnul le-a încredințat cheile ei.

Dragi frați, proclamăm aceste adevăruri eterne întregii omeniri: „Preoția lui Melhisedec deține dreptul la președinție și are putere și autoritate asupra tuturor oficiilor Bisericii, în toate epocile lumii” (D&L 107:8). Această putere deține „cheile tuturor binecuvântărilor spirituale ale Bisericii” (D&L 107:18). Mă rog ca noi să cinstim cu desăvârșire această preoție, în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. Cititorul poate să studieze mesajul lui James E. Talmage, „The Honor and Dignity of Priesthood”, din compilația lui James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 volume (Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975), 4:305-309.
2. Președintele George Q. Cannon a spus: „[Dacă îl vom cinsti pe președintele Bisericii], ne vom apropia mai mult de Tatăl și vom trăi astfel încât să putem primi de la El revelație personală, astfel încât cunoașterea Spiritului va fi în inimile noastre, astfel încât vocea adevăratului Păstor ne va suna atât de cunoscută încât, atunci când o vom auzi, o vom recunoaște... Acesta este privilegiul sfinților din zilele din urmă, iar bărbatul sau femeia din cadrul acestei Biserici care nu trăiește astfel încât să se bucure de acest privilegiu nu va reuși să fie ceea ce ar trebui să fie” (în *Journal of Discourses*, 19:110).
3. „The Unique Commission of a General Authority” (cuvântare rostită la o adunare de instruire a autorităților generale, 2 octombrie 1985), p. 5.
4. „Commission”, p. 1.

5. În Conference Report, octombrie 1992, p. 77; sau *Ensign*, noiembrie 1992, p. 54.
6. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, selecitate de Joseph Fielding Smith (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938), p. 21.
7. *Messages of the First Presidency*, 4:306.
8. James E. Faust, „A Seventy Is a General Authority” (cuvântare rostită la o sesiune specială de instruire a Celor Șaptezeci, 29 septembrie 1987), p. 4.
9. „Commission”, p. 9.
10. *History of the Church*, 2:177.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Ce trebuie să faceți dacă dumneavoastră prezi-dați o adunare și o persoană cu autoritate mai mare decât a dumneavoastră se alătură, pe neașteptate, adunării?
- Analizați următoarea afirmație: „Conducătorii locali ai Bisericii sunt numiți în chemări atât pentru contribuția lor, cât și pentru ceea ce pot învăța prin slujirea lor”.
- Ce reprezintă *cheile preoției*? Cine hotărăște cine și ce chei deține?
- Din ce motive credeți că vârstnicul Nelson ne-a sugerat acea listă ce cuprinde lucruri *de făcut și de evitat*?
- Care dintre următoarele afirmații credeți că este adevărată? (Explicați-vă răspunsurile.)
 - Conducătorii preoției sunt chemați să conducă oamenii.
 - Conducătorii preoției sunt chemați să slujească oamenii.
 - Conducătorii preoției sunt oameni obișnuiți, asemenea dumneavoastră și mie.
- Discutați despre rolul de conducere al femeilor din cadrul Bisericii.
- Ce calități care pot influența copiii să facă ceea ce este drept au mamele bune? Ce rol de conducere au mamele în împărăția Domnului?
- Discutați în ce fel se referă versetele 47-48 din Alma 56 la influența pe care mamele o au asupra copiilor lor.
- Numiți surori care au avut o influență pozitivă în viața dumneavoastră (de exemplu, conducătoarele Societății Primare, învățătoarele Școlii de duminică sau învățătoarele vizitatoare) și descrieți experiențele pe care le-ați avut cu ele.

SĂ-I AJUTĂM PE ALȚII SĂ SE ANGAJEZE CU SÂRGUINȚĂ

„Pentru că, iată, nu este bine ca Eu să poruncesc în toate lucrurile; pentru că acela care trebuie constrâns în toate lucrurile este un slujitor leneș și nu un slujitor înțelept; de aceea, el nu primește răsplată.

Adevărat vă spun, oamenii trebuie să se angajeze cu sârguință într-o cauză bună, și să facă multe lucruri de bunăvoie, și să realizeze multă dreptate;

Pentru că ei au în ei puterea de a acționa prin ei înșiși” (D&L 58:26-28).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii trebuie să-i ajute pe cei pe care îi slujesc „să se angajeze cu sârguință într-o cauză bună”.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii trebuie să-i încurajeze pe cei pe care îi slujesc să devină mai asemănători lui Hristos și să ajute la clădirea împărăției lui Dumnezeu.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ-I ÎNCURAJEZE PE CEI PE CARE ÎI SLUJESC SĂ DEVINĂ MAI ASEMĂNĂTORI LUI HRISTOS ȘI SĂ AJUTE LA CLĂDIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU.

COMENTARIU

Rolul conducătorilor Bisericii și ai familiei este de a-i ajuta pe oameni să devină mai asemănători lui Isus Hristos și de a clădi împărăția lui Dumnezeu. Ar fi ideal ca fiecare „să se angajeze cu sârguință” în aceste activități, făcând „multe lucruri de bunăvoie” (D&L 58:27). În realitate, conducătorii trebuie să ofere, deseori, o oarecare motivație.

A motiva înseamnă a încuraja, a inspira, a activa, a influența, a îndemna, a stimula pe cineva să facă fapte bune. Vezi lista de motive pe care le au oamenii pentru a sluji a vârstnicului Dallin H. Oaks (p. 38-39). Conducătorii Bisericii și ai familiilor ar putea face apel la câteva dintre aceste motive pe măsură ce ajută oamenii să se angajeze cu sârguință în punerea în practică a acestor principii ale Evangheliei.

Vârstnicul Gene R. Cook, un membru din Cvorumul celor Șaptezeci, a scris: „Dragostea este o motivație divină; Îl motivează pe Domnul și, astfel, trebuie, de asemenea, să ne motiveze și pe noi. În mod aparte, acest lucru trebuie să se întâmple în

relația cu familiile noastre” (*Raising Up a Family to the Lord* [1993], p. 176).

Conducătorii îi pot motiva deseori pe cei pe care îi conduc prin simplul fapt că le predau adevărurile Evangheliei. Mulți dintre noi sunt motivați să facă bine de credința pe care o au în Tatăl Ceresc și planul Său al salvării. Vârstnicul Marion G. Romney, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Credința unui sfânt din zilele din urmă în faptul că cea de-a Doua Venire a lui Hristos este iminentă ar trebui să-l motiveze să urmeze cu o sârguință sporită planurile revelate ale Domnului pentru încetarea războiului și eliminarea sărăciei și a poluării. Ar trebui să-i stimuleze dorința de educație, în special de cunoaștere a lui Dumnezeu și a vieții veșnice (în „Gospel Forum”, *Ensign*, ianuarie 1971, p. 16).

În mod similar, conducătorii pot motiva, încurajându-i pe cei pe care îi conduc să studieze scripturile și cuvintele profeților în viață. Vârstnicul Parley P. Pratt, fost membru al Cvorumului celor Doisprezece, a scris:

„Pe când aveam șapte ani, mama mea îmi dădea ca temă să citesc versete din scripturi; am citit despre Iosif din Egipt – despre visele sale, robia sa, ispitierea sa și preamărirea sa; despre bunătatea

și dragostea sa pentru tatăl și frații săi. Toate acestea mi-au inspirat dragoste și cele mai nobile sentimente plantate vreodată în inima omului.

Am citit despre David și Goliat; despre Saul și Samuel; despre Samson și Filistenii – toate aceste povestiri mi-au inspirat ură față de faptele rele ale răufăcătorilor și dragoste față de faptele bune ale oamenilor drepecți.

După aceasta, am citit despre Isus și despre apostolii Săi; și, o, cât de mult mi-a plăcut să citesc despre ei! Cum tânjeam să cad la picioarele lui Isus; să Îl preaslăvesc sau să îmi dau viața în schimbul vieții Sale!

Cam pe la doisprezece ani, am citit despre prima înviere, așa cum este descrisă de apostolul Ioan în capitolul 20 al Apocalipsei; despre cum martirii lui Isus și cei care au ținut poruncile vor trăi și vor domni cu Hristos o mie de ani, în timp ce restul celor morți nu vor mai trăi până când se vor încheia cei o mie de ani. O, ce impresie a creat asupra minții mele acest lucru! M-am retras în cameră pentru a mă odihni după o seară petrecută astfel; dar nu am putut dormi. Am simțit o dorință arzătoare și o nerăbdare inexprimabilă de a-mi asigura participarea la o înviere așa de glorioasă” (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1985], p. 2).

Clădind pe aceste experiențe pe care le-a avut citind Biblia, vârstnicul Pratt a devenit unul dintre marii conducători ai Bisericii din această dispensație.

Profetul Joseph Smith i-a avertizat pe conducători împotriva „autorității nedrepte” sau a utilizării nedrepte a autorității (D&L 121:39). „Când încercăm să ascundem păcatele noastre, sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelu om...”

Nicio putere sau nicio influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră;

Prin blândețe și pură cunoaștere care vor lărgi considerabil sufletul, fără ipocrizie și fără înșelăciune” (v. 37, 41-42).

Conducătorii pot oferi răsplăți externe pentru a motiva, dar trebuie să facă acest lucru cu grijă. O răsplată externă este una care nu se leagă în mod direct de lucrul pentru care se răsplătește, de exemplu să se ofere bani unei persoane pentru a citi scripturile. Asemenea răsplăți pot aduce rezultate dar, dacă nu sunt folosite în mod înțelept, ele pot dăuna maturității spirituale a unei persoane. Lauda excesivă poate fi interpretată drept nesinceră sau manipulativă. Răsplățile externe pot, de asemenea, diminua motivația interioară a unei persoane.

Conducătorii pot motiva, împărtășind povestiri și învățături despre Isus Hristos. Președintele Harold B. Lee, pe atunci consilier în Prima Președinție, a menționat următoarele modalități prin care Isus a exemplificat principii ale unei bune predări care se aplică, de asemenea, conducerii:

„1. Învățătorul a avut o dragoste adevărată față de Dumnezeu și de copiii lui Dumnezeu.

2. A avut o credință arzătoare în misiunea Sa de a sluji și a salva lumea.

3. A avut o înțelegere clară și plină de compasiune despre oameni și nevoile lor vitale.

4. A fost un student implicat și sârguincios. A știut «legea și profeții». A cunoscut istoria și împrejurările sociale ale vremurilor Sale.

5. A putut discerne adevărul și a fost de neșovăit în susținerea lui.

6. Limbajul Său simplu L-a ajutat să comunice cu persoane din fiecare clasă și condiție socială și să mențină interesul acestora.

7. Capacitatea Sa creatoare a făcut ca lecțiile să fie interesante și aplicabile pentru oamenii din toate timpurile.

8. I-a învățat pe oameni să flămânzească și să înseteze după neprihănire.

9. I-a inspirat pe oameni să nu obosească în facerea binelui – o dorință de a pune în aplicare principiile Evangheliei prin slujirea înălțătoare.

10. A demonstrat credința Sa, exercitând-o în mod constant și curajos” („And Ye Shall Teach”, *Ensign*, septembrie 1971, p. 5).

IDEI DE PREDARE

Explicați faptul că, adesea, conducătorii trebuie să-i ajute pe oameni să se maturizeze prin cunoașterea Evangheliei și să slujească eficient în cadrul

chemărilor lor. Discutați despre câteva dintre motivele pe care le avem pentru a sluji, atât în calitate de conducători, cât și în calitate de simpli ucenici și scrieți-le pe tablă. Invitați-i pe cursanți să le clasifice de la cel mai puțin nobil la cel mai nobil și discutați pe seama argumentelor lor.

Discutați despre versetele 34-46 din Doctrină și legăminte 121. Identificați motivele și comportamentele din aceste versete care constituie autoritate nedreaptă, precum și pe acelea care caracterizează conducerea dreaptă. Puneți accentul pe importanța de a fi în armonie cu Duhul Sfânt.

Discutați despre unele dintre dezavantajele de a folosi răsplăți externe pentru a-i motiva pe oameni să pună în aplicare principiile Evangheliei.

Menționați modalități prin care Isus Hristos a dat dovadă de o conducere perfectă. Invitați-i pe cursanți să pună în aplicare în chemările lor de conducere trăsăturile pozitive discutate în aceste lecții.

IDEI DE PREDARE

Citiți sau relațați povestirea lui Hugh B. Brown despre tufa de coacăze din secțiunea de mai jos Resursele învățătorului. Rugați-i pe cursanți să analizeze motivele din viața vârstnicului Brown înainte și după această experiență.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Hugh B. Brown

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*„The Currant Bush” („Tufa
de coacăze”), New Era, ianuarie 1973, p. 14-15; vezi,
de asemenea, New Era, aprilie 2001, p. 12-14*

Uneori vă întrebați dacă Domnul știe, într-adevăr, ce trebuie să facă din dumneavoastră. Uneori vă întrebați dacă nu cumva știți mai bine decât știe El ce trebuie să faceți și să deveniți. Mă întreb dacă ar trebui să vă spun o poveste pe care am spus-o destul de des în cadrul Bisericii. S-a petrecut cu mult înainte ca voi să vă nașteți. Este o parte a vieții mele pe care am relatat-o în multe conferințe de țară și de misiune. Are legătură cu o întâmplare care a avut loc în viața mea prin care Dumnezeu mi-a arătat că *El a știut cel mai bine*.

Locuiam în Canada. Cumpărasem o fermă. Avea nevoie de îmbunătățiri. Într-o dimineață, m-am dus afară și am văzut o tufă de coacăze. Crescuse mai mult de un metru și optzeci de cm. Rămăseseră din ea numai ramurile. Nu avea nici flori, nici coacăze. Înainte de a merge în Canada, fusesem crescut la o fermă din Salt Lake care cultiva fructe și știam ce trebuia să se întâmple cu acea tufă de coacăze. Așa că am luat o pereche de foarfece de grădină și am tăiat-o, am curățat-o și am tuns-o până când nu a mai rămas decât o mică grămadă de cioturi. Tocmai se făcea ziuă și mi s-a părut că am văzut în vârful fiecărui ciot ceva ce semăna cu o lacrimă, așa că am crezut că tufa de coacăze plângea. Eram cam naiv (și încă mai sunt). M-am uitat la ea, am zâmbit și am spus: „De ce plângi?”. Și, știți ceva, mi s-a părut că am auzit tufa de coacăze vorbind. Mi s-a părut că am auzit-o spunând: „Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Creșteam așa de frumos! Eram aproape la fel de înaltă ca și copacul care face umbră și ca pomul fructifer din interiorul curții, iar acum m-ai tăiat. Fiecare plantă din grădină va avea o părere proastă despre mine deoarece nu am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac. Cum ai *putut* să-mi faci una ca asta? Am crezut că, aici, tu erai grădinarul”. Asta am crezut că a spus tufa de coacăze și am crezut atât de mult, încât i-am răspuns. Am spus: „Ascultă, micuță tufă de coacăze, eu *sunt* grădinarul aici și știu ce vreau ca tu să fii. Nu am intenționat să fii un pom fructifer sau un copac care face umbră. Vreau ca tu să fii o tufă de coacăze și, într-o zi, micuță tufă de coacăze, când vei fi plină de fructe, îmi vei spune: «Mulțumesc, domnule grădinar, pentru că m-ați iubit suficient de mult pentru a mă tunde, pentru că v-a păsat de mine îndeajuns de mult încât să mă răniți! Mulțumesc, domnule grădinar!»”.

Timpul a trecut. Anii au trecut și am ajuns în Anglia. Eram la comanda unei brigăzi de cavalerie în armata canadiană. Progresasem destul de repede în ceea ce privește promovările și dețineam gradul de ofițer de infanterie în cadrul armatei canadiene din Marea Britanie. Și eram mândru de poziția pe care o dețineam. Exista ocazia ca eu să devin general. Trecusem de toate examenele. Aveam vechimea. Era doar un singur bărbat între mine și acel lucru pe care sperasem de zece ani să-l obțin, gradul de general în armata Marii Britanii. Mă umflasem de mândrie. Acest bărbat anume a fost ucis în bătălie, iar eu am primit o telegramă din Londra. În ea, scria: „Prezintă-te în biroul meu mâine dimineață

la ora 10:00” și era semnată de către generalul Turner, responsabil de toate forțele armate canadiene. Mi-am chemat valetul, slujitorul meu personal. I-am spus să îmi lustruiască nasturii, să îmi perie șapca și cizmele și să mă facă să arăt ca un general, deoarece urma să devin unul. A făcut tot ce i-a stat în putință cu ceea ce-i fusese încredințat să facă, după care eu am plecat la Londra. Am intrat elegant în biroul generalului și l-am salutat la fel de elegant, iar el mi-a oferit acel salut pe care îl oferă de obicei un ofițer cu grad mai mare – un fel de „Dispari, să nu te văd!”. A spus: „Stai jos, Brown!”. Apoi, a spus: „Îmi pare rău, nu pot face numirea. E dreptul tău. Ai trecut de toate examenele. Ai vechimea. Ai fost un ofițer bun, dar nu pot face numirea. Te vei întoarce în Canada și vei deveni un ofițer de instrucție și un ofițer de transport. Altcineva va fi numit general”. Acel lucru la care sperasem și pentru care mă rugasem timp de zece ani mi-a scăpat, dintr-o dată, printre degete.

Apoi s-a dus în camera cealaltă pentru a răspunde la telefon, iar eu am profitat de ocazie pentru a mă uita pe biroul său. Mi-am văzut fișa personală. Chiar în partea de jos a ei, era scris cu litere mari, îngroșate: „ACEST BĂRBAT ESTE MORMON”. În acele zile nu eram foarte bine văzuți. Când am văzut aceasta, am știut de ce nu fusesem numit. Dețineam deja cel mai mare grad pe care-l putea avea orice mormon din armata Marii Britanii. S-a întors și a spus: „Asta-i tot, Brown”. L-am salutat din nou, dar nu la fel de elegant. L-am salutat ca și cum aș fi fost în afara serviciului și am ieșit. M-am urcat în tren și am pornit înapoi în orașul meu, la 120 de mile depărtare, cu o inimă frântă și amărăciune în sufletul meu. Și parcă fiecare scârțâit de șine îmi spunea: „Ești un ratat. Când vei ajunge acasă, îți se va spune că ești un laș. I-ai crescut pe toți acești băieți mormoni pentru a sluji în armată, iar tu te furișezi acasă”. Știam ce urma să primesc, iar când am intrat în cortul meu eram atât de mândros încât mi-am aruncat șapca și cureaua maro de la șa pe pat. Mi-am strâns pumnii și i-am întreprat spre cer. Am spus: „Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Dumnezeuule? Am făcut tot ce am putut pentru a fi pregătit. Nu este nimic pe care l-aș fi putut face – pe care ar fi trebuit să-l fac – și nu l-am făcut. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?”. Eram amar ca fierea.

Apoi, am auzit o voce al cărei ton l-am recunoscut. Era vocea mea care îmi spunea: „Eu sunt grădinarul aici. Știu ce vreau ca tu să faci”. Amărăciunea s-a risipit din inima mea și am căzut în genunchi lângă pat pentru a-mi cere iertare pentru nerecunoștința și mânia mea. În timp ce stăteam acolo în genunchi, am auzit cântându-se un cântec în cortul vecin. Câțiva băieți mormoni se întâlneau în mod regulat în fiecare seară de marți. De obicei, mă alăturam lor. Luam loc pe podea și țineam lecții împreună (Mutual Improvement Association). În timp ce îngenuncheam acolo, rugându-mă pentru iertare, le-am auzit vocile cum cântau:

„Poate nu pe vârfuri de munte
Sau în zbugium de mare
Sau poate nu în lupte grele
Domnul mă va trimite.
Dar dacă o voce tainică
Mă cheamă pe-o nouă cale,
Voi răspunde: Doamne-Ți dau viața mea,
Unde vei vrea Tu, voi merge”
(*Immuri*, nr. 174).

Când m-am ridicat din genunchi, eram un om umil. Și acum, după aproape cincizeci de ani, privesc în sus la El și spun: „Mulțumesc, Domnule Grădinar, pentru că m-ați tuns, pentru că m-ați iubit îndeajuns de mult încât să mă răniți”. Acum îmi dau seama că nu era bine ca la acel timp să devin general, pentru că, dacă aș fi devenit, aș fi fost ofițer superior peste întreaga parte de vest a Canadei cu un salariu frumos pe viață, un loc unde să trăiesc și o pensie pentru perioada când n-aș mai fi fost bun de nimic, dar mi-aș fi crescut cele șase fiice și cei doi fii în garnizoane militare. S-ar fi căsătorit, cu siguranță, cu persoane din afara Bisericii și cred că nu aș fi avut niciun succes în privința lucrurilor care sunt cu adevărat importante. Oricum, nu am avut mare succes, dar m-am descurcat mai bine decât m-aș fi descurcat dacă Domnul m-ar fi lăsat să mă îndrept în direcția în care voiam să mă îndrept.

Am vrut să vă spun din nou această poveste deoarece sunt mulți dintre voi care vor trece prin niște experiențe foarte grele: dezamăgire, durere, pierderea unei persoane apropiate, înfrângere. Veți fi ispitiți și puși la încercare pentru a se dovedi ce fel de caracter aveți. Vreau doar să vă amintiți că, dacă nu obțineți ceea ce voi credeți că trebuie să

obțineți, „Dumnezeu este Grădinarul aici. El știe ce vrea ca voi să fiți”. Supuneți-vă voinței Sale. Păstrați-vă demni de binecuvântările Sale și veți primi binecuvântările Sale.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Care au fost factorii care l-au motivat pe vârstnicul Brown să-și schimbe prioritățile?
- Ce principii putem pune în practică în viețile noastre din cuvântarea vârstnicului Brown?
- Ce fel de atitudine ne va ajuta să-I permitem Domnului să ne modeleze viețile?
- În ce fel ne va ajuta „o atitudine de recunoștință” să fim buni conducători?

Sora Margaret D. Nadauld

*Președinta generală a
Tinerelor Fete*

*„Bucuria de a fi femeie”, în
Conference Report, octombrie
2000, p. 14-17; sau Liahona,
ianuarie 2001, p.17-19.*

Femeile credincioase au o misiune glorioasă

Este o binecuvântare remarcabilă să fii o fiică a lui Dumnezeu în ziua de azi. Noi avem plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos. Suntem binecuvântați să avem preoția restaurată pe pământ. Suntem conduși de un profet al lui Dumnezeu care deține toate cheile preoției. Îi iubesc și îi respect pe președintele Gordon B. Hinckley și pe toți frații noștri care poartă preoția cu demnitate.

Sunt inspirată de viețile femeilor bune și credincioase. De la începuturile timpului, Domnul Și-a pus o mare încredere în fiicele Sale. El ne-a trimis pe pământ pentru o vreme ca aceasta pentru a împlini o misiune măreață și glorioasă. Doctrina și legămintele ne învață că, încă înainte de a ne fi născut, ne-am aflat printre cei care „au primit primele lecții în lumea spiritelor și au fost pregătiți să vină, la timpul ales de Domnul, să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor” (D&L 138:56). Ce viziune minunată despre scopul nostru pe pământ ne creează aceasta!

Cui i s-a dat mult, i se va cere mult. Tatăl nostru Cerească le cere fiicelor Sale să umble pe cărările virtuții, să trăiască în dreptate, astfel încât noi să putem îndeplini misiunea vieții noastre și scopurile

Sale. El dorește ca noi să avem succes și El ne va ajuta dacă vom căuta ajutorul Lui.

Femeile au fost înzestrate cu calități deosebite

Faptul că femeile s-au născut în această lume fiind de parte femeiască a fost hotărât cu mult înainte nașterii, în viața muritoare, după cum au fost hotărâte și diferențele divine între bărbați și femei. Îmi place claritatea învățăturilor Primei Președinții și ale Cvorumului celor Doisprezece, exprimate în declarația oficială despre familie, în care ei declară: „Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și eternă”¹. Din această declarație aflăm că fiecare fată a fost de parte femeiască în spirit cu mult timp înainte vieții muritoare.

Dumnezeu a trimis femeile pe pământ înzestrându-le în exces cu anumite calități. Adresându-se tinerelor fete, președintele Faust a observat că feminitatea „este podoaba divină a umanității. Ea își găsește expresia în... capacitatea dumneavoastră de a iubi, în spiritualitatea, delicatețea, strălucirea, sensibilitatea, creativitatea, farmecul, grația, blândețea, demnitatea și tăria dumneavoastră tăcută. Ea se manifestă diferit în fiecare fată sau femeie, dar fiecare... o posedă. Feminitatea face parte din frumusețea dumneavoastră interioară”².

Îngrijiți-vă de înfățișarea exterioară

Înfățișarea noastră exterioară este o reflectare a ceea ce suntem în interior. Viețile noastre reflectă ceea ce căutăm. Și, dacă din toată inima noastră căutăm cu adevărat să Îl cunoaștem pe Salvator și să fim tot mai asemănători Lui, așa vom fi pentru că El este Fratele nostru divin, etern. Dar El este mai mult decât atât. El este prețiosul nostru Salvator, iubitul nostru Mântuitor. Noi întrebăm, alături de Alma cel din vechime: „Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră?” (Alma 5:14).

Puteți recunoaște femeile care sunt recunoscătoare că sunt fiice ale lui Dumnezeu după înfățișarea lor exterioară. Aceste femei înțeleg că trebuie să își îngrijească trupurile și să le trateze cu demnitate. Ele se îngrijesc de trupurile lor ca și cum s-ar îngriji de un templu sfânt, căci ele înțeleg învățătura lui Pavel: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16).

Femeile care Îl iubesc pe Dumnezeu nu ar de-grada și nu ar abuza vreodată de un templu prin înscrisuri pe pereți. Nici nu ar deschide larg ușile aceluia edificiu sacru, dedicat pentru a invita lumea să privească în interior. Cu cât mai sacru este trupul, pentru că nu a fost creat de către om! A fost creat de Dumnezeu. Noi suntem îngrijitorii, păstrătorii curățeniei și ai purității cu care acesta a venit din Ceruri. „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi” (1 Corinteni 3:17).

Fiii recunoscătoare ale lui Dumnezeu își păzesc trupurile cu grijă, deoarece ele știu că acestea sunt izvorul vieții, iar ele venerază viața. Ele nu își dezvăluie trupurile pentru a fi îndrăgite de lume. Ele pășesc cu modestie pentru a avea cu ele aprobarea Tatălui lor din Ceruri, pentru că ele știu că El le iubește din tot sufletul.

Slujiți-i pe alții

Puteți recunoaște femeile care sunt recunoscătoare că sunt fiice ale lui Dumnezeu, după atitudinea lor. Ele știu că femeilor le este dată însărcinarea de a-i sluji pe alții așa cum ar face îngerii și ele doresc să îndeplinească însărcinarea lui Dumnezeu de a-i iubi pe copiii Lui și de a-i sluji, de a-i învăța doctrinele salvării, de a-i chema la pocăință, de a-i salva în împrejurări periculoase, de a-i îndruma în îndeplinirea lucrării Sale, de a le transmite mesajele Sale.³ Ele înțeleg că îi pot binecuvânta pe copiii Tatălui lor care se află în casa lor, în cartierul lor și chiar dincolo de acesta. Femeile care sunt recunoscătoare că sunt fiice ale lui Dumnezeu aduc glorie numelui Său.

Sporiți-vă darurile

Puteți recunoaște femeile care sunt recunoscătoare că sunt fiice ale lui Dumnezeu după capacitățile lor. Ele își împlinesc potențialul divin și își sporesc darurile date de către Dumnezeu. Ele sunt femei capabile, puternice, care binecuvântează familiile, îi slujesc pe ceilalți și înțeleg că „slava lui Dumnezeu este inteligența” (D&L 93:36). Ele sunt femei care îmbrățișează valorile durabile pentru a putea fi tot ceea ce Tatăl nostru are nevoie ca ele să fie. Profetul Iacov a vorbit despre unele dintre aceste virtuți atunci când a spus că „sentimentele multora dintre [ele erau] foarte gingașe și curate și

delicate înaintea lui Dumnezeu, ceea ce este plăcut lui Dumnezeu” (Iacov 2:7).

Arătați un respect profund pentru calitatea de a fi mamă

Puteți recunoaște femeile care sunt recunoscătoare că sunt fiice ale lui Dumnezeu prin cinstirea pe care ele o acordă calității de mamă, chiar dacă această binecuvântare nu le-a fost acordată o perioadă de timp. În asemenea împrejurări, influența lor dreaptă poate fi o binecuvântare în viețile copiilor pe care îi iubesc. Învățăturile lor exemplificatoare pot fi ecoul unui cămin plin de credință, ce face să răsună adevărul în inimile copiilor care au nevoie și de un alt martor.

Fiii recunoscătoare ale lui Dumnezeu Îl iubesc și își învață copiii să-L iubească fără rezerve și fără resentimente. Ele sunt aidoma mamelor tinerilor din armata lui Helaman, care aveau o credință atât de mare și „fuseseră învățați de către mamele lor că, dacă ei nu se vor îndoii, atunci Dumnezeu îi va elibera” (Alma 56:47).

Când privești mame bune și blânde care muncesc, vezi femei de o mare tărie. Familiile lor pot simți spiritul dragostei, al respectului și al siguranței atunci când se află în preajma mamei, deoarece mamele caută tovarășia Duhului Sfânt și îndrumarea Spiritului Său. Familiile sunt binecuvântate prin înțelepciunea și judecata chibzuită a mamei. Soții și copiii ale căror vieți sunt binecuvântate de prezența mamelor vor contribui la stabilitatea societăților din întreaga lume. Fiii recunoscătoare ale lui Dumnezeu învață adevăruri de la mamele, de la bunicii și de la mătușile lor. Ele își învață fiii frumoasa artă de a crea un cămin. Ele caută să ofere copiilor lor o bună instruire și manifestă, ele însele, o sete de cunoaștere. Ele își ajută copiii să dobândească aptitudini pe care să le poată folosi pentru a-i sluji pe alții. Ele știu că această cale pe care au ales-o nu este cea mai ușoară, dar știu că ea merită chiar și cele mai mari eforturi.

Ele înțeleg ceea ce a vrut să spună vârstnicul Neal A. Maxwell când a afirmat: „Când adevărata istorie a omenirii va fi dezvăluită cu adevărat, ceea ce vom auzi pe fundalul sonor vor fi focuri de arme sau sunetele cântecelor de leagăn? Marile armistiții încheiate de conducătorii militari sau pacea creată de femei în căminele lor și în vecinătatea lor? Oare ceea ce se întâmplă lângă leagăne și în bucătării se

va dovedi mai important decât evenimentele produse la congrese?”⁴.

Fiițele lui Dumnezeu știu că înclinația femeilor de a fi mame poate aduce binecuvântări veșnice, iar ele trăiesc pentru a cultiva această însușire divină. Cu siguranță, atunci când o femeie cinstește calitatea de a fi mamă, copiii săi se vor ridica și o vor numi fericită (vezi Proverbe 31:28).

Diferite de femeile din lume

Femeile al căror suflet aparține lui Dumnezeu nu pot fi niciodată ca femeile din lume. În lume există destule femei puternice; noi avem nevoie de femei care sunt blânde. Sunt destule femei care sunt aspre; noi avem nevoie de femei care sunt bune. Există destule femei care sunt necizelate; noi avem nevoie de femei care sunt rafinate. Avem destule femei cu faimă și bogăție; avem nevoie de mai multe femei cu credință. Avem destulă lăcomie; avem nevoie de mai multă bunătate. Avem destulă vanitate; avem nevoie de mai multă virtute. Avem destulă popularitate; avem nevoie de mai multă puritate.

O, cât de mult ne rugăm ca fiecare tânără fată să devină, când va crește, toate lucrurile minunate care este menită să fie! Ne rugăm ca mama și tatăl ei să-i arate calea cea dreaptă. Fie ca fiițele lui Dumnezeu să onoreze preoția și să susțină deținătorii demni ai preoției. Fie ca ele să își înțeleagă propria capacitate măreață de a fi puternice în virtuțile nesfârșite pe care unii le-ar lua în derâdere într-o lume care, pentru femei, este modernă, emancipată.

Înțelegeți și hrăniți potențialul

Fie ca mamele și tații să înțeleagă marele potențial de a face bine pe care fiițele lor l-au moștenit din căminul lor ceresc. Noi trebuie să le cultivăm blândețea, capacitatea de a crește alte ființe, spiritualitatea și sensibilitatea lor innăscute și mințile lor strălucite. Bucurați-vă de faptul că fetele sunt diferite de băieți. Fiți recunoscători pentru rolul pe care ele îl au de îndeplinit în marele plan al lui Dumnezeu. Și amintiți-vă întotdeauna ceea ce a spus președintele Hinckley: „Numai după ce a fost creat pământul, după ce ziua a fost despărțită de noapte, după ce apele au fost separate de uscat, după ce au fost create vegetația și viața animală și după ce bărbatul a fost așezat pe pământ, a fost creată și femeia; și numai

după aceea lucrarea a fost declarată ca fiind întregă și bună”⁵.

Tați, soți, tineri băieți, fie ca dumneavoastră să înțelegeți tot ceea ce femeile pot fi. Vă rog să fiți demni de preoția sfântă a lui Dumnezeu, pe care o dețineți, și să cinstiți preoția, pentru că ea ne binecuvântează pe noi, toți.

Surori, indiferent de vârsta dumneavoastră, vă rog să înțelegeți tot ceea ce sunteți și ceea ce trebuie să fiți, tot ceea ce ați fost pregătite să fiți încă din înaltele curți regești ale lui Dumnezeu Însuși. Fie ca noi să folosim cu recunoștință darurile neprețuite ce ni s-au dat, pentru aducerea omenirii către o gândire mai înaltă și la aspirații mai nobile, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin.

Note

1. *Ensign*, noiembrie 1995, p. 102.
2. „Womanhood: The Highest Place of Honor”, *Ensign*, mai 2000, p. 96.
3. Vezi Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, a 2-a ed. (1966), p. 35.
4. În Conference Report, aprilie 1978, p. 14; sau *Ensign*, mai 1978, p. 10-11.
5. „Our Responsibility to Our Young Women”, *Ensign*, septembrie 1988, p. 11.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Menționați expresiile pozitive și pline de inspirație pe care sora Nadauld le-a folosit în prezentarea ei (de exemplu: „binecuvântare remarcabilă”, „inspirată de”, „viziune minunată”). Ce lecții pe care le învățăm din aceste expresii putem pune în practică în comunicarea noastră cu alții în calitate de conducători?
- Comparați puterea pe care o au remarcile pozitive față de cele negative atunci când se încearcă motivarea altora.
- După spusele surorii Nadauld, care sunt câteva dintre amănunțele înfățișării exterioare ale unei persoane neprihănite? De ce sunt acestea importante pentru un conducător?
- De ce sunt aceste amănunte mai importante decât frumusețea fizică?
- Cum îi putem ajuta pe alții să fie mai conștienți de potențialul lor divin?

LUCRAREA DE CONDUCERE

„Învăță-i pe ei să nu fie niciodată oboșiți de a face fapte bune, ci să fie blajini și umili în inimile lor; căci aceștia vor găsi odihnă pentru sufletele lor” (Alma 37:34).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii familiei și ai Bisericii trebuie să lucreze cu sârguință pentru a aduce suflete la Domnul și a stabili împărăția Sa.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii trebuie să lucreze cu sârguință pentru a aduce suflete la Domnul.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ LUCREZE CU SÂRGUINȚĂ PENTRU A ADUCE SUFLETE LA DOMNUL.

COMENTARIU

Vârșnicul Bruce R. McConkie, pe atunci membru al Celor Șaptezeci, a scris: „Munca este marele principiu de bază care face ca toate lucrurile să fie posibile, atât pentru viața muritoare, cât și pentru eternitate” (*Mormon Doctrine*, a 2-a ed. [1966], p. 847). Președintele Gordon B. Hinckley ne-a învățat: „Fără muncă, nimic valoros nu se produce. În lumea aceasta, nimic nu se petrece până când nu se depune muncă... Trebuie să existe muncă” (*Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], p. 80).

Tatăl Ceresc lucrează pentru a-i salva și a-i exalta pe copiii Săi (vezi Moise 1:39). Ispășirea lui Isus Hristos face ca aceste lucruri să fie posibile, isprăvind astfel lucrarea Tatălui (vezi Ioan 4:34; 5:17; 9:4). El ne oferă ocazia de a ne ajuta unul pe altul pentru a ne întoarce la Tatăl. „Bine-a spus cineva: «La fel cum menirea focului este de a arde, a zăpezii de a răci, a lui Dumnezeu este de a munci». Iar noi suntem copiii Săi” (George Reynolds și Janne M. Sjodahl, *Commentary on the Book of Mormon*, ed. Philip C. Reynolds, volumul 7 [1955-1961], 1:275).

Munca depusă de conducători nu numai că îi ajută pe ceilalți în călătoria lor, ci îi este, de asemenea, de folos conducătorului. „Munca depusă cu dedicare ajută la dezvoltarea calităților divinității: autodisciplina, perseverența, responsabilitatea

și integritatea” (în Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 vol. [1992], 4:1586).

Ocazia de a munci a început, pentru omenire, atunci când Domnul l-a pus pe Adam „în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească” (Genesa 2:15). Necesitatea de a munci a continuat atunci când Dumnezeu l-a alungat pe Adam din grădină (vezi Genesa 3:17-19).

Dacă ne așteptăm să devenim conducători eficienți, trebuie să fim dispuși să lucrăm din greu. Președintele Spencer W. Kimball a explicat: „Trebuie să facem mai mult decât să-i cerem Domnului să fim perfecți. Munca grea trebuie să precedă inspirația; trebuie să existe efort înainte de a exista perfecțiune. Trebuie să facem mai mult decât să ne rugăm pentru aceste rezultate... deși trebuie să ne rugăm, cu siguranță. Trebuie să ne gândim. Trebuie să depunem efort” (*The Teachings of Spencer W. Kimball* [1982], p. 402).

Conducătorii trebuie, de asemenea, să-și amintească de sfatul regelui Beniamin: „Și vedeți ca toate aceste lucruri să fie făcute în înțelepciune și ordine; căci nu este nevoie ca omul să fugă mai repede decât este puterea lui” (Mosia 4:27).

Gândiți-vă la următoarele cugetări ale vârșnicului Neal A. Maxwell. Pe când era asistent al Celor Doisprezece, vârșnicul Maxwell ne-a învățat:

„Munca extraordinară a lui Dumnezeu este, cel mai adesea, făcută de oameni obișnuiți, în mediul aparent neimportant al unui cămin și al unei familii” (*That My Family Should Partake* [1974], p. 122).

„Munca are în ea ceva sfânt; chiar și în vremurile de belșug, ea este o necesitate. Chiar dacă munca nu înseamnă totul în viață, ea poate, totuși, să ne amintească de binecuvântările noastre” (*Look Back at Sodom: A Timely Account from Imaginary Sodom Scrolls* [1975], p. 10).

Ulterior, în calitate de membru al președinției Celor Șaptezeci, vârstnicul Maxwell a scris:

„Dumnezeu le dă sapele și lopețile celor «aleși» deoarece ei sunt dispuși să lucreze și să facă bătătură în palme. Poate că ei nu sunt cei mai buni sau cei mai capabili, dar sunt cei mai disponibili” (*Deposition of a Disciple* [1976], p. 54).

După ce a devenit membru al Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Maxwell a propovăduit:

„Dacă ne gândim la ce anume va fi ridicat cu noi la înviere, pare limpede faptul că inteligența noastră se va ridica alături de noi, însemnând nu numai pur și simplu coeficientul nostru de inteligență, ci și capacitatea noastră de a primi și de a pune în practică adevărul. Talentele, atributele și abilitățile noastre se vor ridica odată cu noi; de asemenea, cu siguranță, capacitatea noastră de a învăța, gradul nostru de stăpânire de sine și capacitatea noastră de a munci. Poate că lucrul nostru de aici nu va fi la fel, dar capacitatea de a munci nu va fi niciodată învechită” (*We Will Prove Them Herewith* [1982], p. 12).

„Deși vorbim pe drept despre «credință și fapte», credința în sine... este o muncă neîntreruptă! În timp ce suntem «[angajați nu numai] cu sânge și cu frică și cutremurare» avem de îndeplinit o lucrare și de trecut printr-un proces. Altfel, ne putem pierde punctul de atenție care este în Hristos” (*Lord, Increase Our Faith* [1994], p. 111-112).

„Pentru noi, țelul este acela de a face ca lucrarea lui Dumnezeu să devină propria noastră lucrare – și nu invers” (*If Thou Endure It Well* [1996], p. 101).

IDEI DE PREDARE

Cântați sau citiți un imn referitor la muncă (de exemplu: „De muncit destul eu am”, *Imnuri*, nr. 141; „Folosiți bine timpul”, nr. 143; „Astăzi, când strălucește soarele”, nr. 146; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, nr. 156 și „Veniți toți și ajutați”, nr. 162). Discutați despre rolul muncii în cadrul familiei și în conducerea Bisericii.

Rugați-i pe cursanți să citească Alma 26, identificând lucrurile pe care le-au făcut Amon și colegii săi misionari înainte să reușească. Ajutați-i pe cursanți să înțeleagă că, atât în privința conducerii, cât și a slujirii misionare, roadele sunt rezultatul muncii.

Împărțiți-vă clasa în grupuri mai mici și dați fiecărui grup una sau mai multe dintre declarațiile vârstnicului Neal A. Maxwell cuprinse în comentariu. Invitați grupurile să discute despre acele declarații și, apoi, rugați un membru al fiecărui grup să prezinte clasei remarcile. Oferiți comentarii și discutați atunci când este potrivit.

Accentuați faptul că munca pe care o desfășurăm în familiile și chemările noastre este cea mai importantă muncă pe care o vom face în această viață. Deoarece este munca Domnului, pentru a reuși, trebuie să ne bizuim pe Spiritul Său.

Cântați sau citiți un alt imn despre importanța muncii.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul Mark E. Petersen

din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

„The Image of a Church
Leader” („Imaginea unui
conducător al Bisericii”),
Ensign, august 1980, p. 5-8.

„Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”, i-a întrebat Salvatorul pe cei doisprezece nefiți pe cale să-și asume chemarea lor.

Și care a fost răspunsul la acea întrebare?
„Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu”
(3 Nefi 27:27).

Tot așa cum este El! Gândiți-vă la acest lucru!
Isus Hristos este modelul nostru.

Și când S-a așteptat El ca acei frați să adopte felul Său de a trăi? Nu Se aștepta ca acel lucru să se întâmple ziua următoare sau în anii ce urmau să vină. Ci imediat. În calitate de slujitori ai Săi, ei aveau responsabilitatea de a reflecta imaginea Lui întregii omeniri începând din acel moment și din acel loc.

Aceasta este cheia pentru a ști maniera în care fiecare dintre noi trebuie să ducă mai departe lucrarea Sa.

Dar, să ne adresăm întrebarea: „Care este lucrarea Sa?”. El spune că lucrarea și chiar slava Sa sunt acelea de a realiza nemurirea și viața veșnică a omului. Dar ce înseamnă viața veșnică? Înseamnă să devenim asemenea lui Dumnezeu. Deoarece suntem copiii Săi, avem, de fapt, potențialul de a deveni perfecți, așa cum este El.

Această oportunitate este disponibilă întregii omeniri, în fiecare ținut și climat. Dar ea trebuie să vină prin credința în Hristos. Și în ce fel obțin oamenii acea credință? Pavel a adresat aceeași întrebare, folosind aceste cuvinte: „Cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”

Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10:14-15).

Noi suntem propovăduitorii Săi. Noi am fost trimiși în mod oficial. Atunci, în ce fel ducem mai departe slujirea noastră?

Fii convertiți

Nicodim a venit noaptea la Isus. Putem uita vreodată ce i-a spus Domnul? „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Asociem această învățătură cu nașterea noastră ce vine prin botezul în apă și prin Duh. Ne oprim prea des la a explica ce înseamnă doar botezul prin apă și acordăm puțină atenție botezului prin Spirit.

Prin așezarea mâinilor pe cap suntem confirmați și ne este dat darul Duhului Sfânt. Dar trebuie să ne aducem aminte că, prin acea rânduială, primim, de asemenea, o viață nouă. Dacă suntem sinceri, suntem, într-adevăr, născuți din nou. În adevăratul sens al cuvântului, devenim alte persoane, mai bune. Primim o inimă nouă. Ne dezbrăcăm de omul cel vechi, după cum spune Pavel, și luăm asupra noastră numele și imaginea lui Hristos (vezi Coloseni 3:9-10).

Avem nevoie de acea naștere din nou pentru ca, prin noi, ceilalți să creadă că Isus a fost trimis, într-adevăr, din ceruri, de către Tatăl Său, că El este Salvatorul și că noi suntem slujitorii Lui, autorizați să-i conducem pe calea adevărului. Acesta este începutul salvării lor și creșterea salvării noastre.

Trebuie să păstrăm în mod constant efectul nașterii Sale în propriile noastre vieți. Căutăm

această naștere din nou pentru ceilalți prin slujirea noastră, dar nu putem oferi ceva ce nu deținem noi înșine. Dacă nu avem noi înșine o casă bine structurată, cu greu putem fi arhitecți și constructori eficienți în viețile altora.

Așadar, ce fel de oameni trebuie să fim? Tot așa cum este El.

Domnul a predat multe lucruri importante pe care le așteaptă de la ucenicii Săi. Una dintre cele mai pătrunzătoare lecții ale Sale a fost aceea că ar trebui să fim martori vii ai faptului că El este Hristosul, convingându-i, astfel, pe alții că Tatăl lor din Cer L-a trimis, într-adevăr, în lume pentru a deveni Salvatorul nostru.

Și, la fel cum S-a rugat pentru ucenicii Săi, El s-a rugat, de asemenea, „și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor...”

„*pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*” (Ioan 17:20-21 [subliniere adăugată]).

Aceasta este una dintre cele mai precise definiții ale chemării noastre divine pe care o avem consemnată. Ce obiectiv! Ce responsabilitate! Aceste cuvinte ar trebui să ne călăuzească. Dar le înțelegem noi pe deplin?

Ele sunt esența religiei noastre. Nimeni nu poate fi salvat fără această credință elementară. În calitate de conducători ai Bisericii, tot ceea ce spunem și facem trebuie să reflecte acest mare adevăr. El este Fiul lui Dumnezeu. El este divin. El a fost trimis în lume prin hotărârea Cerului. Noi suntem reprezentanții Săi, martorii Săi, iar El Se bizuie pe noi să lucrăm astfel încât lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis, într-adevăr, și apoi ca, poate, mulți să trăiască în conformitate cu Evanghelia Sa și să fie salvați.

Fii exemple

După cum Pavel i-a spus lui Timotei, trebuie să fim exemple pentru credincioși „în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

Cât de multă atenție acordăm celei de-a patra secțiuni din Doctrină și legăminte?

„Credința, speranța, caritatea și dragostea, cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu, îl califică pentru această lucrare.

Amintiți-vă de credință, de virtute, de cunoaștere, de cumpătare, de răbdare, de bunătatea frățească, de evlavie, de caritate, de umilință, de sârguință...

Pentru că, iată, câmpul este alb, gata pentru seceriș; și iată, cel care mânuiește secera sa *cu toată puterea lui*, acela strânge ca să nu piară, dar aduce salvare pentru sufletul lui” (D&L 4:5-6, 4 [subliniere adăugată]).

Căminele noastre sunt pietre de temelie în împărăția lui Dumnezeu. De vreme ce suntem slujitorii Săi, ce fel de viață de familie avem? Abundă dragostea în ele? Oferim un exemplu asemănător cu al lui Hristos pentru familiile noastre astfel încât și ele, de asemenea, să poată crede în El?

Suntem curați și puri în obiceiurile noastre personale? Permiteți păcatului sau murdăriei, fie și în secret, să ridice bariere între noi și Spiritul lui Dumnezeu, ținând astfel sfințenia afară din viețile noastre? Sau suntem dornici să susținem virtutea atât de mult încât să o prețuim mai presus de viețile noastre?

Am încetat să fim ipocriți? Avem un comportament diferit în timp ce suntem la Biserică, apărând înaintea vecinilor noștri pioși, altfel decât în activitățile noastre de zi cu zi?

Putem găsi vreo scuză dreaptă pentru lucrurile rele pe care le spunem sau le facem? Sau ne ridicăm deasupra tuturor acestor lucruri lumești și îi inspirăm pe alții să facă lucruri mărețe?

În calitate de conducători, suntem întotdeauna exemple pentru credincioși? Sau dăm naștere la îndoieli în mințile altor oameni prin acțiunile greșite pe care le afișăm?

Suntem blânzi și atenți față de alți oameni? Suntem cinstiți? Sunt faptele noastre în vreun fel anume în contradicție cu imaginea noastră de slujitori ai lui Dumnezeu?

Suntem iertători? Suntem drepti? Ne amintim că primim iertare numai dacă îi iertăm pe alții?

Punem în practică *regula de aur* și facem oamenilor tot ce voim să ne facă și ei nouă? Toate acestea țin de imaginea unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu.

Suntem păstori ai turmei lui Dumnezeu. Acea turmă include, cu siguranță, familiile noastre, precum și alți membri ai Bisericii.

Comportându-ne asemenea lui Hristos, îi vom învăța și pe ei să fie asemănători lui Hristos. Fiind noi înșine devotați, îi vom învăța și pe ei devotamentul. Fiind dornici noi înșine să urmăm regulile, îi vom învăța și pe ei să urmeze instrucțiunile.

Îi vom învăța valoarea inspirației ce vine din partea Spiritului, înțelegând că, fără de ea, nu putem fi în armonie cu Dumnezeu. Dacă nu suntem în armonie, suntem lăsați pe seama resurselor noastre neînsemnate, și ce valoare au ele?

Fiți uniți

Una dintre cele mai remarcabile caracteristici pe care le-a avut Domnul Isus Hristos în slujirea Sa pe pământ a fost unitatea Sa cu Dumnezeu. A dorit cu sinceritate ca și ucenicii Săi să intre în acel cerc al unității. Era un lucru esențial pentru misiunea lor. Înainte de patimile Sale, El S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una (vezi Ioan 17:20-21). Și prin intermediul lui Joseph Smith, El a spus: „Dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei” (D&L 38:27).

Aceast lucru a devenit un standard de bază pentru ucenicii Săi de pretutindeni. Este temelia tuturor succeselor noastre. Fără de el, noi ne lăsăm pradă opoziției.

Hristos este Prințul Păcii. Trebuie să fim, de asemenea, mesagerii păcii. Conflictele ne pot distruge dacă le permitem să apară. Ar putea afecta în mod serios Biserica. A distrus Biserica din vechime și ne poate nimici și pe noi. Ne amintim ce a spus Domnul despre ceartă?

„Nu vor fi niciun fel de certuri printre voi, așa cum au fost până acum...”

Iată, aceasta nu este doctrina Mea să ațâțe inimile oamenilor la mânie unul împotriva altuia; ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine” (3 Nefi 11:28, 30).

Vă amintiți ce a împiedicat stabilirea orașului Sion în zilele profetului Joseph Smith? Joseph Îl căutase pe Domnul în rugăciune sinceră din pricina izgonirii poporului nostru din ținutul Jackson. Ca răspuns, Domnul i-a spus despre sfinți:

„Iată, Eu vă spun vouă, au fost printre ei certuri, și conflicte, și invidie, și discordii, și dorințe pentru plăceri fizice; de aceea, prin aceste lucruri ei au pângărit moștenirile lor.

Ei nu s-au grăbit să asculte glasul Domnului, Dumnezeuul lor; de aceea, Domnul, Dumnezeuul lor, nu se grăbește să le asculte rugăciunile lor și să le răspundă în ziua greutăților lor.

În ziua păcii lor, ei au luat cu ușurință sfatul Meu; dar în ziua greutăților lor, de nevoie, ei Mă vor căuta” (D&L 101:6-8). Poate exista un tratat mai mare despre supunere?

Fiți supuși

Prin profetul Joseph Smith, Domnul ne-a oferit o pildă importantă, îndemnându-i pe sfinți la un devotament mai mare, arătând, din nou, felul în care El se așteaptă ca noi să-I urmăm învățăturile divine. El a spus:

„Un anume nobil avea o bucată de pământ foarte bună; și el a spus slujitorilor săi: Mergeți în via mea, chiar în această bucată de pământ foarte bună, și plantați doisprezece arbori de măslin;

Și plasați păzitori de jur împrejur și construiți un turn pentru ca unul dintre ei să poată supraveghea țara de jur-împrejur și să fie un păzitor în turn pentru ca măslinii mei să nu fie doborâți când dușmanul va veni să prade și să ia fructele din via mea.

Slujitorii nobilului s-au dus și au făcut așa cum le-a poruncit domnul lor și au sădit arborii de măslin și au construit un gard de jur împrejur și au instalat păzitori și au început să construiască un turn.

Și în timp ce puneau fundația, ei au început să-și spună: Și ce nevoie are domnul meu de acest turn?

Și au mai discutat mult timp, spunându-și între ei: Ce nevoie are domnul meu de acest turn, având în vedere că suntem în timp de pace?

Nu ar putea să fie dați acești bani la schimbătorii de bani? Pentru că nu este nevoie de aceste lucruri.

Și în timp ce erau de păreri diferite, ei au devenit foarte vicleni și nu au ascultat de poruncile domnului lor.

Și dușmanul a venit noaptea și a dărâmat gardul; și slujitorii nobilului s-au trezit, s-au speriat și au fugit; și dușmanul a distrus lucrările lor și a doborât măslinii.

Acum, iată, nobilul, domnul viei, i-a chemat pe slujitori și le-a spus: De ce? Care este cauza acestui mare rău?

Nu trebuia să faceți chiar așa cum v-am poruncit și – după ce ați sădit via și ați construit gardul de

jur împrejur și după ce ați instalat păzitori de-a lungul zidului – să construiți, de asemenea, turnul, și să puneți păzitor în turn și să supravegheați via mea și să nu adormiți, ca nu cumva să vină dușmanul peste voi?” (D&L 101:44-53).

Observați îndoielile exprimate în vie de către slujitori. Și ce nevoie are domnul meu de acest turn? Ce nevoie? Ce nevoie?

Apar asemenea îndoieli la vreunul dintre noi? Spune careva dintre noi: „Ce nevoie are Biserica de un lucru sau altul?”. Ce nevoie? Ce nevoie?

Cât de important este să avem o atitudine de supunere completă față de învățăturile noastre și să le urmăm pe deplin!

Domnul ne spune, de asemenea: „De aceea, fiecare om să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze în oficiul în care este numit, cu toată sârguința” (D&L 107:99). Trebuie să ne cunoaștem ocupațiile și să lucrăm asupra lor cu toată priceperea pe care o avem și cu toată tăria trupurilor noastre.

Fiți devotați

Atunci, care este imaginea unui conducător în cadrul Bisericii? Trebuie să fie la fel cu cea a oricărui alt slujitor devotat al lui Hristos.

Poate fi diferită de cea a unei autorități generale? Poate fi diferită de cea a unui reprezentant zonal bun, a unui președinte de țară bun, a unui episcop bun, a unui președinte de misiune bun sau a unui președinte bun al Cvorumului Vârstnicilor?

Nu suntem noi, cu toții, slujitorii Săi aleși? Nu ne aflăm noi, cu toții, sub același legământ al preoției? Are careva vreun privilegiu special? Dumnezeu este, oare, părtinitor?

Râvnim în vreun fel la un loc, o poziție sau o distincție în Biserică? Este o asemenea atitudine asemănătoare cu a lui Hristos? Nu este ea lipsită de umilință?

Mama fiilor lui Zebedei a venit la Domnul, căutând pentru Ioan și Iacov un loc mai presus de cel de care se bucurau ceilalți apostoli. Domnul a muștrătat-o pentru o asemenea ambiție nejustificată. „Cei zece, când au auzit, s-au mâniat pe cei doi frați.” (Matei 20:24).

Apoi, Salvatorul a explicat că nu ar trebui să fie nicio inegalitate între ei și a adăugat: „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;

și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob”. (Matei 20:26-27).

În toate cazurile, devotamentul față de datorie este cuvântul de ordine.

Fiți productivi

Și următorul lucru este acela că Domnul se așteaptă ca noi să fim productivi. El ne poruncește să aducem roadă multă. El ilustrează acest lucru prin pilda ce se găsește în al cincisprezecelea capitol din Ioan. În această pildă, Domnul le spune slujitorilor Săi cum să conducă lucrarea. În aceasta, el stabilește imaginea unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu.

Acest capitol începe cu o pildă despre via Domnului. El spune că Tatăl este vierul sau gospodarul și se aseamnă pe Sine cu vița din vie. Spune că noi – muncitorii Săi – suntem asemenea mlădițelor viței de vie și că trebuie să aducem multă roadă în via Domnului:

„Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul.

Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă”.

Apoi ne descrie o imagine care ar trebui să ne fie cunoscută. Vorbește despre curățarea viței pentru a produce mai mult. În via Sa, el ne curăță – ne purifică – ne sfințește pentru a produce mai multă asemenea roadă.

Apoi, vorbește despre ramurile care nu produc deloc, din pricina faptului că s-au separat de vița principală. Și de ce nu pot produce în acele împrejurări? Din pricina faptului că seva, fluidul dăător de viață, este oprită dacă ramura este separată de viță. Acest lucru l-a determinat pe Domnul să le spună slujitorilor Săi: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine”.

Apoi, adaugă: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Aici găsim o lecție importantă. Atâta timp cât suntem aproape de Domnul și suntem hrăniți de Spiritul Său, vom aduce roadă multă. Dar dacă nu rămânem în Domnul și nu primim din tărâ

Sa, nu putem produce mai mult decât o ramură care este separată de copac. De aceea, El spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

Pentru a sublinia și mai mult importanța acestui subiect, Domnul spune: „Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”.

Mai există însă și o altă lecție în aceste versete care ar trebui să ne preocupe foarte mult. În versetul 16, El spune:

„Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit”. Cu se scop? „Să mergeți și să aduceți rod”.

Și mai mult. Nu numai că suntem aleși de El, nu numai că suntem rânduiți cu scopul de a aduce roadă, ci suntem, de asemenea, chemați și rânduiți să muncim într-un asemenea fel încât *roada noastră să rămână*.

Observați aceste cuvinte: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și *roada voastră să rămână*” [subliniere adăugată].

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă, pur și simplu, că trebuie să planificăm, să ne rugăm și să muncim cu scopul de a nu face membrii să renunțe din pricina neglijenței noastre, de a nu face pe nimeni să-și piardă mărturia, de a nu face pe nimeni să devină inactiv. *Roada noastră trebuie să rămână*.

Atunci, înseamnă că imaginea oricărui slujitor al lui Dumnezeu se rezumă la *atitudine*. După cum își face omul socotelile în inima lui, așa va și lucra.

Această Biserică este împărăția lui Dumnezeu. Lumea este câmpul Său sau via Sa. Noi suntem lucrătorii Săi aleși. Succesul poate fi al nostru doar dacă vom rămâne adânc în Vie. Și dacă rămânem, El ne oferă o promisiune de aur care este cea mai de dorit:

„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da...”

Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui.

V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15: 1-2, 4-5, 7-8, 10-11, 16).

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- După spusele vârstnicului Petersen, care este cheia conducerii în cadrul Bisericii?
- De ce trebuie să fim convertiți pentru a fi exemple bune pentru ceilalți?
- Care este relația dintre exemplul unui conducător și unitatea unui grup?
- Ce ne învață secțiunea 4 din Doctrină și legămintele despre conducere?
- Ce principiu de conducere exemplifică Salvatorul prin „unitatea [Sa] cu Dumnezeu”? Cum putem pune acest principiu în aplicare în conducerea noastră?
- Ce paragraf din cuvântarea vârstnicului Petersen credeți că explică cel mai bine principiul de conducere de a fi productiv? Justificați-vă răspunsul.

CONDUCERE ȘI CONSILII

„Și Dumnezeuii S-au sfătuit și au spus: Să coborâm și să facem omul după chipul Nostru” (Avraam 4:26).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii pot fi mai eficienți atunci când folosesc consiliile în procesul de conducere.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Tatăl Ceresc prezidează asupra „marelui consiliu care prezidează universul”.
2. Biserica este condusă prin consilii.
3. Consiliile de familie sunt consiliile de bază ale Bisericii.
4. Anumite principii le permit conducătorilor să aibă consilii eficiente.

CONCEPTUL 1. TATĂL CERESC PREZIDEAZĂ ASUPRA „MARELUI CONSILIU CARE PREZIDEAZĂ UNIVERSUL”.

COMENTARIU

Tatăl Ceresc a folosit consilii pentru planificarea și crearea acestei lumi și a altora. Vârstnicul Joseph Fielding Smith, care era pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a scris că Dumnezeu, Tatăl Etern, Isus și Sfântul Duh „alcătuiesc o Dumnezeire sau un consiliu suprem” (*Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith, fiul, 5 volume [1957-66], 1:2). Vârstnicul L. Tom Perry din Cei Doisprezece s-a referit la Dumnezeire ca la „marele consiliu care prezidează universul” (în Conference Report, aprilie 1998, p. 28; sau *Ensign*, mai 1998, p. 23).

Scripturile spun despre „Consiliul [...] Dumnezeului Veșnic al tuturor celorlalți dumnezei” că s-a întrunit „înainte ca această lume să fie” și a făcut planuri cu privire la organizarea universului (vezi D&L 121:31-32). Vârstnicul Joseph Fielding Smith a scris: „În marele consiliu ținut în Cer, Isus Hristos a acceptat benevol misiunea de Mântuitor... Adam a fost ales, de asemenea, în cadrul aceluiași consiliu pentru a-și îndeplini partea de predecesor al rasei umane” (*Answers to Gospel Questions*, 1:182).

Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Fiecare om care are o chemare de a le sluji locuitorilor lumii a fost rânduit pentru acel scop anume în

Marele Consiliu din Cer înainte ca această lume să existe” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], p. 365).

IDEI DE PREDARE

Rugați-i pe cursanți să citească repede Avraam 4-5 și să caute cine a planificat și creat pământul. Invitați-i să împărtășească ceea ce au descoperit (observați cuvinte precum *noi, ei, nostru* și *Dumnezeii*).

În afară de crearea pământului, ce altceva a mai făcut consiliul Dumnezeilor? (vezi comentariul).

Ajutați-i pe cursanți să înțeleagă că Tatăl Ceresc a oferit un exemplu pentru conducători atunci când a folosit consilii în planificarea și crearea acestei lumi și a altora.

CONCEPTUL 2. BISERICA ESTE CONDUSĂ PRIN INTERMEDIUL CONSILIIILOR.

COMENTARIU

Domnul Își conduce regatul pământesc prin intermediul consiliilor. Vârstnicul M. Russel Ballard din Cvorumul celor Doisprezece a subliniat că, după ce a fost restaurată Evanghelia, „Biserica a fost organizată în cvorumuri și consilii, cu mai multe președinții desemnate «pentru a administra lucrurile spirituale» (D&L 107:8)” (*Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the*

Family [1997], p. 39). Aceste consilii „coordonază și programează activități, culeg informații, planifică programe sau evenimente viitoare și iau decizii și rezolvă probleme” (Daniel H. Ludlow, ed., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 volume. [1992], 3:1141; în *Counseling with Our Councils*, p. 5). Scopul acestor consilii este de a-i ajuta pe „copiii lui Dumnezeu să se bucure de binecuvântările depline ale Evangheliei” (*Counseling with Our Councils*, p. 10).

Vârstnicul Ballard a explicat:

„De-a lungul anilor, structura și formatul conducerii și administrării Bisericii au fost modificate pentru a corespunde necesităților și vremurilor aflate în schimbare. Dar acestea au fost întotdeauna caracterizate prin bizuirea pe consilii pentru solidaritate și tărie continue...”

„Consiliul care prezidează Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în aceste zile este Prima Președinție. Aceasta constă în președintele Bisericii și cei doi consilieri ai săi...”

Ca autoritate în Biserică după Prima Președinție urmează Cvorumul celor Doisprezece Apostoli” (*Counseling with Our Councils*, p. 43-45).

IDEI DE PREDARE

Arătați fotografii ale Primei Președinții și ale Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Explicați că aceste consilii conduc Biserica, ajutate de Cei Șaptezeci. Discutați ce fac aceste consilii pentru a îndruma Biserica și a ne aduce la Hristos.

Discutați despre câteva dintre consiliile care funcționează în țări și în episcopii.

CONCEPTUL 3. CONSILIILE DE FAMILIE SUNT CONSILIILE DE BAZĂ ALE BISERICII.

COMENTARIU

Un consiliu de familie are loc atunci când părinții și copiii se întrunesc pentru a discuta despre treburi familiale importante. Vârstnicul M. Russell Ballard a scris: „Consiliul de bază al Bisericii este consiliul de familie” (*Counseling with Our Councils*, p. 154). Consiliile de familie au același scop ca și celelalte consilii din Biserică (vezi comentariul pentru conceptul 2).

Vârstnicul Ballard a scris despre „puterea pe care o poate avea consiliul de familie în întărirea

legăturilor familiale, în crearea unității familiale și în crearea de amintiri minunate.

Vârstnicul L. Tom Perry din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a explicat că... în consiliile de familie... mamele și tații pot oferi instruire cu privire la subiecte precum «pregătirea pentru templu, pregătirea pentru misiune, administrarea căminului, finanțele familiei, dezvoltarea carierei, educație, implicarea în comunitate, culturalizare, achiziționarea și îngrijirea de bunuri imobiliare și personale, calendare cu planificarea activităților în familie, folosirea timpului liber și însărcinări de lucru...» („For Whatsoever a Man Soweth, That Shall He Also Reap”, p. 9).

[Consiliul de familie] poate ajuta la aducerea ordinii în cămin, poate oferi o adunare în care să fie alinate sentimentele rănite, le poate oferi părinților o unealtă importantă cu care să lupte împotriva influențelor din afară și poate crea o oportunitate de a preda adevăruri importante ale Evangheliei” (*Counseling with Our Councils*, p. 148-149).

IDEI DE PREDARE

Discutați de ce consiliile de familie sunt consiliile de bază ale Bisericii. Discutați ce anume fac consiliile de familie (vezi comentariul).

Invitați-i pe cursanți să împărtășească experiențe în care au luat parte la un consiliu de familie pentru luarea unei decizii importante sau îndeplinirea unei sarcini importante.

Explicați că Tatăl Ceresc a oferit un exemplu de conducere folosind consiliile. Biserica este condusă de consilii la fiecare nivel. Membrii familiei pot, de asemenea, să se unească în consiliu pentru a îndeplini scopurile familiei.

CONCEPTUL 4. ANUMITE PRINCIPII LE PERMIT CONDUCĂTORULOR SĂ AIBĂ CONSILII EFICIENTE.

COMENTARIU

Vârstnicul M. Russell Ballard a spus: „Atunci când acționăm într-un efort unit, creăm un sinergism spiritual care reprezintă o eficiență sau realizare sporită ca rezultat al acțiunilor combinate sau al cooperării, al cărei rezultat este mai mare decât suma părților luate individual”. (în Conference Report, octombrie 1993, p. 103; sau *Ensign*, noiembrie 1993, p. 77). Mai devreme,

vârstnicul Ballard a spus despre conducătorii familiilor și ai Bisericii că trebuie „să folosească și să canalizeze puterea spirituală prin intermediul consiliilor” (în Conference Report, aprilie 1994, p. 32; sau *Ensign*, mai 1994, p. 25).

Vârstnicul Ballard ne-a învățat: „Atunci când membrii participă la consilii, aceștia învață despre chestiuni mai mari de organizare. Ei văd conducerea în acțiune, învățând cum să planifice, să analizeze probleme, să ia decizii și să coordoneze diferitele programe sau organizații ale Bisericii. Participarea la consilii ajută la pregătirea membrilor pentru viitoare responsabilități de conducere” („Priesthood Councils”, în Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 3:1141-1142)...

„Atunci când mai mulți oameni se simt responsabili de găsirea unei soluții la o problemă, mai mulți oameni sunt dispuși să participe la rezolvarea ei...

Unul dintre marile puncte forte ale sistemului de consilii este flexibilitatea pe care o oferă pentru a dezvolta și implementa soluții locale pentru probleme locale” (*Counseling with Our Councils*, p. 6, 15).

Vârstnicul Ballard a sugerat mai multe principii care sunt importante în conducerea prin consilii:

- Conducătorii trebuie să aducă în discuție ideea de îndrumare pentru viitor în cadrul consiliului.
- Consiliile trebuie să ofere timp pentru discutarea diferitelor puncte de vedere.
- Conducătorii trebuie să respecte libertatea de a alege a membrilor consiliului.
- Conducătorii trebuie să ofere instrucțiuni clare și precise.
- Conducătorii trebuie să delege.
- Conducătorii trebuie să ofere un exemplu pentru membrii consiliului lor.
- Conducătorii trebuie să slujească cu dragoste.

(Vezi *Counseling with Our Councils*, p. 23-36.)

Vârstnicul Ballard a oferit, de asemenea, sugestii despre felul în care ar putea lucra un consiliu pentru a rezolva o problemă:

- „Problema este pronunțată și expusă cu claritate, dar consiliului nu i se permite să se concentreze asupra aspectelor negative ale acesteia”.
- „Conducătorul consiliului controlează direcția în care se îndreaptă discuția, fără să o domine. El adresează întrebări și cere păreri, iar apoi le ascultă”.
- „Membrii consiliului vorbesc din perspectiva lor individuală și nu doar ca reprezentanți ai organizațiilor din care fac parte”.
- În primul rând, membrii consiliului „identifică rezultatul final dorit, iar apoi stabilesc cum să-l obțină”.
- „În dezbaterile sale, consiliul nu se îndepărtează niciodată de misiunea Bisericii, care este: aducerea sufletelor la Hristos prin proclamarea Evangheliei, desăvârșirea sfinților și mântuirea celor morți”.
- „Membrilor consiliului nu li se permite să uite importanța exemplului și influenței lor individuale”.
- „Se cer sugestii de la fiecare, dar deciziile finale sunt lăsate la latitudinea conducătorului consiliului, care se bazează pe inspirație mai mult decât pe opinia personală în îndrumarea deciziilor consiliului”.

(*Counseling with Our Councils*, p. 165, 168.)

IDEI DE PREDARE

Întrebați-i pe cursanți ce este sinergismul. (*Sinergismul* are loc atunci când efectul total este mai mare decât suma părților). Rugați un cursant să citească declarația vârstnicului M. Russell Ballard despre sinergismul spiritual (vezi comentariul). Discutați de ce acest principiu se aplică în cazul consiliului și scrieți exemplele pe tablă.

Discutați despre principiile de care conducătorii trebuie să fie conștienți atunci când lucrează cu consilii (vezi comentariul). Creați o situație ipotetică de conducere și discutați despre cum pot fi aplicate aceste principii.

Treceți în revistă sugestiile vârstnicului M. Russell Ballard pentru consilii și încurajați cursanții să le aplice în consiliile lor.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Vârstnicul M. Russell Ballard

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Strength in Counsel” („Tărie în consilii”), în Conference Report, octombrie 1993, p. 102-106; sau Ensign, noiembrie 1993, p. 76-78.

Consilii în Biserica Domnului

Domnul a întrunit un mare consiliu în lumea premuritoare pentru a-Și prezenta planul glorios pentru bunăstarea noastră eternă. Biserica Domnului este organizată cu consilii la fiecare nivel, începând cu consiliul Primei Președinții și al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și extinzându-se până la consiliile de țară, episcopie, cvorum, organizații auxiliare și familie.

Președintele Stephen L. Richards a spus:

„Succesul conducerii Bisericii noastre ține de conducerea prin intermediul *consiliilor*... Am suficientă experiență pentru a ști valoarea consiliilor. Nu sunt multe zile care trec fără ca să văd înțelepciunea lui Dumnezeu în formarea consiliilor... pentru conducerea Împărăției Sale...

Nu am nicio ezitare să vă spun și vă asigur că, dacă vă veți consulta în cadrul consiliilor, așa cum se așteaptă de la dumneavoastră, Dumnezeu vă va oferi soluții la problemele cu care vă confrunțați” (în Conference Report, octombrie 1953, p. 86).

Cum ar trebui să funcționeze consiliile

Ca membru al Cvorumului celor Doisprezece, am slujit în mai multe consilii și comitete generale ale Bisericii. Mă întâlnesc în mod regulat cu conducătorii organizațiilor auxiliare. Împreună, ne sfătuim, cercetăm scripturile și ne rugăm pentru îndrumare, pe măsură ce ne străduim să învățăm cum pot organizațiile auxiliare să-i binecuvânteze mai eficient și să-i întărească pe membrii Bisericii.

În multe privințe, consiliile generale ale Bisericii funcționează foarte asemănător celor de țară și episcopie. Toate consiliile din Biserică trebuie să încurajeze discuțiile libere și deschise în care să ne consultăm unii cu alții și să ne străduim să avem o comunicare clară, concisă. Consiliile trebuie să discute despre obiective și preocupări, înțelegerea

reciprocă fiind țelul suprem. Consiliile de țară și de episcopie sunt împrejurări ideale pentru conducătorii tuturor organizațiilor cu ocazia cărora pot conversa și se pot întări unii pe alții. Principala preocupare a întrunirilor consiliilor de țară sau de episcopie trebuie să fie coordonarea activităților și administrarea, nu întocmirea calendarului. În aceste întruniri, conducătorii preoției și ai organizațiilor auxiliare trebuie să discute despre responsabilitățile lor și să descopere modalități pentru ca programele Bisericii să-i ajute pe membri să trăiască în conformitate cu Evanghelia în căminele lor. Astăzi, persoanele și familiile au nevoie de ajutor înțelept și inspirat din partea Bisericii pentru a combate relele lumii.

Căutați contribuția surorilor în întrunirile consiliilor

Într-o întrunire recentă a consiliului cu președințiile organizațiilor auxiliare ale femeilor, surorile mi-au spus că foarte puține femei din Biserică își exprimă interesul de a dori să dețină preoția. Dar ele vor să fie auzite și prețuite și doresc să aducă contribuții pline de însemnătate pentru țară sau episcopie și pentru membrii acestora care să-L slujească pe Domnul și să ajute la îndeplinirea misiunii Bisericii.

De exemplu, vorbeam acum nu multă vreme despre demnitatea tinerilor care vor sluji în misiuni. Președinta Elaine Jack a spus: „Știți, vârstnicule Ballard, surorile din Biserică ar putea avea câteva sugestii bune despre cum să pregătim mai bine tinerii pentru a sluji în misiuni, dacă ar fi întrebate. La urma urmei, știți, noi *suntem* mamele lor!”. Sugestiile surorilor pot ajuta, în egală măsură, în ceea ce privește prezența la templu și o mulțime de alte lucruri cu care conducătorilor preoției poate că le este greu să se descurce.

Fraților, vă rog să vă asigurați că dumneavoastră căutați aportul vital al surorilor în întrunirile consiliilor dumneavoastră. Încurajați-i pe toți membrii consiliului să-și împărtășească sugestiile și ideile despre modul în care țărâșul sau episcopia pot fi mai eficiente în proclamarea Evangheliei, desăvârșirea sfinților și mântuirea celor morți.

Toți membrii consiliului trebuie să participe

În mod ideal, toți membrii oricărui consiliu din Biserică sau de familie trebuie să-și împărtășească preocupările și trebuie să sugereze soluții bazate

pe principiile Evangheliei. Eu cred că Biserica și familiile noastre vor fi întărite dacă președinții de țarăș și episcopii vor folosi întrunirile consiliilor lor pentru a găsi răspunsuri la întrebări cu privire la îmbunătățirea adunărilor de împărtășanie, la modul în care putem îmbunătăți atitudinea pioasă, la modul în care ne concentrăm asupra copiilor, modul în care întărim tineretul, modul în care îi ajutăm pe membrii singuri, inclusiv pe părinții singuri, modul în care le predăm și le suntem prieteni simpatizanților și membrilor noi, modul în care îmbunătățim predarea Evangheliei și multe alte subiecte asemănătoare.

În a doua jumătate a acestui an, am ținut o adunare specială de instruire cu ocazia fiecărei conferințe de țarăș pentru a discuta despre moralitatea tineretului nostru. Cei care au participat sunt membrii consiliilor de țarăș și de episcopie. Fiecare întrebare care mi-a fost adresată în timpul dedicat discuției putea fi dezbătută mai corespunzător în cadrul unei întruniri a consiliului episcopiei. Totuși, rareori cei care adresează întrebările simt că au avut ocazia de a-și adresa întrebările în întrunirea consiliului episcopiei, de a da glas preocupărilor lor și de a oferi sugestii.

Creaiți sinergism spiritual în cadrul consiliilor

În aceste vremuri periculoase, avem nevoie de efortul cooperant al bărbaților și femeilor care sunt conducători în Biserică deoarece este necesară vigilența absolută din partea tuturor celor căroro le-a fost încredințată sarcina de a ajuta la îngrijirea împărăției. Fiecare dintre noi are responsabilități individuale importante, dar la fel de mare este responsabilitatea pe care o avem, alături de ceilalți, de a ne aduna în consilii, într-un efort unit de a rezolva problemele și de a-i binecuvânta pe toți membrii Bisericii noastre. Atunci când acționăm într-un efort unit, creăm un sinergism spiritual care înseamnă eficiență sau realizare sporită ca rezultat al acțiunilor combinate sau al cooperării, al căror rezultat este mai mare decât suma părților luate individual.

Moralistul antic Esop obișnuia să ilustreze puterea sinergismului ridicând un băț în mână și rugând un voluntar din auditoriu care credea că poate să rupă bățul să vină și să-l rupă. Desigur, voluntarul putea să rupă un băț cu ușurință. Apoi, Esop mai adăuga bețe până când voluntarul nu

mai putea să le rupă. Morala demonstrației lui Esop era simplă: împreună, generăm sinergism, care ne face mult mai puternici decât atunci când suntem singuri.

Nimeni nu ar trebui să fie singur

Dumnezeu nu avut niciodată intenția să-i lase singuri pe copiii Săi. Copiii au părinți, iar părinții au Biserica, au scripturile, profeții și apostolii în viață și Duhul Sfânt care să-i ajute să înțeleagă principiile corecte și să acționeze conform acestor principii în îndeplinirea îndatoririlor lor părintești.

Apostolul Pavel ne-a învățat că Salvatorul a organizat Biserica, completând-o cu apostoli, profeți și alți conducători și învățători, „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței” (Efeseni 4:12-13).

Pavel i-a comparat pe membrii Bisericii și responsabilitățile lor diferite, cu trupul:

„Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe...

Acum dar Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El...

Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup.

Ochiul nu poate zice mâinii: «N-am trebuință de tine»; nici capul nu poate zice picioarelor: «N-am trebuință de voi»...

Și dacă suferă un mădular, toate mădulele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:14, 18, 20-21, 26).

Scripturile afirmă clar faptul că, în timp ce chemările noastre pot fi diferite și se pot schimba din când în când, toate chemările sunt importante pentru funcționarea Bisericii. Avem nevoie de cvo-rumuri ale preoției pentru a se exprima și a-și îndeplini slujirea divină încredințată, la fel cum avem nevoie de Societatea de Alinare, Societatea Primară, Societatea Tinerelelor Fete, Școala de duminică și comitetele activităților pentru a-și îndeplini funcțiile lor vitale. Și avem nevoie ca membrii și conducătorii tuturor acestor organizații să conlucreze, oferindu-și ajutor unul altuia, după cum este necesar, pentru folosul persoanelor și familiilor.

Sugestii pentru consilii mai eficiente

Aceasta nu este lucrarea unui bărbat sau a unei femei; este *cu totul* lucrarea lui Dumnezeu și se bazează pe ispășirea Domnului nostru Isus Hristos. Am câteva sugestii anume care, dacă sunt urmate, cred că ne pot ajuta să fim mai eficienți în familiile noastre și în chemările noastre din Biserică.

În primul rând, concentrați-vă asupra lucrurilor fundamentale. Cu siguranță, ni s-a propovăduit despre aceste lucruri fundamentale în timpul acestei conferințe. Cei care predau trebuie să se asigure că doctrina rămâne pură și că aceasta este ceea ce se predă. Predați cu ajutorul Spiritului, folosind scripturile și programa aprobată. *Nu* introduceți sau nu insistați asupra subiectelor speculative sau îndoielnice. Studiați învățăturile predate în această conferință în serile de familie și în discuțiile din familie; acestea vă vor întări căminele. Într-o lume plină de păcat, conflicte și confuzie, noi putem găsi pace și siguranță cunoscând și punând în practică adevăurile revelate ale Evangheliei.

În al doilea rând, concentrați-vă asupra persoanelor. Coordonarea și stabilirea calendarului au timpul și locul lor, dar prea multe dintre întrunirile consiliilor încep și se sfârșesc cu aceasta. În loc ca fiecare organizație să raporteze planurile și progresele lor, petreceți majoritatea timpului din cadrul întrunirilor de consiliu discutând despre nevoile personale ale membrilor. Făcând astfel, confidențialitatea este în pericol. Membrii consiliului trebuie să păstreze confidențiale toate problemele discutate în cadrul întrunirilor de consiliu.

În al treilea rând, promovați dialogul liber și deschis. O asemenea noțiune este esențială dacă vrem să atingem scopul pentru care avem consilii. Conducătorii și părinții trebuie să stabilească un climat prielnic discuției, în care fiecare persoană este importantă și fiecare părere apreciată. Domnul ne-a sfătuit: „Să vorbească câte unul și toți să asculte ceea ce spune, astfel încât, atunci când *toți* au vorbit, *toți* să fie edificați” (D&L 88:122; subliniere adăugată). Conducătorii trebuie să ofere timpul adecvat întrunirilor consiliilor și trebuie să-și amintească despre consilii că ele sunt pentru ca ei, conducătorii, să asculte cel puțin atât de mult cât vorbesc.

În al patrulea rând, participarea este un privilegiu. Acest privilegiu aduce cu sine responsabilitate -

responsabilitatea de a lucra în parametrii organizației în care sluiți, de a fi pregătiți, de a împărtăși, de a sprijini viguros poziția pe care o considerați dreaptă. Dar la fel de importantă este reponsabilitatea de a sprijini și de a susține decizia finală a conducătorului consiliului, chiar dacă nu sunteți pe deplin de acord cu ea.

Președintele David O. McKay a relatat despre o întrunire a Consiliului celor Doisprezece Apostoli unde se discuta o întrebare serioasă și importantă. El și ceilalți apostoli simțeau cu tărie că trebuia întreprinsă o anumită acțiune și erau pregătiți să-și împărtășească sentimentele într-o întrunire cu Prima Președinție. Spre surprinderea lor, președintele Joseph F. Smith nu le-a cerut părerea asupra problemei, după cum era obiceiul său. În schimb, „s-a ridicat și a spus: «Iată ce dorește Domnul».

Chiar dacă nu era pe deplin în acord cu ceea ce decisese”, scrie președintele McKay, „președintele Celor Doisprezece... a fost primul care s-a ridicat și a spus: «Fraților, solicit ca aceasta să devină părerea și judecata acestui consiliu».

«Sunt de acord», a spus un altul, și susținerea a fost unanimă. Nu au trecut șase luni, că înțelepciunea acelui conducător a fost demonstrată”. (*Gospel Ideals* [Salt Lake City: Improvement Era, 1953], p. 264).

Atunci când conducătorul unui consiliu ia o hotărâre, membrii consiliului trebuie să-l susțină din toată inima.

Al cincilea, conduceți cu dragoste. Isus a propovăduit că prima și cea mai mare poruncă a legii este „să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău... Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Matei 22:37, 39).

Conducătorii preoției trebuie să conducă cu „convingere... răbdare îndelungată... bunătate și blândețe... dragoste sinceră... blândețe și pură cunoaștere” (D&L 121:41-42). Acestea sunt principiile care trebuie să ne îndrume în relațiile noastre ca semeni în Biserică lui Isus Hristos.

Cei care dețin preoția nu trebuie să uite niciodată că nu au niciun drept să folosească autoritatea preoției ca pe o bătă deasupra capetelor celor din familie sau în chemările din Biserică. Domnul i-a spus lui Joseph Smith că, atunci „când încercăm

să ascundem păcatele noastre, sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității acelui om” (D&L 121:37).

Cu alte cuvinte, orice bărbat care pretinde puterile speciale ale Cerului pentru scopurile sale egoiste și caută să folosească preoția în orice grad de nedreptate în Biserică sau acasă, pur și simplu nu înțelege natura autorității sale. Preoția este pentru slujire, nu pentru servitute, pentru compasiune, nu pentru constrângere, pentru grijă, nu pentru control. Cei care gândesc altfel, acționează în afara parametrilor autorității preoției.

Din fericire, majoritatea taților noștri și conducătorilor preoției conduce cu dragoste, la fel cum face și majoritatea mamelor și a conducătorilor organizațiilor auxiliare. Conducerea bazată pe dragoste aduce o putere de necrezut. Este reală și generează rezultate de durată în viețile copiilor Tatălui nostru.

Ajungeți la un consens inspirat și la unitate

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragi frați și surori, să găsiți un consens inspirat și unitate atunci când vă sfătuiți împreună în slujirea dumneavoastră unul pentru altul. Numai făcând aceasta, Biserica și familiile noastre încep să se apropie de potențialul lor deplin de a face bine printre copiii lui Dumnezeu de pe pământ.

Eu știu că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul. Știu că putem să Le îndeplinim lucrarea mai bine prin unitate și dragoste atunci când ținem consilii împreună. Fie ca noi să fim binecuvântați să facem aceasta, este rugăciunea mea umilă, în numele lui Isus Hristos, amin.

Vârstnicul M. Russell Ballard

*din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli*

*„Counseling with Our
Councils” („Să ne sfătuiți
cu membrii consiliilor noastre”),
în Conference Report, aprilie
1994, p. 31-34; sau Ensign,
mai 1994, p. 24-26).*

Un motor bine reglat

Înainte de a fi chemat să slujesc în calitate de autoritate generală, lucram în industria automobilelor, la fel cum făcuse și tatăl meu. De-a lungul anilor, am învățat să apreciez sunetul și performanța unui motor care este bine reglat. Pentru mine, acest lucru este aproape muzical, de la torusul liniștit al unui motor care merge în gol până la zgomotul vibrant al unui motor turat la maxim. Puterea pe care o reprezintă sunetul este și mai captivantă. Nimic nu se aseamănă cu senzația pe care o ai atunci când stai la volanul unui automobil bun atunci când motorul funcționează la performanța lui maximă iar piesele asamblate lucrează împreună în armonie perfectă.

Pe de altă parte, nimic nu este mai frustrant decât motorul unei mașini care nu funcționează corespunzător. Indiferent de cât de frumoasă ar fi vopseaua sau cât de confortabile sunt dotările din interiorul ei, o mașină cu un motor care nu funcționează cum trebuie este doar o carcasă cu potențial nerealizat. Motorul unui automobil va funcționa folosindu-și numai parțial cilindrii, dar nu va merge niciodată atât de departe sau atât de repede, nici călătoria nu va fi atât de lină ca atunci când acesta este bine reglat.

Episcopia care funcționează cu un singur cilindru

Din păcate, anumite episcopii din Biserică folosesc numai puțini cilindri, incluzându-le pe unele care încearcă să funcționeze numai cu unul singur. Episcopia care funcționează cu un singur cilindru este cea în care episcopul se ocupă de toate problemele, ia toate deciziile și urmărește până la capăt toate însărcinările. Apoi, la fel ca un cilindru suprasolicitat din motorul unei mașini, el este, curând, epuizat.

Episcopii noștri au responsabilități grele care apasă pe umerii lor. Ei – și numai ei – dețin anumite chei, și numai ei pot îndeplini anumite responsabilități. Dar ei nu sunt chemați să fie de toate, tot timpul, pentru toți. Ei sunt chemați să prezideze, să conducă și să transmită dragostea lui Dumnezeu copiilor Săi. Tatăl nostru Cereș nu Se așteaptă ca ei să facă totul singuri.

Același lucru este valabil pentru președinții noștri de țară, președinții cvorumului preoției și ai organizațiilor auxiliare și, de fapt, pentru mame și tați. Cu toții au de îndeplinit o slujire care necesită

o mare parte a timpului, talentului și energiei lor. Dar niciunul nu este lăsat să facă acest lucru singur. Dumnezeu, Stăpânul organizator, a inspirat crearea unui sistem de comitete și consilii. Dacă este înțeleș și aplicat corespunzător, acest sistem va micșora povara de pe umerii fiecărui conducător în parte și va extinde efectul și impactul slujirii lor cu ajutorul combinat al celorlalți.

Folosiți consiliile cu înțelepciune

Acum șase luni, am stat la acest amvon și am vorbit despre importanța sistemului de consilii din Biserică. Am vorbit despre marea putere spirituală și despre îndrumarea inspirată care se datorează consiliilor de familie, episcopie și țărush care sunt bine conduse. Spiritul continuă să-mi depună mărturie despre cât de esențiale sunt consiliile Bisericii bine conduse pentru îndeplinirea misiunii Bisericii. Din acest motiv, am fost nerăbdător să observ cât de bine au fost înțelese remarcile mele din luna octombrie, în special de către episcopii noștri credincioși și sârguincioși.

În timpul sesiunilor de instruire pe care le-am condus în diferite locuri de la ultima conferință generală, mi-am concentrat atenția asupra consiliului episcopiei. Am invitat membrii unui consiliu al unei episcopii să participe la acea instruire. I-am prezentat episcopului o problemă teoretică despre o familie mai puțin activă și i-am cerut să folosească consiliul episcopiei pentru conceperea unui plan de activare a acestei familii.

Fără excepție, episcopul a preluat conducerea situației imediat și a spus: „Iată care este problema și iată ce cred eu că ar trebui să facem pentru a o rezolva”. Apoi, el a oferit însărcinări diferiților membri ai consiliului episcopiei. Acesta a fost un exercițiu bun de delegare, presupun, dar nici măcar nu a început să folosească experiența și înțelepciunea membrilor consiliului pentru a aborda problema.

În cele din urmă, i-am cerut episcopului să încerce din nou, doar că de data aceasta urma să solicite idei și recomandări de la membrii consiliului său înainte de a distribui sarcini. L-am încurajat, în special, să le ceară idei surorilor. Atunci când episcopul a deschis adunarea cu membrii consiliului și i-a invitat să se consfătuiască, efectul a fost ca și cum Cerul s-ar fi deschis și ar fi revărsat binecuvântări. Un izvor de idei și inspirație a început să se reverse dintr-o dată în mijlocul

membrilor consiliului în timp ce planificau întovărășirea familiilor mai puțin active.

Pe măsură ce am fost martor la același scenariu de mai multe ori în decursul ultimelor șase luni de zile, am decis că nu ar fi ieșit din comun să vorbesc din nou despre importanța consiliilor. Nu vorbesc pentru a-i muștra pe cei care nu au fost foarte atenți ultima dată, ci pentru că avem o necesitate imperioasă ca, în Biserică, liderii, în special președinții de țărush și episcopii, să îndrume și să canalizeze puterea spirituală prin intermediul consiliilor. Problemele în familie, episcopie și țărush pot fi rezolvate dacă noi căutăm soluții urmând calea Domnului.

Din proprie experiență, viețile sunt binecuvântate atunci când conducătorii folosesc comitetele și consiliile în mod înțelept. Acestea conduc munca Domnului mult mai repede și mai departe, la fel ca un automobil bun care funcționează la eficiență maximă. Membrii comitetelor și consiliului sunt uniți. Împreună, aceștia au parte de o călătorie mult mai plăcută pe autostrada slujirii în Biserică.

Trei comitete și consilii de episcopie

Pentru scopul meu de astăzi, permiteți-mi să menționez trei comitete și consilii ale episcopiei care trebuie să urmeze tot timpul o agendă predefinită.

Primul este *comitetul executiv al preoției*. Are în componență președinția episcopiei, conducătorul grupului de Înalți Preoți, președintele Cvorumului Vârșnicilor, conducătorul muncii misionare din episcopie, președintele Tinerilor Băieți, secretarul executiv al episcopiei și funcționarul episcopiei. Acest comitet se întrunește săptămânal sub îndrumarea episcopului pentru a discuta programele preoției din cadrul episcopiei, inclusiv frecventarea templului, istoria familiei, munca misionară, bunăstarea, învățământul de acasă și reactivarea membrilor.

Al doilea este *comitetul de bunăstare al episcopiei*. Îi are în componență pe toți cei din cadrul comitetului executiv al preoției și, în plus, președinția Societății de Alinare. Acest comitet se întâlnește cel puțin o dată pe lună, tot sub îndrumarea episcopului, pentru a discuta despre nevoile temporale ale membrilor episcopiei. Numai episcopul poate aloca resursele necesare pentru bunăstare, dar comitetul ajută la îngrijirea celor săraci prin planificarea și coordonarea folosirii resurselor episcopiei, inclusiv a timpului, talentelor, îndemânărilor, materialelor și

slujirii pline de compasiune a membrilor episcopiei. În această întrunire, precum și în alte întruniri ale comitetului și consiliului, se discută adesea probleme delicate, care necesită confidențialitate strictă.

Al treilea este *consiliul episcopiei*. Acesta include comitetul executiv al preoției, președinții Societății de Alinare, Școlii de duminică, Societății Tinerelor Fete și Societății Primare și președintele comitetului de activități. Episcopul îi poate invita și pe alții să participe, după cum este necesar. Acest consiliu se întrunește cel puțin o dată pe lună pentru a corela planificarea pentru toate programele și activitățile episcopiei și pentru a evalua progresul episcopiei în vederea îndeplinirii misiunii Bisericii. Consiliul episcopiei reunește un grup variat de conducători ai preoției și ai femeilor pentru a se concentra asupra gamei largi de probleme care afectează membrii episcopiei și comunitatea. Consiliul trece în revistă sugestiile primite din partea învățătorilor de acasă și din partea învățătoarelor vizitatoare...

Folosirea consiliilor pentru a ajuta la reținerea celor convertiți

O preocupare majoră a autorităților generale este pierderea unora dintre noii convertiți și dintre cei care sunt mai puțin activi în Biserică. Dacă vor funcționa așa cum trebuie consiliile episcopiei, fiecare nou convertit va avea prieteni, va avea învățători de acasă sau învățătoare vizitatoare și va primi o chemare corespunzătoare la câteva zile de la botez. Membrii mai puțin activi vor primi chemări care să-i asigure că este nevoie de ei și că sunt iubiți de către membrii episcopiei...

Deveniți o echipă care rezolvă probleme

Atunci când președinții de țară și episcopii le permit conducătorilor preoției și ai organizațiilor auxiliare, pe care Domnul i-a ales să slujească împreună cu ei, să facă parte din echipa care se ocupă de rezolvarea problemelor, încep să se întâmpne lucruri minunate. Participarea lor crește numărul membrilor cu experiență și înțelegere, ducând la soluții mai bune. Dumneavoastră, episcopilor, insuflați energie conducătorilor episcopiei dându-le oportunitatea de a oferi sugestii și de a fi auziți. Dumneavoastră pregătiți viitorii conducători dându-le permisiunea să participe și să învețe. Puteți să scuturați o mare parte din povara de pe umerii dumneavoastră prin acest gen de implicare. Persoanele care simt că problema le

aparține sunt mai dispuse să ajute la găsirea unei soluții, îmbunătățind semnificativ posibilitatea de reușită.

Odată ce sunt organizate consilii adecvate și frații și surorile au ocazia deplină de a contribui, conducătorii de episcopie și țăruiș pot să facă mai mult decât să mențină organizații. Aceștia își pot concentra eforturile pentru a găsi modalități de a face mai bună lumea în care trăiesc. Cu siguranță, consiliile episcopiei pot lua în considerare subiecte cum ar fi violența în bande, siguranța copiilor, iluminatul urban sau campanii de curățenie în comunitate. Episcopii ar putea întreba consiliile episcopiei: „În ce mod putem să aducem o schimbare în bine în comunitate?”. O asemenea gândire și participare largă la îmbunătățirea comunității sunt lucruri bune în care sfinții din zilele din urmă se pot implica.

Felul în care se sfătuiesc apostolii împreună

În ultimii opt ani și jumătate am slujit în calitate de membru al unui consiliu format din doisprezece bărbați. Provenim din medii diferite și aducem Consiliului celor Doisprezece Apostoli o varietate largă de experiențe avute în cadrul Bisericii și în lume. În întrunirile noastre, noi nu stăm pur și simplu și așteptăm ca președintele Howard W. Hunter să ne spună ce să facem. Ne sfătuim deschis unii cu ceilalți și ne ascultăm reciproc cu un respect profund pentru abilitățile și experiențele pe care frații noștri le aduc în cadrul consiliului. Discutăm despre o mare varietate de subiecte, de la administrarea Bisericii, până la evenimentele internaționale și facem acest lucru în mod sincer și deschis. Uneori, înainte de a ajunge la o decizie, discutăm anumite subiecte timp de mai multe săptămâni. Nu suntem întotdeauna de acord în timpul discuțiilor noastre. Dar, odată ce se ia o decizie, suntem mereu atât uniți, cât și hotărâți.

Ascultați și discutați rațional în consilii

Acesta este miracolul consiliilor Bisericii: să ne ascultăm reciproc și să ascultăm Spiritul! Când ne susținem reciproc în consiliile din cadrul Bisericii, începem să înțelegem felul în care Dumnezeu folosește femeii și bărbații obișnuiți și face din ei conducători extraordinari. Cei mai buni conducători nu sunt aceia care muncesc atât de mult încât se epuizează din punct de vedere fizic sau emoțional încercând să facă totul pe cont propriu; cei mai buni conducători sunt cei care urmează

planul lui Dumnezeu și *se sfătuiesc* împreună cu membrii *consiliilor* lor.

„Veniți”, a spus Domnul într-o dispensație anterioară prin profetul Isaia, „să ne judecăm” (Isaia 1:18). Iar în această dispensație El a repetat acel sfat: „Să discutăm rațional împreună ca să puteți înțelege” (D&L 50:10).

Să ne amintim că cel mai fundamental consiliu din cadrul Bisericii este consiliul de familie. Soții și soțiile trebuie să aplice cu sârguință principiile despre care am vorbit referitor la relația pe care o au unul cu celălalt și cu copiii lor. Pe măsură ce facem așa, căminele noastre pot deveni asemenea unui lăcaș ceresc pe pământ.

Dragi frați și surori, să lucrăm împreună așa cum n-am lucrat niciodată în administrarea ce ne-a fost încredințată pentru a descoperi modalități de a îmbunătăți felul în care facem uz de minunata putere a consiliilor. Vă rog să luați în considerare tot ceea ce v-am spus referitor la acest subiect în octombrie și tot ceea ce v-am spus astăzi.

Mărturisesc că, pe măsură ce ne sfătuim împreună, putem aduce toată puterea și toate binecuvântările planului revelat de Dumnezeu pentru administrarea Evangheliei în chemările noastre. Mă rog ca Dumnezeu să ne binecuvânteze să rămânem uniți pe măsură ce întărim Biserica și membrii noștri, în numele lui Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- În ce fel sunt Biserica și familia o prelungire a marelui consiliu din lumea premuritoare?
- Care trebuie să fie „principala preocupare a întrunirilor consiliilor de țară sau de episcopie”?
- Ce reprezintă „sinergismul spiritual”?
- Care sunt câteva dintre preocupările asupra cărora se pot concentra consiliile din cadrul țării sau al episcopiei?
- După spusele vârstnicului Ballard, ce fac cei mai buni conducători din cadrul Bisericii în consiliile lor?

IMPORTANȚA DELEGĂRII

„Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece.

Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine” (Exodul 18:21-22).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Conducătorii înțelepți folosesc principiul delegării pentru a-i ajuta pe cei pe care îi slujesc să atingă țeluri drepte și să devină mai asemănători lui Isus Hristos.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii înțelepți delegă sarcini și responsabilități pline de însemnătate celor pe care îi conduc.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII ÎNȚELEPȚI DELEGĂ SARCINI ȘI RESPONSABILITĂȚI PLINE DE ÎNSEMNĂTATE CELOR PE CARE ÎI CONDUC.

COMENTARIU

În timpul slujirii Sale pământești, Isus Hristos a delegat responsabilități și le-a dat autoritate ucenicilor Săi. De exemplu, El i-a împuternicit pe apostolii Săi să „[vindece] pe bolnavi, [învie] pe morți, [curățe] pe leproși, [scoată] afară dracii” (vezi Matei 10:5-8).

Apostolul Pavel a scris: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,

pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12).

Vârstnicul Neal A. Maxwell, un membru al Cvorumului celor Doisprezece, a explicat că, după învierea lui Hristos, „Cei Doisprezece... și-au dat seama că nu fuseseră chemați pentru a sluji la mese, ci pentru a răspândi cuvântul lui Dumnezeu pe pământ. Așadar, ei au delegat sarcinile cu privire la bunăstare către alte persoane. Astfel încât au fost întâmpinate nevoile văduvelor grece, care erau nevoi adevărate, dar fără a sacrifica chemarea mai mare a Celor Doisprezece [vezi Faptele apostolilor

6:1-7]” (*We Will Prove Them Herewith* [1982], p. 110).

Profetul Joseph Smith a explicat principiul delegării. Vârstnicul Spencer J. Condie, un membru al Celor Șaptezece, a observat: „O mare tărie a profetului era abilitatea sa de a delega și de a dezvolta calități de conducător în cei din jurul Său (în Conference Report, martie – aprilie 1990, p. 35; sau *Ensign*, mai 1990, p. 28). Vârstnicul Dallin H. Oaks din Cvorumul celor Doisprezece a spus: „Un episcop trebuie să fie o persoană care delegă cu îndemânare sau va fi copleșit de povara responsabilităților sale sau frustrat să vadă că atât de multe dintre ele nu sunt îndeplinite” (în Conference Report, aprilie 1997, p. 29; sau *Ensign*, mai 1997, p. 22).

Conducerea în Biserică și în familie poate fi atât plină de bucurie, cât și solicitantă. Spiritul Sfânt îi întărește și le dă forțe proprii conducătorilor, dar conducătorii înțelepți delegă responsabilitățile persoanelor cărora le slujesc, deoarece conducătorii nu pot face totul de unii singuri și deoarece persoanele se dezvoltă mai mult atunci când participă.

Vârstnicul James E. Faust, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Unul dintre primele principii de care trebuie să ne amintim este că munca Domnului înaintea prin desemnarea de sarcini. Conducătorii primesc

și dau însărcinări. Aceasta este o parte importantă a principiului necesar al delegării” (în Conference Report, octombrie 1980, p. 50; sau *Ensign*, noiembrie 1980, p. 34).

Vârstnicul Neal A. Maxwell, pe atunci membru al Președinției celor Șaptezeci, a sugerat următoarele motive pentru care conducătorii nu reușesc, uneori, să delege:

„1. Preferăm să facem lucrurile noi înșine.

2. Nu suntem pe deplin dispuși să ne folosim timpul și talentele pentru a-i instrui pe alții astfel încât să poată oferi ajutor.

3. Nu ne place să cerem ajutor de la ceilalți, uitând că primirea ajutorului face parte din Evanghelie la fel de mult ca și acordarea acestuia.

4. Ne place să ne simțim puțin oboșiți și streșați deoarece ne oferă un sentiment fals că suntem nobili.

5. Spunem că suntem îngrijorați de «calitatea rezultatului» dacă sarcina este delegată, iar uneori chiar avem motive să ne îngrijorăm; alteori, totuși, de fapt ne îngrijorăm nu că sarcinile vor fi îndeplinite prost, ci prea bine”.

Vârstnicul Maxwell ne-a sfătuit: „Sentimentul pe care l-am putea avea, câteodată, că suntem copleșiți de sarcinile pe care le avem de îndeplinit... poate fi evitat, cel puțin parțial. Dacă am alege acest lucru, am putea delega mai mult, ajutând astfel la dezvoltarea celorlalți, inclusiv a copiilor noștri și, prin aceasta, am reduce, în cele din urmă, poverile inutile de pe umerii noștri” (*Wherefore Ye Must Press Forward* [1977], p. 99-100).

Vârstnicul Sterling W. Sill, care era pe atunci asistent al Celor Doisprezece, a scris: „Un conducător nu își pierde autoritatea, nici responsabilitatea, atunci când le delegă... El trebuie să verifice; el trebuie să instruiască; el trebuie să încurajeze; el trebuie să-l supravegheze pe cel căruia i-a fost dată responsabilitatea... Delegarea fără control este lipsă de responsabilitate” (*Leadership* [1958], p. 213).

IDEI DE PREDARE

Rugați-i pe cursanți să definească cuvântul *a delega*. („A-i încredința cuiva o parte a responsabilității pe care o avem.”) Discutați în ce mod se aplică definiția în cazul conducerii în Biserică și în familie.

Invitați cursanții să găsească exemple de delegare în scripturi. Rugați-i să ofere exemple de delegare reușită în cadrul familiei sau în împrejurări din cadrul Bisericii. Discutați despre motivul pentru care delegarea reprezintă o parte importantă a conducerii în cadrul familiei și al Bisericii.

Împărțiți cursanții în grupuri mici. Invitați fiecare grup să discute despre avantajele și dezavantajele delegării. Rugați-i să raporteze concluziile la care au ajuns, apoi discutați-le în cadrul clasei.

Invitați-i pe cursanți să se gândească la cât de importantă este delegarea pentru o conducere eficientă. Încurajați-i să observe modul în care conducătorii din Biserică și din familii delegă responsabilități. Invitați-i să se gândească ce responsabilități pot delega conducătorii, ce responsabilități nu pot fi delegate și de ce.

Discutați câteva dintre caracteristicile persoanelor care delegă cu succes. De exemplu, persoanele care delegă cu succes:

- Le oferă persoanelor sarcini clare și concrete.
- Menționează ce este de făcut, dar nu exact cum trebuie făcut.
- Le oferă altora autoritatea de a-și îndeplini sarcinile care le-au fost desemnate.
- Îi instruiesc pe ceilalți, dacă este necesar, referitor la aptitudinile de care au nevoie pentru a avea succes.
- Pun la dispoziție instrumentele și resursele de care au nevoie ceilalți pentru a avea succes.
- Oferă supraveghere corespunzătoare pe măsură ce persoanele lucrează la îndeplinirea sarcinilor lor.
- Încurajează și sprijină în mod sincer persoanele atunci când acestea se descurcă bine.
- Sunt disponibili pentru a oferi sfaturi și îndrumare.
- Le oferă persoanelor oportunitatea de a raporta cu privire la sarcina ce le-a fost atribuită.

Discutați despre ce pot face conducătorii pentru ca responsabilitățile delegate să fie îndeplinite. Rugați-i pe cursanți să citească Exodul 18:13-27. Discutați pe marginea unor întrebări cum ar fi:

- Ce preocupări avea Ietro cu privire la conducerea lui Moise?

- Cum a răspuns Moise la îngrijorarea lui Ietro?
- Ce putem învăța despre conducere din experiența lui Moise?

Citiți următoarea afirmație a președintelui Ezra Taft Benson, pe atunci președinte al Cvorumului celor Doisprezece: „Aceasta este organizația Domnului prin care noi acționăm. Noi lucrăm cu voluntari – copiii Tatălui nostru pe care El îi iubește, indiferent de greșelile și de slăbiciunile lor. Trebuie ca în delegarea noastră să nu existe forță, constrângere sau intimidare. Pentru a fi eficienți, trebuie să căutăm și să obținem Spiritul dacă vrem să delegăm cu înțelepciune” (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974], p. 130).

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Președintele N. Eldon Tanner

primul consilier în Prima Președinție

„*The Message: Leading as the Savior Led*” („*Mesajul: Să conducem așa cum a condus Salvatorul*”), *New Era*, iunie 1977, p. 4-7

Pentru a fi un conducător sau un învățător de succes (și voi folosi alternativ acești termeni) în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, este important ca fiecare să conștientizeze și să înțeleagă pe deplin că este un copil de spirit al lui Dumnezeu și că persoanele pe care le conduce sunt, de asemenea, copii de spirit ai lui Dumnezeu. Este, de asemenea, important ca persoanele pe care le conduce să știe și să înțeleagă că *ele* sunt copii de spirit ai lui Dumnezeu și că această cunoaștere este importantă în viețile lor. Ele trebuie să conștientizeze că pe Dumnezeu Îl preocupă persoana lor, că El dorește ca ele să trăiască așa cum ar trebui și că este gata să le răspundă la rugăciuni și să le ajute de câte ori este posibil, numai dacă ele vor asculta.

Cineva a spus că o poziție de conducere necesită o anumită îndrăzneală. Este, la urma urmei, în principal, domeniul în care se preiau frâiele, se merge în față, se stă înaintea gloatei, a congregației, a audienței nevăzute formate din mii de persoane sau a ochiului plin de dezaprobare al unui sceptic.

Fiecare este un conducător sau are influență în viețile celorlalți, chiar dacă nu conștientizează acest lucru. Întrebarea este ce fel de conducător va fi acesta? Ce fel de influență va avea?

Fiecare persoană trebuie să ia propriile sale decizii cu privire la ce fel de persoană va fi. Fiecare trebuie să fie hotărât să fie genul de persoană care să poată spune, așa cum a spus Isus: „Vino și urmează-Mă” și „Faceți cum am făcut Eu”, știind că El ne conduce pe calea adevărului și a dreptății. Acesta trebuie să fie scopul fiecărui conducător.

Pentru a conduce așa cum a condus Isus, suntem puși față în față cu multe încercări. Unul dintre primii pași în întâmpinarea acestor provocări este acela de a conștientiza că Hristos este un model de conducere corectă; și, pe măsură ce scripturile înregistrează viața și învățăturile Sale, acestea devin exemple de conducere divină. Pentru a conduce așa cum a condus El, este important să cercetăm și să înțelegem scripturile și să le punem în practică în viețile noastre. Cum a spus Nefi, ar trebui ca „toate scripturile să ni se aplice nouă” (1 Nefi 19:23); și, așa cum a spus Domnul, să „[trăim] prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (D&L 84:44).

În 3 Nefi, citim:

„Și fericite de toți cei prizoniți de dragul numelui Meu, căci a lor este Împărăția cerului.

Și binecuvântați sunteți voi atunci când oamenii vă vor insulta și vă vor persecuta și când vor spune cu falsitate tot felul de răutăți împotriva voastră din pricina Mea;

Căci veți avea mare bucurie și veți fi nespuse de încântați, căci mare va fi răsplata voastră în cer; căci așa au persecutat ei pe profeții care au fost înaintea voastră.

Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, Eu fac ca voi să fiți sarea pământului; dar dacă sarea și-ar pierde gustul, cum ar putea pământul să fie sărat? Sarea nu ar mai fi atunci bună de nimica ci numai să fie aruncată și călcată în picioare de către oameni.

Și iată, Eu v-am dat vouă legea și poruncile Tatălui Meu, cum că voi trebuie să credeți în Mine și că trebuie să vă pocăiți de păcate și să veniți la Mine cu inima frântă și cu spiritul

smerit. Iată, voi aveți poruncile în fața voastră și legea este împlinită.

De aceea, veniți la Mine și fiți salvați; căci adevărat vă spun Eu vouă, cum că dacă nu veți ține poruncile Mele pe care Eu vi le-am poruncit acum, nu veți intra în nici un caz în împărăția cerului”. (3 Nefi 12:10-13, 19-20.)

Atunci când Hristos a venit pe pământ pentru a salva omenirea, ca aceasta să se poată întoarce să trăiască din nou alături de Tatăl ei din Ceruri, El nu a spus: „Mă voi supune acestei legi, dar aceea nu mă voi supune”. El nu a spus, cu privire la porunci: „Pe aceasta o voi ține, pe cealaltă, nu”. În pofida experienței Sale și a durerii și suferinței din Grădina Ghetsimani, El a perseverat până la sfârșit și Și-a dat viața pentru ca oamenii să poată avea nemurire și viață veșnică.

Este atât de important să învățăm să ne supunem și să ținem poruncile lui Dumnezeu. S-a spus că supunerea nu este semnul sclaviei, ci este una dintre calitățile esențiale în conducere.

Unele persoane nu reușesc să devină conducători extraordinari deoarece nu au învățat să urmeze instrucțiunile – chiar învățăturile lui Isus Hristos. Așadar, pentru a conduce precum a condus Isus, trebuie ca, mai întâi, să învățăm să-L urmăm pe Hristos așa cum El L-a urmat pe Tatăl Său din Cer. Trebuie să ne amintim acele țeluri eterne la care am făcut referire, și, în calitate de copii de spirit ai lui Dumnezeu, să devenim din ce în ce mai asemănători Lui până când suntem desăvârșiți. Nu doar să credem în Hristos, ci să-L și urmăm. Să-L preaslăvim și să fim, întotdeauna, supuși învățăturilor Sale.

Atunci când Joseph Smith a fost întrebat cum își conducea atât de bine oamenii, el a răspuns: „Îi învăț principii corecte și ei se guvernează”. Aceasta este esența abordării pe care o are Domnul cu privire la conducere, implicând faptul că trebuie să fim siguri că predăm principiile corecte, având o mărturie și o înțelegere a Evangheliei. Înțelegerea principiilor Evangheliei permite infinit mai multă libertate și creștere decât doar instruirea cu privire la proceduri.

Când a fost întrebat care este diferența între un crescător de oi și un păstor, un bărbat a explicat că un crescător de oi își mână oile, în timp ce un

păstor le conduce. Cineva a spus: „Oamenii sunt ca spaghetele: dacă le iei din față și tragi, ele vor urma direcția pe care vrei să le-o dai; dar dacă le iei din spate și le împingi, ele se adună toate la un loc și se încâlcesc”.

Un conducător în Biserică este și un învățător, iar unul dintre cele mai bune instrumente în predare este exemplul, un instrument pe care Hristos l-a folosit întotdeauna. Un om înțelept a observat, odată: „Faptele tale vorbesc atât de tare încât nu aud ce spui”. Deși se poate să nu fim conștienți de acest lucru, ceea ce predăm prin exemplul nostru devine mai convingător decât ceea ce predăm intenționat prin precepte și va lăsa o impresie mult mai durabilă asupra persoanei care ne observă.

Pentru a fi un conducător sau un învățător eficient, o persoană trebuie să arate dragoste și să simtă, cu adevărat, dragoste față de persoana pe care încearcă să o instruiască. Nicio putere nu poate să motiveze mai mult decât puterea dragostei. Hristos a iubit pe fiecare în parte – pe cel slab, pe păcătos, pe cel drept. Câteodată, cei care au cea mai mare nevoie să fie iubiți sunt cei care par să merite acest lucru cel mai puțin. Deși poate că nu apreciem sau aprobăm ceea ce face cineva, trebuie, totuși, să arătăm dragoste pentru acea persoană.

În astfel de situații, un conducător are nevoie de răbdare și de înțelegere. El nu poate acționa întotdeauna repede și nu trebuie să exagereze niciodată. Nu toți pot ține pasul cu el. Președintele Joseph F. Smith a spus:

„La conducători, nerăbdarea excesivă și o minte posomorâtă sunt aproape de neiertat, iar uneori este nevoie de aproape la fel de mult curaj pentru a aștepta, cât pentru a acționa. Este de sperat, așadar, de la conducătorii poporului lui Dumnezeu și de la oamenii înșiși că nu vor simți că trebuie să aibă imediat o soluție pentru fiecare întrebare care apare pentru a le deranja statormicia căilor”. (*Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939, p. 156.)

Un alt pas foarte important în conducere este delegarea. Celor cărora li se delegă trebuie să le fie încredințată o slujire plină de însemnătate. Desemnarea slujirii este datoria conducătorului. Fiecare persoană trebuie să accepte slujirea care i-a fost desemnată și să-și ia angajamentul de a îndeplini îndatoririle așa cum este învățat. Trebuie să i

se ofere autoritate, precum și responsabilitate. Se spune că Socrate a spus: „Orice îndatorire mi-ai da, mai degrabă aș muri de o mie de ori decât să o uit”.

Un conducător nu trebuie să încerce niciodată să îndeplinească munca cuiva căruia i-a oferit o sarcină de îndeplinit. După cum a spus președintele Harold B. Lee, „Lăsați-i să facă tot ce le stă în putință și stați în spate, învățându-i *cum* să facă acest lucru. Cred că în aceasta constă secretul creșterii, în a fixa responsabilitatea și apoi în a ne învăța oamenii *cum să îndeplinească* acea responsabilitate”.

Oferiți-le libertatea de a-și îndeplini sarcinile. Nu-i criticați niciodată, ci lăudați succesul și încurajați eforturile.

Trebuie să determinăm fiecare persoană să realizeze marea importanță a chemării sale. Un conducător nu trebuie niciodată să fie o persoană despre care se vorbește sau se gândește că este șeful, ci așa cum a predat Salvatorul, cineva care îi slujește pe ceilalți. El a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 3:11) și ne-a oferit mărețul exemplu al spălării picioarelor ucenicilor Săi. El a spus, de asemenea: „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat” (Matei 23:12).

Îmi amintesc că Președintele Heber J. Grant spunea, adesea, că nu ar oferi niciodată nimănui o însărcinare de a îndeplini o acțiune pe care el însuși nu ar fi pregătit să o îndeplinească.

Un conducător bun este preocupat de bunăstarea celor care îl urmează sau a celor pe care-i slujește. În calitate de ministru al guvernului provinciei Alberta, am avut multe decizii dificile de luat. M-am întrebat întotdeauna: „Ce este cel mai bine pentru provincie, pentru oamenii care vor fi afectați de aceasta și pentru angajații ministerului?” De asemenea, am discutat problemele cu conducătorii diverselor divizii ale departamentelor, în special cei afectați, și i-am ajutat să simtă că acceptau cel puțin o parte din responsabilitate, după care Îi ceream întotdeauna Domnului să-mi ofere îndrumare pe care o primeam și puteam să iau decizii pe care altfel nu le-aș fi putut lua.

În calitate de conducători, trebuie să conștientizăm că Domnul a spus: „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea – să realizez nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). El a spus, de

asemenea: „De aceea, deoarece voi sunteți reprezentanți, sunteți angajați în lucrarea Domnului; și tot ceea ce faceți conform voinței Domnului este lucrarea Domnului” (D&L 64:29).

Da, noi, în calitate de conducători, *suntem* angajați în lucrarea Lui și trebuie să acordăm cea mai mare atenție creșterii individuale a fiecărei persoane prin predarea principiilor corecte și să încercăm să conducem acea persoană să se pregătească pentru nemurire și viață veșnică. Trebuie să facem aceasta prin exemplu și prin învățatură, iar apoi să fim pregătiți să susținem persoana respectivă în eforturile sale, dar trebuie să o lășăm să ia propriile decizii și să se conducă pe sine în acord cu libertatea de alegere, care este darul său.

Să ne amintim cuvintele Domnului către Joseph Smith cu privire la slujire: „Domnul cere fiecărui administrator să dea cont despre administrarea sa atât în viața muritoare, cât și în eternitate” (D&L 72:3).

Atunci când un conducător oferă o însărcinare, aceasta trebuie să fie clar înțeleasă, având câmpul responsabilității clar definit, iar apoi, persoana trebuie să fie liberă să acționeze și să îndeplinească însărcinarea într-un timp specificat stabilit pentru un raport de progres sau un raport final. Trebuie ca întotdeauna să i se raporteze conducătorului, iar el trebuie să aștepte întotdeauna un asemenea raport.

În conducerea Bisericii, instrumentul de bază pentru responsabilitate și raportare este interviul personal. Dacă relația dintre cel interviuat și cel care interviuează este așa cum trebuie, aceasta poate fi o experiență rodnică pentru ambele părți, în care să existe posibilitatea autoevaluării și în care comunicarea trebuie să fie deschisă și constructivă. Acesta este cadrul ideal pentru oferirea și primirea de ajutor și de asistență.

Experiența mea în guvernare și în lumea afacerilor, precum și în Biserică, a subliniat această mare necesitate de delegare corespunzătoare a autorității, a urmării progresului și a obținerii unui raport.

Am putea să ne gândim la cei șapte pași pe care i-a urmat Hristos atunci când a delegat.

În primul rând, organizarea Bisericii pe care a stabilit-o Isus a fost structurată într-un cadru al autorității delegate.

În al doilea rând, atunci când a delegat, Isus nu a făcut ca sarcinile să pară ușoare, ci le-a făcut să pară interesante și fascinante.

În al treilea rând, Isus a făcut ca cei pe care i-a chemat să-și cunoască și să-și înțeleagă pe deplin îndatoririle.

În al patrulea rând, Isus le-a oferit încredere deplină celor cărora le-a delegat, la fel cum Îi oferise Lui Tatăl Său.

În al cincilea rând, Isus le-a oferit celor pe care i-a chemat loialitatea Sa și a așteptat să o primească pe a lor în schimb.

În al șaselea rând, Isus a avut așteptări mari de la cei cărora le-a delegat responsabilitatea și a fost pregătit să ofere mult.

În al șaptelea rând, Isus i-a învățat că acela care conduce trebuie să urmărească progresul și să primească un raport de la cei cărora le-a fost delegată responsabilitatea, oferind laude și dojenind acolo unde este necesar, cu un spirit plin de dragoste...

George Washington, în scrisoarea sa de bun rămas către compatrioții săi, i-a avertizat cu privire la gândul că ar putea avea o democrație bună fără o credință profundă și statornică în Dumnezeu...

Winston Churchill a subliniat: „Trebuie să devenim conștienți că flacăra eticii creștine încă este ghidul nostru suprem... Îndeplinirea sarcinii spirituale a vieților noastre de fiecare zi este esențială pentru supraviețuirea noastră”.

În esență, acestea spun... același lucru – singura noastră speranță de măreție constă în a urma exemplul lui Hristos. Așadar, pentru a fi un bun conducător, o persoană trebuie să facă următoarele lucruri:

În primul rând, să privească la Salvator ca la exemplul perfect de conducere.

În al doilea rând, să accepte rolul de învățător și de slujitor.

În al treilea rând, să cerceteze principiile corecte în scripturi.

În al patrulea rând, să se roage pentru îndrumare, să asculte și să răspundă.

În al cincilea rând, să ajute persoana să-și dezvolte capacitatea de a se îngriji de sine.

În al șaselea rând, să facă persoanele responsabile de lucrarea lor.

În al șaptelea rând, să exprime o apreciere adecvată.

În al optulea rând să ofere un exemplu personal în acord cu ceea ce propovăduiește.

În al nouălea rând, să asculte glasul președintelui Bisericii, care este un profet al lui Dumnezeu, și să-i urmeze sfatul și exemplul.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Potrivit președintelui Tanner, ce trebuie să facă un conducător pentru a delega în mod corespunzător?
- Cum trebuie să acționeze un conducător în desemnarea responsabilităților către ceilalți și în definirea felului în care aceștia și le îndeplinesc?
- Ce rol trebuie să joace interviurile personale în responsabilitate și raportare? Care sunt trăsăturile unui interviu personal reușit?

PRINCIPII ALE LUĂRII DECIZIILOR

„Adevărat vă spun, oamenii trebuie să se angajeze cu sârguință într-o cauză bună, și să facă multe lucruri de bunăvoie, și să realizeze multă dreptate;

Pentru că ei au în ei puterea de a acționa prin ei înșiși... Și în măsura în care oamenii fac bine, în niciun caz ei nu-și vor pierde răsplata” (D&L 58:27-28).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Capacitatea de a lua decizii corecte este necesară pentru o conducere asemănătoare celei a lui Hristos.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Conducătorii trebuie să fie capabili să ia decizii înțelepte.

CONCEPTUL 1. CONDUCĂTORII TREBUIE SĂ FIE CAPABILI SĂ IA DECIZII ÎNTELEPTE.

COMENTARIU

„Luarea deciziilor este, probabil, cel mai important lucru pe care-l fac oamenii vreodată”, ne-a învățat președintele Ezra Taft Benson, pe atunci președinte al Cvorumului celor Doisprezece. „Nimic nu se întâmplă până când cineva nu ia o decizie...”

„Din fericire, aptitudinea și judecata necesare pentru a lua decizii pot fi dobândite” (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974], p. 145). Vezi secțiunea Resursele învățătorului pentru sugestii oferite de președintele Benson despre cum să învățăm să luăm decizii înțelepte.

IDEI DE PREDARE

Discutați despre ideea că, pentru a ajuta oamenii să vină la Hristos, conducătorii trebuie să ia decizii înțelepte. Explicați faptul că noi, cu toții, ne putem îmbunătăți capacitatea de a lua decizii înțelepte.

Alegeți mai multe puncte pe care le considerați importante pentru luarea deciziilor în calitate de conducător (vezi secțiunea Resursele învățătorului) și discutați-le împreună cu cei din clasă.

Împărțiți clasa în grupuri mici. Rugați fiecare grup să găsească o situație ipotetică în care un conducător din Biserică sau din familie trebuie să ia o hotărâre. (De exemplu, un episcopat ar putea fi preocupat de faptul că membrii episcopiei nu

vin la adunări la timp, sau o familie ar putea să nu știe unde să meargă în concediu.)

Rugați fiecare grup să schimbe situația sa ipotetică cu alt grup. Invitați grupurile să aplice principiile luării deciziilor despre care ați discutat și să găsească o decizie și un plan de acțiune. Rugați fiecare grup să-și împărtășească decizia și planurile și felul în care au ajuns la acestea.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Președintele Ezra Taft Benson

pe atunci președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

„*Suggestions on Making Decisions*” („Sugestii în privința luării deciziilor”), în *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* [1974], p. 143-153

Deciziile noastre ne-au făcut să devenim ceea ce suntem. Destinul nostru etern va fi determinat de deciziile pe care le vom lua și de acum înainte.

Deciziile înțelepte sunt pași făcuți înainte. Din acestea este alcătuită viața. Deciziile sunt ingredientele succesului. Pentru persoane individuale și pentru instituții, acestea marchează calea progresului. Minte unei persoane sau gândirea colectivă

a consiliului, comitetului sau comisiei de directori hotărăște care este starea prezentă și care va fi direcția viitoare a persoanei sau a instituției.

Deciziile înțelepte vor arăta calea către progres.

Trăim într-o lume rea. Adversarul nu a mai fost niciodată atât de bine organizat și nu a mai avut niciodată atât de mulți emisari sub conducerea sa. Ca popor, întâmpinăm zile grele – zile în care trebuie să luăm decizii urgente, atât cei tineri, cât și cei bătrâni.

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, avem decizii importante de luat. Oamenii noștri – capete de familie, părinți, copii – trebuie să ia decizii importante. Este nevoie de ajutor și acesta este disponibil.

Ca Biserica, deținem adevărurile și rânduielile salvatoare care vor aduce salvarea și exaltarea membrilor rasei umane. Așadar, este cel mai important ca fiecare conducător din cadrul Bisericii să ia deciziile corecte și să îi îndrume pe cei aflați sub conducerea sa pe căile adevărului și neprihănirii, în vederea îndeplinirii țelurilor noastre, dar și ca membrii familiei, ai episcopiiilor, ai țărășilor, ai misiunilor, ai Bisericii și lumea întreagă să ia aceste decizii.

Dacă vrem să luăm decizii potrivite, asemănătoare cu ale lui Hristos, trebuie ca mai întâi să trăim astfel încât să cerem și să avem acces la acea putere nevăzută fără de care niciun om nu poate să ia cele mai bune decizii.

Una dintre cele mai mari decizii din această vreme a fost atunci când tânărul băiat Joseph Smith a decis să urmeze acest îndemn din Iacov: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cere de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o cere cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo” (Iacov 1:5-6).

Însăși salvarea a milioane de bărbați și femei din dispensația plenitudinii timpurilor depinde de acea decizie! Trebuie să ne amintim că persoanele sunt importante și că deciziile pe care le iau pot afecta foarte mult viețile celorlalți.

Pe lângă sursele cerești, este, de asemenea, important să conștientizăm faptul că efortul individual și ingeniozitatea sunt necesare nu numai în

rezolvarea problemelor de zi cu zi din Biserica, ci și în realizarea creșterii și dezvoltării celor cărora li se cere să ia decizii.

Există anumite principii îndrumătoare care îi vor ajuta pe conducătorii din cadrul Bisericii în luarea deciziilor, atât în viețile personale, cât și în responsabilitatea lor importantă de a-i conduce pe ceilalți către țelul lor suprem al exaltării în împărăția lui Dumnezeu.

Cel mai important lucru din viața oricărei persoane este luarea deciziilor. În timp ce unul dintre marile daruri ale lui Dumnezeu făcute omului este libertatea de a alege sau liberul arbitru, El i-a dat omului și responsabilitatea pentru aceste alegeri. Putem alege între bine și rău. Ne îndreptăm propriile vieți către succes sau către eșec. Putem nu numai să ne alegem țelurile supreme, ci putem, de asemenea, să stabilim și să decidem pentru noi înșine, în multe cazuri, mijloacele prin care vom ajunge la acele țeluri și prin hărnicia noastră sau prin lipsa acesteia, putem determina viteza cu care sunt atinse aceste țeluri. Acest lucru necesită efort individual și energie și nu va avea loc fără opoziție sau conflicte.

Luarea deciziilor este, probabil, cel mai important lucru pe care-l fac oamenii vreodată. Nimic nu se întâmplă până când cineva nu ia o decizie. Chiar lumea însăși a devenit un rezultat al deciziilor lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „La început am creat cerul și pământul pe care stai tu”, „Să fie lumină; și a fost lumină”, „Să fie o întindere între ape, și a fost așa...” (Moise 2:1, 3, 6).

Din fericire, aptitudinea și judecata necesare pentru a lua decizii pot fi dobândite. Anumite metode și practici ne pot aduce o mai mare abilitate în ocaziile de a lua decizii, pe care le avem în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună.

Există anumite principii de bază recomandate și folosite de specialiștii din domeniu. Este general recunoscut că există cinci pași fundamentali în luarea deciziilor:

1. Definirea problemei, a scopului și a importanței sale:
 - a. Ce fel de problemă este?
 - b. Care este cel mai important aspect al acesteia?
 - c. Când trebuie să o rezolvăm?

- d. De ce să o rezolvăm?
 - e. De ce anume va fi nevoie pentru a o rezolva?
 - f. Care este valoarea sau câștigul de pe urma rezolvării acesteia?
2. Colectarea de date, analizarea și folosirea acestora.
 3. Dezvoltarea și cântărirea soluțiilor posibile pentru a ajunge la concluzii.
 4. Transpunerea unei decizii în fapte, însoțită de planuri și de controale.
 5. Urmărirea rezultatelor deciziilor și a acțiunii.

Deciziile ar trebui să fie fondate pe principii și informații corecte. O bună cunoaștere a principiilor și faptelor care țin de orice problemă anume duce, de obicei, la luarea unei decizii ușoare și corecte. O bună cunoaștere a lucrurilor care țin de o problemă de bunăstare, de exemplu, îl vor conduce pe episcop către răspunsul corect în respectivelor caz, atunci când această problemă este luată în considerare alături de principiile fundamentale de bunăstare. Unul dintre elementele esențiale ale luării deciziilor este, așadar, acela de a cunoaște faptele și de a înțelege și a cunoaște principiile de bază și fundamentale.

Ca un alt exemplu, un episcop ar putea simți că episcopia sa ar trebui să-și îmbunătățească munca depusă în templu. Cum ia el o decizie asupra acestei probleme? În primul rând, el va voi să cunoască faptele întrebând și găsind răspunsurile la mai multe întrebări. Câte recomandări de templu dețin membrii episcopiei mele? Care dintre acestea sunt ale înalților preoți... câte sunt ale vârstnicilor și câte sunt ale surorilor? Cum se compară... episcopia mea cu alte episcopii din țară? Chiar dacă rezultatul comparației este favorabil, este îndeajuns? Cât de importantă este această muncă? (Vezi Maleahi 4:5-6.) De ce întregul pământ ar fi fost lovit cu un blestem dacă Ilie nu ar fi venit cu cheile pecetluirii pe care le deținea?

După discutarea problemei și a soluției acesteia cu consilierii săi și cu conducătorul grupului de înalți preoți și poate cu întregul comitet executiv al episcopiei, episcopul va decide, apoi, cursul acțiunii. Acesta va scrie diferiții pași pentru a implementa cursul acțiunii asupra căreia s-a căzut de acord, va activa programul prin oferirea de sarcini

și prin delegarea responsabilității, iar apoi va ține minte să urmărească îndeplinirea acestor sarcini.

La nivel personal, decizia de a refuza o țigară sau o băutură alcoolică oferită va fi ușor de luat dacă o persoană are informațiile, înțelege principiile și conceptele fundamentale ale Cuvântului de Înțelepciune și a hotărât, deja, în mintea sa, că va sprijini și susține acest principiu revelat în mod divin.

Din nou, dacă o persoană înțelege principiul, va cunoaște deja decizia corectă atunci când are de a face cu o problemă care implică moralitatea [sexuală]. Tot ce va avea nevoie când se află sub presiunea de moment va fi tăria de a lua decizia despre care știe deja că este cea corectă.

Unul dintre cele mai bune moduri pentru conducători de a înțelege principiile corecte este de a avea cunoaștere și înțelegere aprofundate ale scripturilor și ale ghidului de instrucțiuni corespunzător. Majoritatea situațiilor au avut loc înainte, poate de multe ori, iar strategia și procedurile pentru a trata problema au fost deja stabilite. Așadar, este întotdeauna înțelept să cunoaștem și să facem apel la instrucțiunile scrise existente și la politica Bisericii cu privire la întrebări, pe măsură ce acestea se ivesc.

Deciziile ar trebui să fie oportune. Uneori, lipsa de decizie asupra unei probleme reprezintă, de fapt, o decizie în cealaltă direcție. Trebuie să ne hotărâm. Ilie a spus către vechiul Israel: „Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal! Poporul nu i-a răspuns nimic” (1 Împărați 18:21).

Iosua a susținut acest principiu atunci când i-a adunat pe toți vârstnicii și judecătorii triburilor lui Israel la Sihem și le-a spus, efectiv, să se hotărască în acea zi. A spus: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

Unii oameni intenționează să ia o decizie și, apoi, nu ajung niciodată să facă acest lucru. Ei intenționează să văruiască hambarul, să repare gardul, să arunce utilajele vechi sau să dărâme

sopronul cel vechi, dar niciodată nu vine vremea deciziei.

Unii dintre noi sunt într-o situație asemănătoare în viețile propiilor. Intenționăm să plătim o zeacială integrală, să începem să ținem Cuvântul de Înțelepciune, să ne facem vizitele în calitate de învățători de acasă la începutul lunii. Totuși, fără o hotărâre propriu-zisă urmată de implementarea acesteia, săptămânile și lunile trec și noi nu îndeplinim nimic. Am putea, cu asemenea bune intenții, să ne lăsăm purtați de val până în eternitate. Astfel, lipsa de decizie devine însăși decizia noastră să *nu* facem acele lucruri bune pentru care am avut cele mai bune intenții. Se pare că Domnul a simțit această slăbiciune la copiii Săi, căci a zis: „De aceea, dacă Mă credeți, veți lucra câtă vreme este ceea ce se numește astăzi” (D&L 64:25).

Aflați informațiile necesare privind faptele – apoi decideți prompt. Ca scuză pentru amânarea deciziilor, nu vă bazați pe vechi clișee pe care le folosesc unii oameni, cum ar fi: „Vreau să mă gândesc la aceasta peste noapte”. Noi nu luăm decizii în somn. Totuși, nu trageți concluzii pripite și nu faceți alegeri fără a cunoaște toate datele problemei. Aflați informațiile privind faptele, fiți siguri de principiile de bază și cântăriți consecințele. Apoi decideți!

Profetul Ioel a recunoscut principiul de a face lucrurile la timp, după cum ar trebui să-l urmeze conducătorii preoției de azi, deoarece și acum, ca în vechime, răutatea este aproape pretutindeni. Este nevoie de decizii sănătoase. Ioel a spus: „Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt: Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline... Căci mare este răutatea lor! Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății” (Ioel 3:13-14).

Judecățile sau deciziile despre care vorbea Ioel sunt deciziile care conduc la exaltare eternă. Fie ca noi să fim de ajutor pentru a arăta calea.

Deciziile înțelepte sunt urmate, de obicei, de muncă, străduință și efort însoțit de rugăciune. Răspunsul Domnului la efortul lipsit de rezultat al lui Oliver Cowdery clarifică acest lucru: „Dar iată, Eu îți spun ție, tu trebuie să studiezi aceasta profund în mintea ta; apoi trebuie să Mă întrebi dacă este drept și, dacă este drept, voi face ca inima ta

să ardă în tine; astfel vei simți că este drept” (D&L 9:8).

Să începem, așadar, spunând că a-L căuta cu sinceritate pe Tatăl nostru din Ceruri având credință că ne va răspunde la rugăciuni este o bază plină de alinare de la care să pornim. Joseph Smith a spus, de asemenea, că Domnul nu va scoate apă dintr-un puț sec, așa că trebuie să ne facem partea. Uneori, încercarea de a lua o decizie corectă necesită foarte multă energie, studiu și răbdare îndelungată.

Iată câteva sugestii eficiente pe care le pot folosi conducătorii noștri pentru a-i ajuta să decidă în mod corect ce măsuri trebuie luate.

1. Este problema clar înțeleasă? Prea des, conducătorii noștri nu definesc ceea ce trebuie hotărât. Problema trebuie exprimată în mod clar pe hârtie.

2. Problema expusă este cea reală? Conducătorul nostru tratează simptomele sau cauzele? De exemplu, un președinte de țară era preocupat de vizitele de acasă din țărâșul său și a dorit să ia o decizie pentru a îmbunătăți programul vizitelor de acasă. Înregistrările arătau că din ce în ce mai puține familii erau vizitate în fiecare lună. Președintele de țară era supărat pe învățătorii de acasă fără a-și da seama că el nu comunicase în mod corespunzător și continuu cu episcopii și conducătorii cvorumului despre vizitele de acasă și importanța lor. Problema reală nu era activitatea scăzută a vizitelor de acasă; dificultatea consta în comunicarea neadecvată între președintele de țară și subordonații acestuia. Odată ce președintele de țară a conștientizat dificultatea și a corectat-o, vizitele de acasă s-au îmbunătățit semnificativ în țărâșul său.

3. Problema la care vă gândiți la momentul respectiv este cea asupra căreia trebuie să vă concentrați atunci? În Biserică, noi suntem deschiși inspirației și trebuie să o căutăm, iar Tatăl nostru din Ceruri ne va spune dacă problema care ne preocupă necesită o decizie. Inspirația este un aspect important al luării deciziilor.

4. Diagnosticați problema. Problema trebuie să fie analizată și împărțită pe puncte. Bunul simț cere ca lucrurile asupra cărora se vor lua hotărâri să trebuiască să fie scrise, iar fiecare detaliu al acestora să fie notat. Evaluați întreaga situație,

luând în considerare, pe cât posibil, experiența din trecut și din prezent. Rămâneți receptivi.

5. Evaluați alternativele disponibile. Judecătorul Benjamin Nathan Cardozo din Curtea Supremă [a Statelor Unite] a spus: „Există în fiecare dintre noi un tipar pe care tindem să-l urmăm și care oferă coerență și direcție gândului și faptei”. Informațiile alese despre ceea ce s-a întâmplat trebuie să fie evaluate cu grijă și notate în ordinea importanței lor, după cum le considerăm mai bine. Preocuparea principală trebuie să fie felul în care sunt afectați sfinții.

6. Rugați-vă și postiiți pentru a primi inspirație. „Sfătuiește-te cu Domnul în toate faptele tale, iar El te va îndrepta pe tine către bine...” (Alma 37:37). După o evaluare corespunzătoare a situației, trebuie să oferim rugăciune și post ca pas final înainte de luarea deciziei. Ascultați pentru a auzi răspunsul. Prea adesea, ne rugăm fără să ascultăm.

7. Luați decizia. „Luarea deciziilor este o activitate singuratică”, a spus bunul meu prieten, Clarence B. Randall, fost director al Inland Steel Company, „și cu cât este mai mare gradul de responsabilitate, cu atât mai puternic este sentimentul de singurătate”. Totuși, după urmarea celor șase pași menționați anterior, majoritatea deciziilor pe care le iau frații noștri preoți vor fi cele mai corecte.

8. Hotărâți cum să duceți decizia la bun sfârșit. Acțiunea trebuie să urmeze după decizie. Procedurile de îndeplinire trebuie să fie notate și trebuie să fie date responsabilități.

9. Urmăriți progresul și reevaluați. Un frate bun a spus: „Dacă o decizie a fost luată prin inspirație, atunci de ce să evaluăm?” Împrejurările se schimbă, iar odată cu schimbarea vine și timpul de a revedea, cel puțin câteodată, pentru a porni de la început procesul de luare a deciziei. În orice caz, urmărirea progresului, pentru a vedea dacă îndatorirea este îndeplinită, trebuie să facă parte din procedură.

Colegii care muncesc alături de noi vor lua decizii mai bune în chemările lor dacă vor urma acești nouă pași. Dar amintiți-vă că, dacă Domnul ne va oferi ajutor pentru a lua decizii, El se așteaptă ca noi să ne facem temele.

Care sunt testele care ar putea fi aplicate cu succes unui plan de acțiune – o decizie în așteptare? Iată șase dintre acestea:

1. Ar putea aceasta să întârzie sau să dăuneze progresului spiritual sau moral?

2. Ar putea da naștere la amintiri nefericite sau tulburătoare?

3. Este aceasta contrar voinței sau poruncilor revelate de Dumnezeu? „Eu, Domnul, sunt obligat când faceți ceea ce spun Eu; dar, când nu faceți ceea ce spun, nu aveți promisiuni” (D&L 82:10).

4. Poate aceasta să dăuneze vreunei persoane, familii sau vreunui grup?

5. Decizia ar face pe cineva să fie o persoană mai bună sau un asociat mai bun dacă ea este în conformitate cu legile lui Dumnezeu? De exemplu, prin trăirea conform Cuvântului de Înțelepciune, ni se promite că vom „găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse” (D&L 89:19).

6. Ar fi posibil ca o binecuvântare să rezulte din această acțiune anume? „Este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările; și când obținem orice binecuvântare de la Dumnezeu, aceasta este prin supunere față de acea lege pe care este bazată binecuvântarea” (D&L 130:20-21).

Permiteți-mi, în încheiere, să ofer cele zece puncte la care conducătorii pot să reflecteze pentru a-i ajuta în luarea deciziilor înțelepte:

1. Cereți îndrumare de la Domnul atunci când aveți de luat decizii.

2. Simțiți că vă arde inima în piept după ce ați luat decizia?

3. Este aceasta conform cuvintelor profeților – adică a președinților Bisericii, în special a președintelui în viață?

4. Anumite decizii înseamnă pur și simplu să judeci corect și să ajungi, în mod simplu, la o hotărâre. De exemplu, în Doctrină și legăminte, Domnul le spune fraților că nu Îl interesează dacă ei merg pe pământ sau pe apă, atâta timp cât ei acționează (Vezi D&L 61:22).

5. Există anumite cazuri în care nu poate fi luată o decizie imediat, deoarece Domnul vrea să atenționeze persoana care ia decizia asupra altor factori. În acest caz, o persoană trebuie să învețe să aștepte răspunsul Domnului sau, așa cum ar

spune Domnul: „Oprîți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10).

6. În decizii de importanță vitală, postul combinat cu rugăciunea pot aduce o mare profunzime spirituală.

7. În timp ce, de obicei, este recomandabil să încercăm să prevedem efectele pe durată lungă ale deciziei pe care o luăm, uneori, Domnul vă va inspira să luați întotdeauna decizii temporare care vor duce la un sfârșit pe care numai El îl știe. Un bărbat nu ar trebui să ezite niciodată în luarea unor asemenea decizii. Wilford Woodruff (al patrulea președinte al Bisericii) a trebuit să ia mai multe astfel de decizii care îl determinau să spună: „Eu nu știu, doar pentru că Domnul mi-a poruncit” (vezi Moise 5:6). Nefi s-a întors la Ierusalim fără a ști care urma să fie planul acțiunilor sale.

8. Președintele Harold B. Lee povestește, în cartea sa *Decisions for Successful Living* (pagina 45), despre o conversație cu un conducător din Biserică; acesta, uneori, în încercarea de a ajunge la o hotărâre cu privire la o problemă anume, își adresa întrebarea: „Ce ar face Isus în această situație?”. Aceasta ar însemna, desigur, că un bărbat ar trebui să-L cunoască destul de bine pe Isus ca urmare a studiului și vieții neprihănite pe care o duce, încât să poată adresa acea întrebare în mod inteligent.

9. Un bărbat ar trebui să se asigure, întotdeauna, că se consultă cu Spiritul în procesul de luare a deciziilor sale. Cu alte cuvinte, ar trebui ca acesta să țină ușa deschisă, în caz că Spiritul dorește să-l îndrume spre o cale diferită de cea pe care ar fi ales-o în mod normal. Brigham Young a spus, odată, că dorea să facă un anumit lucru, dar că Spiritul l-a îndrumat altfel.

10. Este întotdeauna bine să știm ce au făcut alți conducători ai Bisericii când au avut de luat decizii în cazul unor probleme asemănătoare. De aceea, cel puțin în parte, profetul Joseph Smith ținea înregistrări ale mai multor întruniri. Așadar, trebuie să studiem înregistrările, profeții și istoria Bisericii.

Suntem angajați într-o lucrare în care nu putem da greș – fie că este vorba de luarea deciziilor sau de altceva – dacă facem partea ce ține de noi. Domnul nu va permite ca noi să eșuăm. Aceasta este lucrarea Sa. Aceștia sunt copiii Săi alături de care suntem chemați să muncim, iar El îi iubește. Acesta este programul Său prin care lucrăm, autoritatea Sa, și El ne va ajuta să creștem – da, atunci când este necesar, chiar peste capacitățile noastre naturale. Știu aceasta și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această cunoaștere și binecuvântare neprețuită.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Care dintre comentariile președintelui Benson ne ajută să înțelegem cât de importante sunt deciziile înțelepte pentru viața noastră veșnică?
- Care dintre cei „cinci pași fundamentali în luarea deciziilor” vi se pare cel mai important în dezvoltarea dumneavoastră în calitate de conducător? Justificați-vă răspunsul. (Notă: Dacă folosiți această întrebare în clasă, adresați o întrebare mai puțin personală, cum ar fi: „De ce este fiecare dintre acești pași important în luarea deciziilor?”)
- De ce este important ca deciziile să fie bazate pe „principii și fapte corecte”?
- Cum ne putem testa deciziile pentru a vedea dacă sunt corecte?

CUM SĂ CONDUCEM ADUNĂRI PLINE DE SUCCES

„Iar adunările lor au fost conduse de către Biserică după felul și lucrările Spiritului și prin puterea Duhului Sfânt; căci după cum puterea Duhului Sfânt i-a condus pe ei cum să predice sau să sfătuiască, sau să se roage, sau să implore, sau să cânte, chiar așa au făcut” (Moroni 6:9).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Scopul adunărilor din cadrul Bisericii și al familiei trebuie să fie acela de a-i ajuta pe oameni să devină mai asemănători lui Hristos.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Ținem adunări în cadrul Bisericii și al familiei pentru a-i ajuta pe oameni să-și îndeplinească țeluri drepte și să vină la Isus Hristos.
2. Putem învăța să planificăm și să conducem adunări eficiente.

CONCEPTUL 1. ȚINEM ADUNĂRI ÎN CADRUL BISERICII ȘI AL FAMILIEI PENTRU A-I AJUTA PE OAMENI SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ ȚELURI DREPTE ȘI SĂ VINĂ LA ISUS HRISTOS.

COMENTARIU

În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus Hristos S-a întâlnit deseori cu ucenicii Săi și cu alții (vezi Matei 5:1; Marcu 2:2; Luca 4:14-15; Ioan 6:3). De asemenea, El S-a întâlnit și cu ucenicii Săi din ținutul descris în Cartea lui Mormon după învierea Sa (vezi 3 Nefi 12). În dispensația noastră, El l-a instruit pe Joseph Smith că sfinții trebuie „să se întâlnească adeseori” (D&L 20:55).

Episcopul Robert L. Simpson, pe atunci consilier în Episcopatul Prezidențial, a spus: „Pe măsură ce ne străduim să Îi cunoaștem pe Dumnezeu, Tatăl, și pe Fiul Său, Isus Hristos, trebuie să ne familiarizăm cu lucrările canonice ale Bisericii; trebuie să participăm la adunări, așa cum au fost stabilite de către profeții din zilele noastre pentru ca inimile și mințile noastre să poată fi umplute cu învățăturile adevărului și cu Spiritul mărturiei depusă de alții și, din când în când, de noi înșine, după cum suntem chemați sau îndemnați să facem aceasta. Astfel, ne clădim o mărturie, o convingere că Dumnezeu trăiește” (*The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year) [31 martie 1964], p. 3).

Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat: „Evitați să stabiliți prea multe adunări în timpul zilei de Sabat. Când vă desfășurați adunările obișnuite, faceți-le să fie cât mai spirituale și eficiente cu putință. Trebuie să nu grăbim adunările, căci ele pot fi planificate într-o manieră care permite scopurilor lor sacre să fie îndeplinite fără dificultate” (în Conference Report, aprilie 1981, p. 62; sau *Ensign*, mai 1981, p. 45).

IDEI DE PREDARE

Întrebați-i pe cursanți de ce avem atât de multe adunări în Biserică și în familie. În ce fel unele adunări sunt mai eficiente decât altele?

Citiți următoarea declarație a președintelui Ezra Taft Benson: „Participarea plină de credință la adunările Bisericii vă aduce binecuvântări pe care nu le puteți primi în niciun alt fel” (în Conference Report, aprilie 1986, p. 56; sau *Ensign*, mai 1986, p. 44). Rugați-i pe cursanți să enumere câteva dintre adunările importante din cadrul Bisericii și să explice în cel fel participarea la aceste adunări aduce binecuvântări.

Spuneți-le cursanților că există adunări la care ni se cere să mergem și adunări care sunt utile, dar nu absolut necesare. Există adunări în care preaslăvim și adunări în care planificăm activități. Există adunări oficiale și adunări neoficiale. Există adunări

în care vizitatorii sunt bineveniți și altele în care doar cei care îndeplinesc un anumit standard de demnitate pot participa. Explicați că toți conducătorii care desfășoară astfel de adunări le pot folosi pentru a-i ajuta pe oameni să îndeplinească țeluri drepte și să vină la Hristos (vezi comentariul). În procesul planificării și desfășurării adunărilor și activităților conducătorii trebuie să fie atenți ca aceștia să nu se suprapună cu cele organizate în cadrul familiilor unde există cel mai eficient mediu pentru a preda și a învăța Evanghelia.

CONCEPTUL 2. PUTEM ÎNVĂȚA SĂ PLANIFICĂM ȘI SĂ CONDUCEM ADUNĂRI EFICIENTE.

COMENTARIU

Conducătorii Bisericii planifică și conduc o varietate mare de adunări. Acestea pot avea un caracter de preaslăvire, de instruire sau de planificare. Profeții din zilele din urmă ne învață că familiile trebuie să se întâlnească săptămânal în cadrul seriei de familie. Într-o astfel de seară, părinții și copiii se încurajează reciproc pentru a trăi conform principiilor Evangheliei și discută probleme familiale.

Un lucru care trebuie făcut din timp pentru a planifica o adunare bună, implică înțelegerea scopului acesteia. De exemplu, un episcop care planifică o adunare de împărtășanie trebuie să înțeleagă că scopul acestei adunări este de a lua din împărtășanie, de a preaslăvi, de a învăța Evanghelia, de a efectua rânduieli, cum este cea a confirmării, de a se ocupa de treburile episcopiei și de a-i întări spiritual pe membri. Atunci când conducătorii înțeleg scopul unei adunări, ei pot să caute cea mai bună modalitate de a o îndeplini.

Vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ne-a dat următorul sfat cu privire la adunări, în general:

- „Asigurați-vă că programul adunării... se concentrează, în principal, asupra oamenilor și nu asupra programului Bisericii.
- Scopurile unei adunări trebuie să fie clare iar adunarea trebuie să înceapă și să se termine la timp.
- Alocați suficient timp pentru a discuta despre nevoile oamenilor.
- După ce ați ascultat cu atenție și cu sinceritate recomandările [celor prezenți], luați o decizie sau desemnați o sarcină, care să ducă la

un rezultat concret și la o acțiune care poate fi măsurată.

- Luați asemenea decizii după ce v-ați rugat.
- Rugați câteva persoane «să își asume răspunderea pentru fiecare sarcină [și] să revină și să raporteze rezultatul la o dată stabilită de comun acord».
- Atunci când se delegă o sarcină, aceasta trebuie, în mod normal, să fie comunicată sub formă de «ce trebuie făcut», în loc de «cum trebuie făcut»; adică, persoana care o primește trebuie să fie răspunzătoare pentru rezultatele obținute și nu pentru metodele care urmează să fie folosite”.

(Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family [1997], p. 124-125.)

IDEI DE PREDARE

Folosind materialul din comentariu și experiența dumneavoastră personală, discutați despre cum se pot planifica și conduce adunări eficiente în Biserică și în familie. Împărțiți-vă clasa în grupuri mici. Rugați fiecare grup să schițeze un plan de o pagină pentru a-l ajuta să planifice și să conducă adunări. Invitați grupurile să-și prezinte planurile.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Președintele Boyd K. Packer

Președintele în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

„The Unwritten Order of Things” („Ordinea nescrisă a lucrurilor”), *Brigham Young University Devotional*, 15 octombrie 1996

Vă vorbesc astăzi în calitate de învățător. Reflectez la influența unui învățător pe care l-am cunoscut acum mai bine de cincizeci de ani. După cum se întâmplă de multe ori, influența aceluia învățător nu a ținut de subiectele pe care le preda. Dr. Schaefer era profesor de matematică la Universitatea de Stat Washington din Pullman, Washington. Nu impresiona mai deloc prin înfățișarea sa. Nu îmi amintesc prenumele lui, dar nu voi uita niciodată primul lucru pe care mi l-a spus în prima zi când ne-am întâlnit.

Aceasta se întâmpla în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Urmam un curs de instruire pentru pilotaj și fuseserăm trimiși la universitate pentru ceea ce credeam că urma să fie un curs fulger despre meteorologie, prognoză, navigație, fizică, aerodinamică și alte subiecte tehnice. Credeam că titlul „curs *fulger*” nu era foarte încurajator pentru cursanții ce urmau să devină piloți. Cuvântul *intens* ar fi fost mai potrivit.

Presiunea era mare din pricina faptului că cei care ar fi picat cursul urmau să fie scoși din programul pentru piloți. Eram în concurență cu anumiți cadeți, dintre care mulți urmaseră învățământul superior; unii dintre ei avuseseră parte de instruire la un nivel avansat, pe când eu abia ieșisem de pe băncile liceului.

Dr. Schaefer urma să parcurgă cu noi matematica elementară și să ajungă până la nivelul de analiză matematică în doar câteva săptămâni. Am crezut că acest lucru era cu neputință pentru mine, până când au sosit acele prime minute ale primei ore. Și-a început ora cu acest anunț: „Deși mulți dintre voi ați avut parte de cursuri în învățământul superior, chiar de cursuri la un nivel avansat despre ceea ce vom studia, scopul meu va fi acela de a le preda începătorilor. Îi rog pe aceia dintre voi care cunosc subiectele să fie răbdători în timp ce le voi preda lucrurile de bază celor care nu le cunosc”. Încurajat de ceea ce a spus și, mai mult, de felul în care a predat, am putut absolvi cursul destul de ușor. Altfel, ar fi putut fi imposibil.

Când am decis să devin învățător, exemplul lui Dr. Schaefer m-a inspirat să încerc cât voi putea de bine să predau adevărurile de bază, simple în cel mai ușor mod de înțeles. Am învățat cât de dificil este să simplifici.

La mulți ani după război, m-am întors la Universitatea de Stat din Washington și l-am găsit pe Dr. Schaefer. Bineînțeles că el nu m-a recunoscut. Fusesem doar unul dintre multele sute de cadeți ce au urmat cursurile pe care le-a predat. I-am mulțumit pentru ceea ce mă învățase. Matematica și analiza matematică fuseseră de mult uitate, dar nu și exemplul său de învățător.

Urmând, deci, acel exemplu, doresc să vă spun astăzi câteva lucruri referitoare la Biserică. Lucrurile pe care am să vi le spun nu sunt

explicate în scripturi, deși ele se conformează principiilor ce se găsesc în scripturi.

Un principiu este un adevăr trainic, o lege, o regulă pe care o poți adopta pentru a primi ajutor în luarea deciziilor. De obicei, principiile nu sunt instrucțiuni foarte detaliate. Acest fapt vă permite să vă adaptați și să vă găsiți calea cu ajutorul unui adevăr trainic, a unui principiu, care vă va menține statornici ca o ancoră.

Lucrurile pe care vi le voi spune nu sunt explicate nici în îndreptările, nici în manualele noastre. Chiar dacă ar fi fost, majoritatea dintre dumneavoastră nu ați fi avut îndreptare – nici cele ale Preoției lui Melhisedec, nici cele ale Societății de Alinare sau altele – căci acestea sunt înmânate numai conducătorilor.

Voi vorbi despre ceea ce eu numesc „ordinea nescrisă a lucrurilor”. Lecția mea ar putea fi numită: „Lucruri simple referitoare la Biserică pe care fiecare membru ar trebui să le cunoască”. Deși sunt lucruri foarte simple, ele sunt, totuși, foarte importante! Din anumite motive, noi presupunem faptul că toată lumea cunoaște, deja, toate lucrurile simple. Dacă, într-adevăr, le cunoașteți, le-ați învățat prin observare și prin experiență, căci ele nu sunt menționate nicăieri și nu sunt predate la cursuri. Așa că, în timp ce continuăm, dacă sunt printre voi unii care le cunosc, fiți răbdători în timp ce le voi preda celor care nu le cunosc – și trageți un pui de somn.

Baza cunoașterii și a unei mărturii nu se schimbă niciodată – mărturia că Dumnezeu Tatăl trăiește, că Isus este Hristosul, că Duhul Sfânt ne inspiră, că a avut loc o restaurare, că plenitudinea Evangheliei și aceeași organizare care a existat în Biserica din vechime ne-au fost revelate. Aceste lucruri sunt predate pretutindeni și mereu – în clasele noastre, în scripturi, în îndreptare și în manuale – în tot ceea ce facem.

Doctrinile fundamentale și instrucțiunile despre organizarea Bisericii se găsesc, de asemenea, în scripturi. Pe lângă acestea, mai există o altă sursă de cunoaștere referitoare la felul în care funcționează Biserica, aceea a experienței și a observării. Dacă învățați despre aceste lucruri care nu sunt scrise nicăieri, despre ordinea nescrisă a lucrurilor, veți fi mai bine pregătit să deveniți conducători – și veți deveni un conducător. Cele

mai importante poziții de conducere sunt cele din cadrul căminului – acelea de tată, mamă, soție, soț, frate sau soră mai mare.

Iar în cadrul Bisericii avem puse la dispoziție chemări de conducere și ocazii de a preda cum nu mai întâlnim niciunde pe pământ.

Deși lucrurile despre care am să vorbesc nu sunt scrise, ele sunt destul de ușor de învățat. Fiți doar atenți la ordinea nescrisă a lucrurilor și afișați un interes față de ele și veți descoperi faptul că vă veți înmulți abilitățile și veți crește în ochii Domnului.

Înainte de a vă oferi câteva exemple despre această ordine nescrisă a lucrurilor, permiteți-mi să vă reamintesc ceea ce a spus Domnul: „Casa Mea este o casă a *ordinii*, spune Domnul Dumnezeu” (D&L 132:18; subliniere adăugată). Și i-a spus profetului Său: „Și vedeți ca toate aceste lucruri să fie făcute în *înțelepciune* și *ordine*; căci nu este nevoie ca omul să fugă mai repede decât este puterea lui. Și iarăși este potrivit ca el să fie sârguincios pentru ca astfel să poată câștiga premiul; de aceea, toate lucrurile trebuie să fie făcute în *ordine*” (Mosia 4:27; subliniere adăugată).

Pavel le-a spus corintenilor să aibă grijă ca „*toate* [lucrurile]” să „se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (vezi 1 Corinteni 14:40; subliniere adăugată). Ne vom întoarce la aceasta în câteva minute.

Lucrurile despre care am să vă vorbesc nu sunt atât de stricte, încât Biserica să se destrame dacă nu sunt mereu luate în seamă cu strictețe. Dar ele vor da tonul, vor stabili un standard de demnitate și ordine și vor îmbunătăți întrunirile și clasele noastre; vor îmbunătăți activitățile. Dacă le cunoașteți și le înțelegeți, vă vor îmbunătăți vizibil viețile.

Întrunirile noastre ar trebui să se desfășoare într-o asemenea manieră încât membrii să fie reconfortați din punct de vedere spiritual și să rămână în armonie cu Spiritul atunci când întâlnesc provocările vieții. Trebuie să stabilim condiții prin care membrii pot, prin inspirație, să-și rezolve propriile lor probleme. În această privință, există lucruri simple care ajută și lucruri care stingheresc. Alma ne-a învățat „că prin lucruri mici și simple lucruri mari sunt înfăptuite; și mijloacele mici de multe ori îi fac de rușine pe cei înțelepți” (Alma 37:6).

Ca prim exemplu al meu pentru această ordine nescrisă a lucrurilor ofer acest simplu lucru: per-

soana care prezidează asupra unei adunări, trebuie să stea în prezidiu pe scaun, în spatele pupitrului și să fie aproape de cea care conduce. Este destul de dificil să prezidezi asupra unei adunări în timp ce stai alături de ceilalți membri ai congregației. Persoana care prezidează este responsabilă pentru conducerea adunării, are dreptul și responsabilitatea de a primi revelație și poate simți îndemnul să schimbe sau să corecteze ceva anume în timpul adunării. Acest lucru se aplică indiferent dacă este vorba despre o adunare a unei organizații auxiliare prezidată de către surori sau despre oricare alta dintre adunările noastre.

Un președinte nou de țărâu își va adresa, uneori, întrebarea: „Trebuie să fiu în prezidiu la fiecare adunare din cadrul țărăului? Nu pot sta cu familia mea?”. Către cei aflați într-o așa situație mă adresez și spun: „În timp ce prezidați, trebuie să stați în prezidiu”. Sunt tentat să spun, dar n-am s-o spun: „Eu nu am privilegiul acesta; de ce l-ai avea tu?”.

Un alt exemplu. Dacă urmăriți Prima Președinție, veți observa că primul consilier stă tot timpul la dreapta președintelui; al doilea consilier la stânga. Acest fapt este o demonstrație a unui lucru făcut „în chip cuviincios și cu rânduială”, așa cum ne-a spus Pavel. De regulă, dar nu tot timpul, dacă persoana care prezidează vorbește, va face aceasta la finalul adunării. În felul acesta se pot face rectificări și se pot aduce lămuriri, dacă este nevoie. Am trăit de multe ori experiența aceasta la finalul adunărilor: „Ei bine, fratele sau sora X a spus așa și pe dincolo și sunt sigur că a vrut, de fapt, să spună cutare și cutare lucru”.

Un alt exemplu. Noi nu aspirăm la chemări în cadrul Bisericii, nici nu cerem să fim eliberați din ele. În cadrul Bisericii primim chemări prin intermediul inspirației. Chiar dacă ni se propune o chemare într-un fel stângaci, nu este înțelept ca noi să refuzăm chemarea. Trebuie să presupunem că acea chemare vine de la Domnul. Al cincilea articol de credință ne spune că noi „trebuie să [fim chemați] de Dumnezeu prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea de a predica Evanghelia și de a administra rânduielile acesteia”.

Dacă unele împrejurări vă îngreunează capacitatea dumnezeoasă de a continua să sluiți,

sunteți liberi să vă consultați cu acel conducător care v-a chemat. Nu ne chemăm singuri și nu ne eliberăm singuri din chemări. Uneori, un conducător sau un învățător se bucură atât de mult de poziția înaltă a unei chemări de conducere, încât chiar și după mulți ani de slujire, el nu vrea să fie eliberat. Acest lucru este un semn că a venit timpul ca acea eliberare să aibă loc.

Trebuie să acceptăm chemările ce ni se dau. Trebuie să acceptăm chemările și să acceptăm eliberările venite din partea aceleiași autorități.

Atunci când Președintele J. Reuben Clark a fost chemat să fie al doilea consilier în Prima Președinție după ce slujise timp de mulți ani în calitate de prim consilier, el a spus următoarele cuvinte în cadrul Adunării solemne în care a avut loc susținerea noii Prime Președinții: „În slujba Domnului, nu are importanță unde slujești, ci cum. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, o persoană ocupă locul în care este chemată să slujească, chemare care nu este nici solicitată și nici refuzată” [în Conference Report, aprilie 1951, p. 154; subliniere adăugată]. Biserica a învățat o lecție foarte importantă din ordinea nescrisă a lucrurilor.

Am învățat cu mulți ani în urmă că noi nu alegem chemarea în care vom sluji – o acceptăm doar. La scurt timp după ce m-am căsătorit, am fost chemat în calitate de asistent al funcționarului din cadrul țării. Episcopul meu nu a vrut să mă elibereze din chemarea mea de învățător al clasei de doctrina Evangheliei. Mi-a spus că aveam mai mult de oferit în calitate de învățător, decât în acea chemare obscură de asistent al funcționarului din cadrul țării. Dar a știut că, în ordinea nescrisă a lucrurilor, președintele de țară prezida, iar chemarea acestuia avea întâietate.

Nu vă pot spune tot ce am învățat în acea chemare. Am putut observa felul în care funcționează o președinție. Am fost martor al revelației prin care s-au oferit chemări și au fost eliberați funcționari din cadrul țării și al episcopilor. Urmărindu-l pe președintele nostru de țară, am învățat prin observare și prin experiență multe lucruri care nu se găsesc în îndreptar. În acea chemare am întâlnit pentru prima oară membri ai Cvorumului celor Doisprezece și alte autorități generale în timp ce veneau la conferințe. A fost un timp de instruire în ordinea nescrisă a lucrurilor.

Odată, mă aflam în avion cu președintele Kimball care, după câte cred, a slujit timp de 19 ani în calitate de funcționar în cadrul țării. Un membru care locuise pe atunci în acel țară, se afla cu noi în avion. Mi-a spus: „Dacă aș fi știut că funcționarul țării nostru urma să devină președintele Bisericii, l-aș fi tratat mult mai bine”.

Fratele Kimball slujea, de fapt, în calitate de al doilea consilier în președinția țării în momentul în care funcționarul țării s-a mutat. Au chemat un funcționar și acel funcționar s-a mutat. Fratele Kimball își asumase responsabilitatea. Fratele Melvin J. Ballard a venit la conferință și i-a spus: „Nu ar trebui să fii în același timp al doilea consilier și funcționar în cadrul țării. Alege în ce chemare vrei să rămâi”.

Fratele Kimball nu era obișnuit să trebuiască să aleagă între două lucruri. Voia ca fratele Ballard să-i spună, dar fratele Ballard i-a spus: „Nu, tu alege”. Așa că fratele Kimball a spus: „Am o mașină de scris. [Foarte puțini oameni aveau, pe atunci, mașini de scris.] Cunoasc sistemul. Cred că voi putea aduce o mai mare contribuție dacă voi rămâne în chemarea de funcționar în cadrul țării”. Și așa a fost.

În acele zile, funcționarul țării primea o mică sumă de bani în fiecare lună, pentru a cumpăra rechizite de birou, presupun. O soră care îl cunoștea bine, i-a scris și i-a spus: „Spencer, mă surprinzi – să accepți o chemare doar pentru că este vorba de bani”. Apoi, a spus: „Dacă nu îți schimbi atitudinea, în două luni de zile vei cădea în apostazie”. Ei bine, se pare că nu a calculat prea bine!

Iar acum, un exemplu. Odată, președintele Harold B. Lee a prezidat la conferința noastră de țară. Între sesiuni, am servit prânzul la casa președintelui Zundell. Donna și cu mine am ajuns puțin mai târziu, deoarece a trebuit să ne întoarcem acasă să vedem ce fac copiii noștri mai mici. Vârșnicul Lee venise la mașina sa pentru a lua ceva din ea, iar atunci când noi am ajuns, el era pe alee. Sunt convins că eram în mod vizibil emoționați să putem vorbi personal și să dăm mâna cu un apostol. A arătat către casă și a spus, referindu-se la președinția țării care era adunată acolo: „Sunt oameni minunați. Tot timpul ai ceva de învățat de la asemenea bărbați”. Fusesem învățat ceva despre ordinea nescrisă a lucrurilor de către un apostol.

Sunt atât de multe lucruri pe care le puteți învăța urmărind conducători experimentați din episcopiile și țăruii în care trăiți. Puteți învăța atât de mult ascultându-i pe frații și pe surorile mai în vârstă care au o experiență de-o viață în școala lucrurilor nescrise.

Un alt exemplu. Există o ordine a lucrurilor în ceea ce privește felul în care căutăm sfat și binecuvântări și către cine ne îndreptăm pentru a le primi. Este simplu – ne îndreptăm către părinții noștri. Când nu mai sunt disponibili, atunci când este vorba de o binecuvântare, putem merge la învățătorul nostru de acasă. Pentru a fi sfătuiți, pentru un sfat, întreptați-vă către episcopul dumneavoastră. Poate că el vă va trimite la conducătorul său – președintele de țară. Dar nu ne îndreptăm către autoritățile generale. Nu le scriem pentru a le căuta sfatul sau nu presupunem că cineva aflat într-o chemare mai mare ne va oferi o binecuvântare mai plină de inspirație. Dacă înțelegem acest lucru pe care-l învățăm în cadrul Bisericii, asupra noastră va domni o putere minunată.

Președintele Joseph F. Smith ne-a învățat că, dacă într-un cămin un membru al familiei este bolnav și acolo sunt prezenți „apostoli sau chiar membri ai Primei Președinții a Bisericii... tatăl este, în primul rând, acolo. Este dreptul lui și datoria lui să prezideze” (*Gospel Doctrine*, p. 286).

Există o „altă cale” autorizată care nu trece pe la episcop, președintele de țară, autoritățile generale și oricine altcineva din linia autorității. Aceea trece pe la Tatăl nostru din Cer, prin rugăciune. Dacă vom proceda astfel, ne vom rezolva singuri problemele, în majoritatea cazurilor.

Un alt principiu. Revelația în cadrul Bisericii circulă de sus în jos, adică de la cei care prezidează la cei pe care îi conduc. De regulă ea este îngădită de limitările administrative sau geografice sau de limitările impuse persoanei care este chemată. De exemplu, un episcop care încearcă să rezolve o problemă nu va primi revelație consultându-se cu un episcop al unei alte episcopii sau dintr-un alt țară, cu care este rudă sau cu care ar avea același loc de muncă.

Experiența mea m-a învățat că revelația vine de sus, nu din lateral. Îndiferent de cât de experimentat, cât de matur sau cât de spiritual ar putea

parea că este cineva de lângă noi, este mai bine să urmărim liniile corespunzătoare de autoritate.

Principiu: o caracteristică principală a unui conducător bun este aceea de a fi un ucenic bun. Odată, într-o întrunire cu episcopi, un episcop nou aflat în dificultate m-a întrebat: „Cum îi pot face pe oameni să mă urmeze? Am chemat nouă surori în calitate de președintă a Societății Primare și niciuna nu a acceptat”. În acea adunare era o atmosferă a umorului de bun simț și un spirit plăcut, lucruri care au făcut ca acel moment să fie unul ideal pentru predare. I-am răspuns că mă îndoiam ca el să fi „chemat” vreuna dintre cele nouă surori. Cu siguranță că doar le-a rugat sau le-a invitat.

I-am spus că, dacă s-ar fi rugat cu sinceritate și s-ar fi sfătuit cu consilierii săi despre cine ar trebui să prezideze asupra Societății Primare, prima soră ar fi acceptat chemarea. Probabil că ar fi putut descoperi în timpul interviului vreun motiv anume pentru care nu era recomandat sau nu era momentul potrivit ca acea soră să slujească și ar fi scutit-o de acea chemare. Dar, cu siguranță că nu l-ar fi refuzat mai mult de una sau două. Dacă atât de multe surori au refuzat chemarea, înseamnă că ceva nu era în ordine – în ordinea nescrisă.

Deoarece în acea adunare se simțea un spirit foarte plăcut, i-am spus: „Dragă episcope, mai știu ceva despre dumneavoastră. Nu sunteți un ucenic bun, nu-i așa? Nu sunteți dumneavoastră acela care pune mereu sub semnul întrebării lucrurile pe care președintele de țară le cere de la episcopii săi?”. Ceilalți episcopi din cameră au început să râdă încet și să dea din cap – el era acela. A râs încet și a spus că presupunea că acest lucru este adevărat. I-am spus: „Probabil că motivul pentru care membrii dumneavoastră nu-și urmează conducătorii este acela că nici dumneavoastră nu vi-i urmați. O caracteristică esențială a unui conducător în cadrul Bisericii este ucenicia loială și plină de credință. Pur și simplu aceasta este ordinea lucrurilor – ordinea nescrisă a lucrurilor”.

Când eram tânăr băiat, vârstnicul Spencer W. Kimball a venit la conferința noastră și ne-a relatat următoarea experiență. În timp ce slujea în calitate de președinte de țară în Safford, Arizona, exista o poziție neocupată în chemarea de supraveghetor al Tinerilor Băieți din cadrul țăruiului, după cum se numea atunci chemarea de președinte al acestei

organizații. Într-o zi, după ce a plecat de la serviciu, a mers puțin pe jos, și a avut o conversație cu un antreprenor. I-a spus: „Jack, ți-ar plăcea să fii supraveghetorul Tinerilor Băieți din cadrul țării?”.

Jack i-a răspuns: „O, Spencer, nu cred că te referi la mine”.

Spencer i-a răspuns: „Bineînțeles că mă refer la tine. Te înțelegi bine cu tinerii”. A încercat să-l convingă, dar bărbatul l-a refuzat.

În aceeași zi, mai târziu, după ce s-a gândit la eșecul său și amintindu-și de vorbele pe care le-a spus Iacov în Cartea lui Mormon – „având mai întâi misiunea mea de la Domnul” (Iacov 1:17) – el s-a dus la Jack. Numindu-l „frate” și adresându-i-se pe numele de familie, el i-a spus: „Avem o chemare neocupată în cadrul țării. Consilierii mei și cu mine am discutat despre aceasta; ne-am rugat de ceva vreme cu privire la acest lucru. Duminica trecută am ingenuncheat împreună și L-am rugat pe Domnul să ne ofere inspirație pentru a ști cine ar trebui să fie pus deoparte în această chemare. Am primit inspirația că dumneata ești cel care trebuie să fie chemat. În calitate de slujitor al Domnului, am venit aici pentru a-ți adresa acea chemare”.

Jack a spus: „Ei bine, Spencer, dacă o spui în felul acesta...”

„Ei bine, o spun în felul acesta”.

Vă puteți închipui rezultatul. Faptul de a urma ordinea corectă a lucrurilor, chiar și cea nescrisă, ajută.

Pe biroul meu se află o scrisoare de la un frate foarte deranjat de faptul că nu a fost chemat în mod corespunzător să ocupe o chemare. A acceptat chemarea și dorește să slujească, dar a spus că episcopul său nu a consultat-o mai întâi pe soția sa și nu s-a ocupat cum trebuie de acest lucru.

Când îi voi răspunde, voi încerca să îl învăț puțin despre ordinea nescrisă a lucrurilor, deoarece ea ține și de a fi răbdător când vine vorba despre felul în care decurg lucrurile în cadrul Bisericii. În prima secțiune din Doctrină și legăminte, Domnul i-a atras fiecărui om atenția să „[vorbească] în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii” (D&L 1:20). Cred că îi voi spune că într-o zi ar putea fi chiar el episcop, împovărat cu problemele din episcopie și copleșit de problemele personale și îi voi sugera să ofere acum ceea ce va dori să primească mai târziu.

Un alt lucru despre ordinea nescrisă a lucrurilor: Episcopii nu trebuie să lase pregătirile adunărilor în seama membrilor. Nu trebuie să lase în seama familiilor pregătirile pentru funeralii sau pentru adunările dinaintea plecării tinerilor în misiuni. Nu este în armonie cu ordinea firească a lucrurilor ca membrii sau familiile să se aștepte să poată decida cine va vorbi și pentru cât timp. Sugestiile sunt, firește, acceptate, dar episcopul nu trebuie să lase adunarea în seama lor. Ne îngrijorează devierile de la ordinea firească a lucrurilor care au început să aibă loc în cadrul adunărilor noastre.

Funeraliile pot fi și trebuie să fie adunările care produc cea mai profundă impresie spirituală. Ele încep să devină reuniuni neoficiale ale familiei ținute în fața membrilor episcopiei. Deseori, Spiritul este dat la o parte din pricina experiențelor amuzante sau a glumelor, în loc ca timpul să fie dedicat pentru a se preda lucrurile Spiritului, lucruri care țin de Spirit, chiar lucrurile sacre.

Atunci când familia insistă ca mai mulți membri ai familiei să vorbească în timpul funeraliilor, auzim că se vorbește despre cel decedat, în loc să se vorbească despre ispășire, înviere și promisiunile pline de alinare revelate în scripturi. Este în regulă ca în timpul ceremoniei funerare să vorbească un membru al familiei dar, dacă o face, remarcile sale trebuie să fie în armonie cu spiritul adunării.

Le-am spus fraților din Cvorumul celor Doisprezece și din Prima Președinție că, în ziua în care vor avea loc funeraliile mele, dacă vreunul dintre ei va vorbi despre mine, mă voi ridica și-l voi corecta. Evanghelia trebuie să fie propovăduită. Nu cunosc nicio altă adunare în care congregația să fie mai bine pregătită să primească revelație și inspirație prin intermediul vorbitorului decât aceea a funeraliilor. Acest privilegiu ne este luat din pricina faptului că nu înțelegem ordinea lucrurilor – ordinea nescrisă a lucrurilor – referitoare la administrarea treburilor Bisericii și la primirea Spiritului.

Episcopii noștri nu trebuie să lase adunările în seama celor care nu sunt chemați să prezideze asupra acestora. Acest lucru este adevărat când vine vorba despre adunările dinaintea plecării tinerilor în misiuni. Suntem foarte îngrijorați de faptul că acestea au devenit deja un fel de reuniuni în fața membrilor episcopiei. Profunzimea instruirii și

predării spirituale care ar putea avea loc se pierde. Am început să uităm că este vorba de o adunare de împărtășanie și episcopul este cel care prezidează.

Sunt multe lucruri pe care le-aș putea spune despre aceste aspecte, cum ar fi „cea mai bună ținută de duminică”. Știți ce înseamnă „cea mai bună ținută de duminică”? Obişnuiam să ştim. Acum vedem îmbrăcăminte din ce în ce mai lipsită de bun simț, chiar neglijentă, în adunările noastre, până și la adunarea de împărtășanie, fapt care duce la un comportament neadecvat și neglijent.

Mă deranjează să văd scris pe un program al adunării de împărtășanie că Liz, Bill și Dave vor participa. Nu ar trebui, oare, să fie scris Elizabeth, William și David? Mă deranjează și mai mult să fiu rugat să-l susțin pe Buck sau Butch sau Chuck pentru o chemare în înaltul consiliu. Ce vreau să întreb, doar, este dacă nu am putea avea menționate numele lor întregi la acea consemnare importantă. Ceea ce pierdem este politețea, o demnitate pe care o pierdem – iar acesta este un preț foarte mare pe care-l plătim. Acest lucru ține de ceea ce a spus Pavel despre lucrurile care trebuie să se facă „în chip cuviincios și cu rânduială”.

Ei bine, sunt mult mai multe lucruri pe care vreau să vi le spun despre ordinea nescrisă a lucrurilor, dar acestea sunt lucruri pe care trebuie să le învățați prin propria experiență. Dacă doar v-am putea pune în situația în care să începeți să observați, să începeți să primiți acea instruire, atunci veți cunoaște felul în care acționează Biserica și motivele pentru care acționează într-un asemenea mod. Veți descoperi faptul că ea se conformează principiilor prezente în scripturi. Dacă doar „păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară, cuvintele vieții”, Domnul vă va binecuvânta și vă va da „chiar în ceasul acela” ceea ce trebuie să spuneți și să faceți (D&L 84:85). Învățați despre acest mare model – al învățăturilor care vin din observare și participare.

La scurt timp după ce Spania și-a deschis ușile pentru predicarea Evangheliei, m-am aflat în Barcelona. Doi dintre primii misionari trimiși în Spania au fost desemnați să slujească în Barcelona pentru a începe predicarea Evangheliei în acest oraș. Solicitaseră de la președintele Smith Griffin patruzeci de scaune. Acesta se afla în acel moment în Paris și nu a știut de ce au cerut patruzeci de scaune din moment ce nu aveau niciun membru. A ezitat, nedorind să facă acea cheltuială, dar s-a

gândit că îi va încuraja pe misionari. Așa că a aprobat cele patruzeci de scaune.

Când am ajuns la sala de întruniri ce se afla la etaj, într-o clădire cu birouri, cele patruzeci de scaune erau ocupate. Erau oameni care stăteau și în picioare. Vârșnicii au aranjat ca adunarea să fie condusă de primul lor convertit, un bărbat de vârstă mijlocie care lucra într-o pescărie. Am privit în timp ce aceștia îl învățau ce să facă, uneori rîdindu-se pentru a-i șopti.

Cu emoții, fratele Byish, a condus adunarea cu ajutorul misionarilor. Apoi, când s-a ridicat pentru a încheia adunarea, Spiritul Domnului a coborât asupra lui și a predicat cu mare putere și pentru un timp considerabil. A fost o mărturie inspirată, un moment de neuitat. Cei doi tineri misionari, ambii convertiți din America de Sud, învățaseră în vreun fel anume despre ordinea nescrisă a lucrurilor. Ei puneau în ordine Biserica din Barcelona. Acum, în acel oraș, sunt patru țărushi.

Și așa merg lucrurile. Domnul folosește sfinți obișnuți, membrii obișnuți ai Bisericii, să țină această lucrare în mișcare.

Nu e ciudat cum regi și prinți

Și clowni care joacă la circ

Și oameni simpli din popor

Clădesc eternități, de vor?

Iar fiecăruia i se dă

O ocazie, două și o regulă

Pân' la sfârșitul vieții lor

Ridic-o treaptă, scară sau o piedică.

zR. L. Sharpe, „Stumbling-Block or Stepping Stone”

Biserica va continua să progreseze și progresează doar pentru că membrii ei obișnuți învață prin observație, prin predare, prin experiență. Mai presus de toate, învățăm pentru că suntem motivați de către Spirit. Într-o zi, bineînțeles, voi, cei care acum sunteți tineri, veți conduce Biserica. Dacă în tot acest timp veți învăța și studia ordinea nescrisă a lucrurilor, puterea Domnului vă va însoți până la capăt pentru a putea fi un slujitor folositor.

Depun mărturie că aceasta este Biserica Sa, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și că, așa cum a spus Domnul, fiecare „poate vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii” (D&L 1:20).

Invoc binecuvântările Sale asupra voastră și vă depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin.

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- În ce fel putem învăța lucruri importante despre Biserică, pe care nu le regăsim în scripturi sau în manualele Bisericii?
 - De ce credeți că suntem mai de preț în lucrarea Domnului atunci când învățăm „ordinea nescrisă a lucrurilor”?
 - De ce trebuie ca persoana care prezidează asupra unei adunări să stea în prezidiu în timpul acesteia?
 - De ce nu este potrivit ca un conducător din cadrul Bisericii să ceară să fie eliberat dintr-o chemare?
- De ce nu trebuie ca un episcop să meargă la un alt episcop pentru a cere sfat despre cum să rezolve o problemă din cadrul episcopiei sale?
 - Cine trebuie să planifice adunările de împărtășanie dinaintea plecării tinerilor în misiuni, adunări în care aceștia și familiile lor vorbesc? De ce?

INTROSPECȚIA

„Vă spun vouă, puteți să priviți în sus către Dumnezeu în ziua aceea cu inima pură și cu mâinile curate? Vă spun vouă, puteți voi să priviți în sus, având imaginea lui Dumnezeu imprimată pe înfățișarea voastră?” (Alma 5:19).

PRINCIPIU DE CONDUCERE

Introspecția îi ajută pe conducători să aducă oameni la Isus Hristos.

CONCEPTE DE LECȚIE

1. Introspecția este importantă pentru conducătorii familiei și pentru cei din cadrul Bisericii.

CONCEPTUL 1. INTROSPECȚIA ESTE IMPORTANTĂ PENTRU CONDUCĂTORII FAMILIILOR ȘI PENTRU CEI DIN CADRUL BISERICII.

COMENTARIU

Conducătorii trebuie să se gândească în mod regulat dacă sunt demni de a fi îndrumați de către Spirit și dacă ei aplică pe cât pot de bine principiile de conducere bune. Scripturile ne învață despre importanța introspecției. Nefi a reflectat asupra următorului lucru: „Și de ce să mă plec păcatului din cauza trupului meu? Da, de ce să dau cale liberă ispitelor, pentru ca cel rău să capete un loc în inima mea, ca să-mi distrugă pacea și să-mi rănească sufletul? De ce sunt mânios din pricina dușmanilor mei?” (2 Nefi 4:27). Alma i-a întrebat pe cei din poporul lui Zarahemla: „V-ați născut voi spiritual din Dumnezeu? Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră? Ați simțit voi această măreață schimbare în inimile voastre?”

...Și acum iată, vă spun vouă, frații mei, dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră și dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?” (Alma 5: 14, 26). Atunci când îngerul Moroni i-a apărut pentru prima oară tânărului Joseph Smith, acesta reflecta asupra „slăbiciunilor și imperfecțiunilor” sale și se ruga Domnului pentru iertare (vezi Joseph Smith–Istorie 1:28-33).

Profeții din zilele noastre și conducătorii Bisericii ne-au învățat, de asemenea, despre importanța introspecției. Președintele Gordon B. Hinckley, pe atunci consilier în Prima Președinție, ne-a sfătuit:

„Fiecare adunare de împărtășanie trebuie să fie un ospăț spiritual. Trebuie să fie un timp pentru meditație și introspecție, un timp pentru a cânta cântece de laudă Domnului, un timp pentru reînnoirea legămintelor făcute cu El și cu Tatăl nostru Etern și un timp pentru a auzi cuvântul Domnului cu pioșenie și apreciere” (în Conference Report, octombrie 1982, p. 66; sau *Ensign*, noiembrie 1982, p. 47).

Vârstnicul Russell M. Nelson, membru al Cvorumului celor Doisprezece, ne-a învățat: „Pescarul înțelept își verifică navele cu regularitate. Dacă descoperă vreo ruptură, el repară defectul fără întârziere. O veche zicală ne învață că «spărtura cât e mică trebuie cârpită». Revelația consemnată ne oferă o instruire asemănătoare. Domnul a spus: «Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi» (Apocalipsa 2:5).

Dacă suntem înțelepți, ne vom evalua zilnic sforile integrității din care este alcătuit năvodul nostru personal. Identificăm orice slăbiciune și o reparăm. Avem, într-adevăr, obligația de a face acest lucru...

Rugăciunea personală este un timp bun pentru introspecție. Rugăciunea de dimineață poate include o cerere pentru onestitate, castitate, virtute sau, pur și simplu, pentru a fi de ajutor altora. Seara, poate avea loc o altă evaluare rapidă a tuturor acestor calități. Ne rugăm pentru păstrarea integrității noastre spirituale, apoi muncim pentru acest lucru. Dacă se descoperă vreo fisură, vom vrea să începem procesul de a repara cu promptitudine, faptă

ce ne va proteja de pierderea unei alte calități spirituale aflate în pericol.

Autoevaluarea este cel mai bine obținută prin pași mici, adresându-ne întrebări ca:

- Ce facem atunci când comitem o greșeală? Ne recunoaștem greșeala și ne cerem scuze sau o ignorăm și dăm vina pe alții?
- Ce facem atunci când suntem într-un grup în care sunt promovate idei sau activități greșite? Aprobăm greșeala prin tăcerea noastră sau luăm atitudine?
- Suntem în întregime cinstiți cu angajatorii noștri sau suntem mai puțin loiali?
- Păstrăm ziua de sabbat, ne supunem Cuvântului de înțelepciune, ne cinstim tatăl și mama?
- Cum reacționăm atunci când auzim vorbindu-se rău despre unșii Domnului? Cinstim toate [legămintele noastre]? Sau admitem excepții și ne găsim scuze pentru comportamentul nostru pentru a se potrivi cu ideile noastre preconceptuate?
- Cum ne ținem promisiunile? Sunt promisiunile noastre de încredere?

Pentru un tratament corespunzător, este nevoie de o diagnosticare corespunzătoare. Domnul ne-a oferit această încredințare remarcabilă: «Deoarece tu ai văzut slăbiciunile tale, tu vei fi întărit» (Eter 12:37). Dar faptul în sine de a dori tărie spirituală nu ne va întări. Este nevoie de credință și de fapte pentru a întări o latură slabă a integrității noastre.

Cunoaștem procesul de vindecare numit pocăință („Integrity of Heart”, *Ensign*, august 1995, p. 21).

IDEI DE PREDARE

Explicați ce înseamnă *introspecție* („o examinare a gândurilor și sentimentelor proprii”, *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, a 10-a ediție [1993], „introspection”, p. 615). Discutați de ce este introspecția importantă pentru conducătorii familiei și pentru cei din cadrul Bisericii.

Rugați-i pe cursanți să menționeze cazuri de introspecție din scripturi (vezi 1 Împărați 19:4-13; Matei 4: 1-11 și exemplele din comentariu). Discutați despre modul în care introspecția este, deseori, urmată de o binecuvântare.

Împărtășiți cursanților afirmația președintelui Gordon B. Hinckley din comentariu despre introspecția în cadrul adunărilor de împărtășanie. Discutați despre câteva dintre întrebările pe care vârstnicul Russell M. Nelson a sugerat să ni le adresăm în timpul introspecției.

Spuneți-le cursanților că este important ca toți conducătorii să reflecteze asupra relației lor personale cu Domnul, asupra responsabilităților lor, asupra oamenilor pe care îi slujesc și așa mai departe. Discutați împreună cu respectivii cursanți despre câteva întrebări pe care ni le-am putea adresa în timp ce ne gândim la demnitatea noastră și la chemările noastre în calitate de conducători. Sugerați-le să își dezvolte obiceiul de a reflecta la întrebări ca acestea.

RESURSELE ÎNVĂȚĂTORULUI

Președintele Spencer W. Kimball

Președinte al Bisericii

„Jesus: The Perfect Leader” („Isus, Conducătorul perfect”), *Ensign*, august 1979, p. 5-7

Despre conducerea remarcabilă a Domnului Isus Hristos sunt mult mai multe lucruri de spus decât pot apărea într-un singur articol sau într-o singură carte, dar eu vreau să menționez câteva dintre atribuțiile și aptitudinile pe care El le-a folosit într-un mod perfect. Aceste aptitudini și calități sunt importante pentru noi toți, dacă dorim ca reușita noastră în calitate de conducători să fie de durată.

Principii care nu se schimbă

Isus știa cine este și de ce se afla aici, pe această planetă. Acest lucru înseamnă că El putea conduce cu tărie, fără îndoială sau slăbiciune.

Isus a predat despre principii sau adevăruri neschimbătoare, fără să inventeze reguli pe măsură ce preda. Astfel, stilul Său de conducere nu era numai corect, ci și constant. Atât de mulți conducători laici din ziua de azi sunt asemănători cameleonilor; își schimbă culoarea și punctual de vedere în funcție de situație – lucru ce tinde să producă o confuzie în rândul asociaților și simpatizanților care nu pot fi siguri pe ce drum se merge. Aceia care se folosesc de un principiu

anume pentru a obține putere sfârșesc, adesea, prin a nu face nimic pentru a-și perpetua puterea.

Isus a spus de mai multe ori: „Veniți după Mine!”. Programul Său a fost „să faceți ce fac Eu” și nu „să faceți ce spun Eu”. Înțelepciunea Sa înăscută ar fi putut să impresioneze foarte mult, dar acel lucru i-ar fi lăsat pe ucenicii Săi cu mult în urmă. El a mers și a lucrat cu cei pe care trebuia să îi slujească. Stilul Său era acela de a conduce prin contact direct. Nu-I era teamă de prietenii strănse; nu Îi era teamă că apropierea de El i-ar fi dezamăgit pe ucenicii Săi. Aluatul adevăratei conduceri nu-i poate ridica spiritual pe alții decât dacă suntem alături și îi slujim pe cei care trebuie conduși.

Isus a fost un om virtuos și, astfel, atunci când apropierea de oameni le-a permis acestora să atingă poala hainei Sale, din El ieșea virtute sau putere. (Vezi Marcu 5:24-34.)

Să-i înțelegem pe alții

Isus a fost un conducător care știa să asculte. Deoarece îi iubea pe ceilalți cu o dragoste perfectă, El asculta fiind plin de bunăvoință. Un conducător bun îi ascultă pe alții dar, de asemenea, își ascultă conștiința și îndemnul ce vin de la Dumnezeu.

Isus a fost un conducător răbdător, stăruitor și iubitor. Atunci când Petru și-a scos sabia și a tăiat urechea robului marelui preot, Isus a spus: „Bagă-ți sabia în teacă” (Ioan 18:11). Fără a fi supărat sau deranjat, Isus a vindecat în liniște urechea robului (vezi Luca 22:51). Mustrarea făcută lui Petru a fost blândă, dar fermă.

Deoarece Isus Și-a iubit ucenicii, El a putut să le spună adevărul într-un fel în care aceștia să-l înțeleagă, să fie sincer și direct cu ei. În anumite momente, El l-a mustrat pe Petru deoarece îl iubea iar Petru, fiind un om minunat, a putut să se maturizeze prin acele mustrări. În cartea Proverbelor se află câteva versete minunate pe care niciunul dintre noi nu trebuie să le uite:

„Urechea care ia aminte la învățăturile care duc la viață, locuiește în mijlocul înțelepților.

Cel ce leapădă certarea își disprețuiește sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere”. (Pildele sau Proverbele lui Solomon 15:31-32.)

Cel care face față „[învățăturilor] care duc la viață”, este un conducător înțelept. Petru a putut face

aceasta deoarece el știa că Isus îl iubea și, astfel, Isus a putut să-l pregătească pe Petru pentru o poziție sau o responsabilitate foarte mare în împărăție.

Isus a privit păcatul ca pe un lucru greșit dar, de asemenea, El putea vedea păcatul izvorând din nevoile de bază și neîmplinite ale păcătosului. Acest lucru L-a făcut să poată condamna păcatul fără a condamna persoana care a păcătuțit. Ne putem arăta dragostea pentru alții chiar și atunci când suntem chemați să îi corectăm. Trebuie să fim capabili să privim suficient de mult înăuntrul vieților altora pentru a vedea motivele principale ale eșecurilor și slăbiciunilor lor.

Conducerea altruistă

Conducerea Salvatorului a fost una altruistă. El S-a pus pe Sine Însuși și Și-a pus nevoile Sale pe locul doi și le-a slujit altora neobosit, cu dragoste și cu eficiență, dincolo de cerințele datoriei. Astăzi, atât de multe dintre problemele din lume izvorăsc din egoism și egocentrism, datorită cărora prea mulți oameni au multe pretenții de la viață și de la alții pentru a li se satisface cererile. Acest lucru este în opoziție cu principiile și obiceiurile urmate și practicate atât de bine de acel exemplu perfect de conducere, Isus din Nazaret.

Conducerea lui Isus a pus accentul pe importanța faptului de a folosi discernământul cu privire la alții, fără a căuta să-i controleze. I-a păsă de libertatea de a alege a ucenicilor Săi. Chiar și El, în acele momente care contau atât de mult, a trebuit să aleagă în mod voluntar să treacă prin Ghetsimani și să atârne pe cruce la locul numit Căpățâna. El ne-a învățat că, fără adevărata libertate, nu poate exista progres. Una dintre problemele pe care le are conducerea prin manipulare este aceea că ea nu izvorăște din dragoste pentru alții, ci din dorința de a se folosi de ei. Asemenea conducători se concentrează asupra nevoilor și dorințelor personale și nu asupra nevoilor altora.

Isus știa să privească în perspectivă problemele și oamenii. El putea să calculeze cu grijă, privind în perspectivă, efectul și impactul cuvintelor Sale, nu numai asupra celor care urmau să le audă atunci, ci și asupra celor care urmau să le citească 2000 de ani mai târziu. Atât de des, conducătorii laici se grăbesc să rezolve problemele căutând să oprească

durerea prezentă, ducând, astfel, mai târziu, la o situație și mai dificilă și o durere și mai mare.

Responsabilitatea

Isus știa cum să-și implice ucenicii în procesul vieții. El le dădea de făcut lucruri importante și specifice pentru dezvoltarea lor. Alți conducători au căutat să fie atât de atotputernici și atotștiutori, încât au încercat să facă totul de unii singuri, fapt care duce la un progres limitat al celorlalți. Isus are suficientă încredere în ucenicii Săi pentru a împărți munca Sa cu ei, ca aceștia să poată progresa. Acest lucru este una dintre cele mai bune lecții despre conducerea Sa. Dacă respingem ajutorul altora pentru a face ca o sarcină să fie îndeplinită mai repede și mai eficient, este posibil ca sarcina să fie îndeplinită, dar aceasta fără progresul și dezvoltarea atât de importante ucenicilor. Deoarece Isus știe că această viață are un scop și că noi am fost puși pe această planetă pentru a îndeplini lucruri și pentru a progresa, progresul devine, atunci, unul dintre mărețele scopuri ale vieții, cât și modalitatea prin care acest scop este îndeplinit. Atunci când se fac greșeli, putem acționa pentru a le corecta într-o manieră iubitoare.

Lui Isus nu i-a fost teamă să ceară lucruri de la cei pe care îi conducea. Conducerea Sa nu era nici arogantă, nici slabă. A avut curajul să-i ceară lui Petru și altora să-și lase năvoadele și să-L urmeze, nu după sezonul de pescuit sau după următoarea pescuire, ci acum! Azi! Isus le-a dat de înțeles oamenilor că El credea în ei și în abilitățile lor și, astfel, era liber să-i ajute să-și înalțe sufletele spre realizări noi. O foarte mare măsură a conducerii laice nu este binevoitoare și este, în multe sensuri, disprețuitoare față de oameni, deoarece îi tratează ca și cum cei care conduc ar fi răsfățați și protejați pentru totdeauna. Isus a crezut în ucenicii Săi nu numai pentru ceea ce erau, ci și pentru ceea ce puteau deveni. Pe când unii ar fi văzut în Petru un simplu pescar, Isus a putut vedea în el un conducător religios – puternic, curajos – care avea să influențeze o mare parte a omenirii. În dragostea noastră pentru alții, îi putem ajuta să progreseze cerându-le să facă lucruri rezonabile, dar realiste.

Isus le-a oferit oamenilor adevăruri și sarcini pe măsura capacității lor. Nu i-a copleșit cu mai mult decât puteau duce, dar le-a oferit suficient pentru a le îmbunătăți abilitățile. Isus era preocupat

cu lucrurile fundamentale ale firii umane și cu aducerea schimbărilor de durată, nu cu schimbări aparente.

Răspunderea

Isus ne-a învățat că suntem răspunzători nu numai pentru acțiunile noastre, ci și pentru gândurile noastre. Este atât de important să ne aducem aminte de acest lucru. Trăim într-o epocă în care se pune accentul pe asigurări care să acopere accidente în care nimeni nu este vinovat — precum și pe nevinovăție în comportamentul uman. Bineînțeles că responsabilitatea nu este posibilă fără principii stabilite. Un conducător bun își va aminti că este răspunzător atât față de Dumnezeu, cât și față de cei pe care îi conduce. Fiind răspunzător față de el însuși, el se găsește într-o poziție mai bună, aceea de a se asigura că și ceilalți sunt răspunzători pentru comportamentul și acțiunile lor. Oamenii au tendința de a acționa conform standardului stabilit de conducătorii lor.

Utilizarea înțeleaptă a timpului

Isus ne-a învățat, de asemenea, cât de important este să ne folosim timpul în mod înțelept. Acest lucru nu înseamnă că nu putem avea nicio dată o perioadă de repaus, căci trebuie să existe un timp pentru meditație și unul pentru reînnoire, dar nu poate exista nicio pierdere de vreme. Felul în care ne organizăm timpul contează foarte mult, iar noi putem fi buni administratori ai timpului fără să fim frenetici sau extrem de disponibili. Timpul nu poate fi reciclat. Când un moment trece, a trecut cu adevărat. Tirania pe care o exercită lucrurile lipsite de importanță asupra celor importante constă în alungarea de către aceasta a oamenilor și momentelor ce contează cu adevărat. Micile detalii controlează lucrurile importante și, prea des, permitem acestei tiranii să continue. Organizarea înțeleaptă a timpului este, de altfel, organizarea înțeleaptă a propriei noastre persoane.

Conducerea laică

Acele persoane pe care le iubim, admirăm și respectăm cel mai mult în poziția lor de conducători, sunt privite astfel, tocmai pentru că ele intrupează, în multe feluri, calitățile pe care Isus le-a avut în viața Sa și în conducerea Sa.

În schimb, acei conducători care, de-a lungul istoriei, au avut cele mai tragice impacturi asupra

omenirii au fost tragici tocmai pentru că le-au lipsit aproape cu desăvârșire calitățile Bărbatului din Galilea. Pe când Isus a fost altruist, ei au fost egoiști. Pe când Isus a fost preocupat să elibereze, ei au fost preocupați să controleze. Pe când Isus a fost preocupat cu slujirea, ei au fost preocupați cu poziția socială. Pe când Isus a venit în întâmpinarea nevoilor sincere ale altora, ei au fost preocupați numai cu nevoile și poftele lor. Pe când Isus a fost preocupat cu dezvoltarea ucenicilor Săi, ei au căutat să-i manipuleze pe muritori. Pe când Isus a fost plin de compasiune temperată prin dreptate, ei au fost, de atâtea ori, plini de asprime și nedreptate.

Poate că niciunul dintre noi nu suntem exemplul perfect de conducere, dar fiecare dintre noi poate depune un efort sincer pentru a se apropia de acel ideal.

Potențialul nostru

Una dintre marile învățături ale Barbatului din Galilea, Domnul Isus Hristos, a fost aceea că dumnezevoastră împreună cu mine purtăm înăuntrul nostru posibilități nelimitate. Îndemnându-ne să fim perfecți așa cum Tatăl nostru din Cer este perfect, Isus nu este sarcastic și nici nu ne tachinează. El ne vorbește despre un adevăr puternic legat de posibilitățile și potențialul nostru. Este un adevăr aproape prea greu pentru a fi înțeles. Isus, Cel care nu poate minți, a căutat să ne îndemne să înaintăm pe cărarea către perfecțiune.

Încă nu suntem perfecți așa cum a fost Isus dar, dacă cei de lângă noi nu ne vor vedea străduindu-ne și îmbunătățindu-ne viețile, ei nu ne vor privi ca pe un exemplu și nu vor lua în serios lucrurile care trebuie făcute.

Fiecare dintre noi are mai multe ocazii de a face bine și de a fi bun decât a avut vreodată. Aceste ocazii se găsesc peste tot în jurul nostru. Indiferent de cât de mulți oameni influențăm din cercul nostru prezent, dacă ne vom îmbunătăți, fie chiar foarte puțin performanța noastră, acel cerc se va mări. Dacă ne pasă suficient de mult încât să ne îmbunătățim performanța, vom descoperi multe persoane care așteaptă să fie influențate și iubite.

Trebuie să ne amintim că acele persoane pe care le întâlnim în parcări, birouri, ascensoare și oriunde altundeva sunt o parte a omenirii pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o pentru a o sluji. Nu ne va fi de mare folos să vorbim, doar, despre frăția

universală a omenirii, dacă nu-i putem privi pe cei care sunt în jurul nostru ca pe frații și surorile noastre. Dacă experiențele noastre din viața muritoare par a fi lipsite de farmec sau prea neînsemnate, trebuie să ne amintim de pilda pe care Isus ne-a oferit-o și în care ne-a amintit că măreția nu ține întotdeauna de mărime sau proporție, ci de calitatea vieții unei persoane. Dacă ne folosim bine de talentele și ocaziile din jurul nostru, acest fapt nu va trece neobservat înaintea lui Dumnezeu. Iar celor care se vor folosi bine de ocaziile oferite lor, li se va oferi mai mult!

Scripturile conțin multe exemple minunate de conducători care, spre deosebire de Isus, nu erau perfecți dar, totuși, erau foarte eficienți în ceea ce făceau. Ne-ar folosi foarte mult dacă le-am citi – și dacă le-am citi des. Uităm că scripturile ne prezintă secole de experiențe în conducere și, chiar mai important, principiile stabilite pe baza cărora adevărata conducere trebuie să funcționeze pentru a avea succes. Scripturile sunt manualul de instrucțiuni pentru un viitor conducător.

Conducătorul perfect

Nu mă scuz pentru că am să vorbesc despre câteva dintre realizările lui Isus Hristos celor care caută succesul în calitate de conducători.

Iată modelul nostru pe care trebuie să-L urmăm dacă vrem să avem succes în cel mai bun sens al cuvântului. Toate calitățile de maturitate, tărie și curaj perfecte, frumoase și care înnobilează se găsesc în această Persoană unică. Când o mare și amenințătoare ceată, înarmată până-n dinți, a venit să-L ia prizonier, El a întâmpinat-o cu fermitate și a spus: „Pe cine căutați?”.

Ceata, surprinsă, I-a rostit numele: „Pe Isus din Nazaret”.

„Eu sunt”, a răspuns cu mândrie și curaj – și cu putere, Isus din Nazaret. Soldații „s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ”.

A doua oară, El a întrebat: „Pe cine căutați?”, iar când I-au rostit numele, El a spus: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia [pe ucenicii Săi] să se ducă” (Ioan 18:4-8).

Probabil că cel mai important lucru pe care îl pot spune despre Isus Hristos, mai important decât orice altceva am spus, este că El trăiește. El întruchipează cu adevărat toate aceste virtuți și

atribute despre care ne vorbesc scripturile. Dacă ajungem să cunoaștem acest lucru, atunci cunoaștem realitatea centrală despre om și univers. Dacă nu acceptăm acest adevăr și această realitate, nu vom cunoaște principiile stabilite și nici adevărurile sublimite cu ajutorul cărora ne putem trăi viețile în fericire și în slujire. Cu alte cuvinte, ne va fi foarte greu să fim conducători însemnați dacă nu recunoaștem adevărul despre Conducătorul perfect, Isus Hristos, și dacă nu Îi permitem Lui să fie lumina prin care să vedem calea!

IDEI AJUTĂTOARE PENTRU STUDIU

- Ce a spus președintele Kimball despre conducătorii care își schimbă punctul de vedere în funcție de situație?
- De ce este important ca toți conducătorii să-i slujească pe cei pe care îi conduc?
- Pe lângă glasurile celor pe care îi conduc, ce altceva trebuie să asculte conducătorii?
- Ce pot realiza conducătorii care îi iubesc pe cei pe care îi conduc, spre deosebire de conducătorii care nu fac acest lucru?
- În ce fel este conducerea manipuloare egocentristă? De ce este greșit pentru conducătorii din cadrul Bisericii și ai familiilor să fie egocentriști?
- În ce fel beneficiază membrii de pe urma faptului că fiecare dintre conducătorii lor le deleagă responsabilități?
- Ce îi învață Isus Hristos pe conducători despre felul în care trebuie să îi privească pe cei pe care îi conduc?
- Față de cine sunt răspunzători conducătorii?
- Ce vrea președintele Kimball să spună prin „tirania pe care o exercită lucrurile lipsite de importanță asupra celor importante”?
- Alegeți un conducător laic pe care îl admirați și identificați momente în care această persoană a afișat câteva dintre caracteristicile de conducere ale lui Isus Hristos.
- După spusele președintelui Kimball, cum putem deveni conducători mai buni?

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

